

גנזי חיים

כוונות הסעודה

ויחודים שונים

מאת תלמידי הרה"ג רבי

מרדכי עטייה

שליט"א

סדר כוונות הסעודה

(כולל ברכת המזון בקיצור/מ"ב

בנוסה **עה"מ** ו **ספרד**)

כוונת טבילת הלחם במלח

בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא.
זכותא הוא זווג השערות שבנוצר ונקה, ש-שער ענינו גבורה - רי"ו,
ו-ב' פעמים רי"ז ע"ה, עולה זכות.

מזלא הוא בגימטריא ג' הוי"ת, שהוא אור הנמשך ממוחא סתימאה דא"א,
א. למצח והפנים, ומשם ל-נוצר (מזל ה-ח'),
ב. לדיקנא דא"א, ומשם ל-ונקה (מזל הי"ג).

ג' הוי"ת של נוצר נקרא לחם   ג' הוי"ת של ונקה נקרא מלח

יהוה יהוה יהוה   **יהוה יהוה יהוה**

בגי' מזלא

בגי' מזלא

וכשיטבול ה-לחם [נוצר], ב-מלח [ונקה], יכוין לזווגם

מקורות: ספר הליקוטים דף ט"ז אמצע ע"ג, ובדף ט"ז סוף ע"א הזכיר בעיקר מזוני,
וכן הוא בנה"ש דף מ"ז ע"ב ד"ה לחם.

יש לטבול הלחם במלח ג' פעמים (עי' מעין החכמה דף ב' ע"ב בסוף ש' היחודים, ובא"ח).

(שער המצוות פ' עקב, בניהו דף ט"ו ע"ב, ע"פ הגהות הבא"ל ח"ד דף ג')

יכוין בכללותו להמשיך שפע ומזון מחיצוניות או"א לזו"ן. ולהמשיך שפע ומזון מיצירה לעשיה. ולברר הטוב שבמאכל, ולברר ניצוצי הקדושה המעורבים בו על ידי חטא אדם הראשון. וגם לתקן איזה נשמת חוטא שנתגלגל בו בעונו, לתקנם ולבררם על ידי מחשבה דאבא (חו"ב דאבא).

כוונת ש"ן ול"ב שיניים
 אחריים דבינה - בגי' קס"ו
יוד. יוד. ה. יוד. ה. יוד. ה. ואו.
יוד. ה. ו. יוד. ה.

קפ"ד וקס"ו גי' ש"ן שעל ידו הברור. ויכוין כי א' בצירור יו"י גי' ל"ב שיניים, והם ל"ב נתי' חכמה שעל ידם הברור.

(4 מרכיבים)

א' בצירור יו"י גי' כ"ו גי' יהודה לחי עליון - כנגד חכמה דאבא
 א' בצירור יו"ד גי' כ' לחי תחתון - כנגד בינה דאבא
 ושיניהם גי' מ"ו מילוי דשם ע"ב
 יוד. ה. ו. יוד. ה. כי במחשבה נעשה הברור.

כוונת נ"ח (אוכל שאתה מניח בין ב' הלחיים)
 א' בצירור יו"י גי' ל"ב
 א' בצירור יו"ד גי' כ"ו
 ול"ב וב"ו גי' אל יהודה ע"ה, גי' אוכל הנרמז בלחיים, וע"ה גי' נ"ח.

כוונת התכללות האלפי"ן זה בזה (כמו חילוף המוחין)
 יכוין לכלול חצי התחתון דאל"ף ראשונה בחצי התחתון דאל"ף שניה, גי' כ"ו.
איהיה יהודה הבן בחכמה (יחוד או"א עילאין).
 יכוין לכלול חצי העליון דאל"ף ראשונה בחצי העליון דאל"ף שניה, גי' ל"ב.
יאהיה יהודה חכם בבינה (יחוד ישו"ת).

כוונת לח"ם (עצמות המאכל - לחם)
 (ותכוין באוכל הנזכר שיהיה מתוקן ונגמר - שער המצוות)

א' בצירור יו"י גי' ל"ב
 א' בצירור יו"ד גי' כ"ו
 א' בצירור יו"ד גי' כ'
 נ"ח עם כ' גי' הויו"ת יהודה יהודה יהודה,
 כמספר לח"ם.
 (בינה דמ"ו, כנגד האשה - את הלחם אשר הוא אוכל).
 לכוללם בשורש

כוונת ד"ק (טחינת הלחם)
 יכוין לטחון ולדקדק לחם זה בל"ב שיניים, כדי שיצא הקדושה מהקלי'.
 ועל ידי כך יתברר האוכל במ"ו ונ"ח שעולים ד"ק.

גי' כ"ו סה"כ גי' מ"ו יוד. ה. ו. יוד. ה.
 גי' כ' סה"כ גי' נ"ח אל יהודה ע"ה.
 ד' אלפי"ן דמ"ו ונ"ח גי' ד"ק.
 לח"ם וד"ק גי' יעקב.
 מ"ו נ"ח ד"ק גי' יצחק.

הערות האדמו"ר מקאמנא 33

<p>הערה 4 מ"ו-נ"ח עולה מנו"ח. ויתעלה בקדושה. מ"ו + נ"ח + ד"ק עולה יצחק, המכניע וכורת הקלי', וממשיך שפע ופרנסה. לטחון דק דק, כדי שיצא הקדושה מהקלי'.</p>	<p>הערה 5 א. יכוין לבנות קומת השכינה ע"י גי' אלפי"ן אלו שיהיה נקראת לחם ראוי ליחוד הנורא. ב. ליתן צורה וכלי אל הניצוץ שיהיה נקרא "לחם". ג. ואז עולים האלפי"ן מ"ו + נ"ח + לח"ם כמנין יעקב - ונתן לי לחם (לאכול), כי יעקב הוא הצורה לכל הנשמות.</p>	<p>הערה 2 יוד הי ואו הה - 58. שם של בת עין, נקודת ציון, שמשם יוצא השפע - אוכל ע"ה. ליתן נייחא לנשמות והניצוצות, ואז נעשים אוכל.</p>	<p>הערה 1 יוד וו יוד, יוד וו דלת - 518. א. השלך על ה' יהבך - 518. ב. כ"פ עי"ן, ב"פ און, חט"ם פ"ה סה"כ 518, אשר משם השפע יורד. ג. תנ"ה (קס"א קמ"ג קנ"א) ס"ג סה"כ 518.</p>
---	---	---	--

כוונת פ"ד (בליעת המאכל)

(גמר הבירור נעשה באיצטומכא. החלק הטוב נספג בדם, הפסולת יוצא לחוץ)

נ"ח וכו"ו גי' פ"ד, גי' אחה"ע שבגרון שהוא אימא, שלשם נדחה המאכל מאבא (שהוא החיד).
 וגם פ"ד גי' חנו"ך שהוא מטטרו"ן שביצירה, שבו אל יהוה גי' אוכ"ל, כי אוכל נפש הוא ביצירה (הנותן לעשיה, הנקראת אכילה).
 גם יכוין יוד הה וו הה אדנ"י (עשיה) גי' בליעה.

סה"כ גי' נ"ח אל יהוה ע"ה
 גי' ל"ב
 גי' כ"ו

גי' כ"ו גי' יהוה
 (הכמה דמ"ו, שהוא החיד - אבא, הדוחה את המאכל לגרון).

כוונת ש"ע (כשיורד לאיצטומכא)

גם יכוין לחבר את כל הכוונות הנזכרות שהם מ"ו נ"ח לח"ם ד"ק פ"ד

הם י"ד אלפי"ן, ויכוין שהם כמספר ש"ע¹ נהורין שהם כמספר שני שמות אל מלאים אלף לבמד (יצירה - אל יהוה) אלף לבמד (עשיה - אל אדנ"י)

מ"ו
 נ"ח
 לח"ם
 ד"ק
 פ"ד

בלילה יכוין
 גי' אל יהוה, שהיא יצירה
 כדי לכלול מידת יום בלילה.

אוכל

ביום יכוין
 גי' אהיה. יוד הא ואו הא
 גי' אדנ"י ע"ה, שהיא עשיה
 כדי לכלול מידת לילה ביום.

ביום ובלילה יכוין מאכל גי' יאהד ונ"ה שנכללים זה בזה.

תפילה על האכילה

תפלה לאחר כוונות האכילה

יהי רצון מלפניך יהוה יאהד ונ"ה אלהינו ואלהי אבותינו שבכח סגלת מ"ו נ"ח לח"ם ד"ק פ"ד העולה כמספר ש"ע נהורין שהם ב"פ אלף למד אלף למד מלאים שתפעל אכילתי פעלת הקרבן שמקרב הפחות העליונים ממוטה למעלה, פי כן האכילה תמציתה הולך לפיכך, ומהפכד ללב, ומהלב למוח ממוטה למעלה, מעשיה ליצירה, ומיצירה לבריאה, ומבריאה לאצילות, מדרגה למעלה ממדרגה עד אין סוף ברוך הוא, ומשם ישתלשל וירד שפע גדול לכל העולמות עד הגיעו עלי וכל איבר מאיברי יחזיק איבר שכנגדו בעליון:

ויהי רצון מלפניך יהוה יאהד ונ"ה אלהינו ואלהי אבותינו שכל ניצוצי הקדשה שבמאכל הזה, וכל רוחות המגלגלים שבו, שיתבררו ויתקנו פראוי, ומה שלא יתברר ויתקן פראוי אתה האל עשה חסד ברחמיך הרבים תשלים לבררם ולתקנם, ועשה למען שמך הגדול שלא יחטיאוני ולא יזיקוני, ותשמרני ותצילני מאכילת דבר אסור ולא תבוא תקלה על ידי ותחבר כל ניצוצי הקדשה שנתפזרו על ידי בקלי ותחזירם אל הקדשה פמושפט הראשון מנקות מכל רע, ואת נפשותינו תטהר, והיה יהוה יאהד ונ"ה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהוה יאהד ונ"ה אחד ושמו אחד.

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשיה ידינו כוננה עלינו ומעשיה ידינו כוננהו.

הערות האדמו"ר מקארנא 35"ו

הערה 1

1. תכוין "לחמכם לשבע", ב"פ ש"ע נהורין. להמשיך הברכה והפרנסה מאת הארת הפנים ולא מן האחווריים "מאור פני מלך חיים".
  2. ואז מרגיש הארה ושמחה מעליית הניצוצין והנשמות. "ופסח נאכל על השובע" (רמזו לב"פ ש"ע).
- בכוונת "פותח את ירך" י"ד אלפי"ן, "ומשביע" (שבע) לכל חי רצון".

סדר כוונות האכילה של אברהם אבינו ע"ה - הקדמות

מעט הגילוי של ה-ד בחוטם דא"ק

ע"י אוצ"ח דף ב' ע"ג שער העקודים, אש"ל אות ו'. דב"ש דף כ"ח ע"ב שער ו' פ"ב.

ארוז שמאל

דה = ספירות

חוטם שמאל

חוטם ימין

חיצוניות הכלי

פנימיות הכלי

ארוז ימין

דה = ספירות

חוטם ימין

חוטם שמאל

אור מקיף

אור פנימי

לפני החילוף

ע"פ אוצרות

מ-אזן, חוטם - ימין, שמאל - נמשכת בחינת: או"מ, או"פ, חיצ"י הכלי, פנימי הכלי - ויוצא דרך הפה

אחרי החילוף (עדיין בתוך או"א)

ארוז שמאל

חיצוניות הכלי

ארוז ימין

אור מקיף

חוטם שמאל

פנימיות הכלי

חוטם ימין

אור פנימי

חילוף

לחי עליון (הבל ודיבור עליונים)

חילוף

לחי תחתון (הבל ודיבור תחתונים)

דיבור

חיצוניות הכלי

הבל

אור מקיף

דיבור

פנימיות הכלי

הבל

אור פנימי

פה

הבל = אור

דיבור = כלי

ע"פ הסיודור - כוונות האכילה

דיבור	שמאל הפה	הבל	דיבור	ימין הפה	הבל	לחי עליון בלבד
	לחי עליון			לחי עליון		
שמאל	דשמאל	ימין	שמאל	דימין	ימין	
ב' דיבורים	שמאל הפה	ב' הבלים	ב' דיבורים	ימין הפה	הבל	לחי עליון
דיבור	לחי עליון		דיבור	לחי עליון		
דיבור	לחי תחתון	הבל	דיבור	לחי תחתון	הבל	לחי תחתון
שמאל	דשמאל	ימין	שמאל	דימין	ימין	

מקורות

שער המצות פרשת עקב. ע"ה שער טנת"א.
 סידור בניהו בן יהודע, חלק בוונות פרטיות דף י"ז. סידור היר"א ה"ב, עמוד 304.
 פת"ע דף ע"ג. באתי לגני ח"ד דף נ"ג ע"א. סידור נקודות הכסף ח"ג דף 599 ובעיקר דף 612.

סדר השתלשלות השפע מעתיק עד זו"ן - כוונות האכילה של אאע"ה

אכלו רעים (או"א), שתו ושכרו דודים (זו"ן)

שתייה ב' (מזון זו"ן)		שתייה א' (מזון זו"ן)	אכילה ב' (מזון או"א)	אכילה א' (מזון או"א)			
בהוץ	בפנים	בפנים	בפנים	בהוץ	בפנים		
			<p>(כתר או"א)</p>	<p>לחוץ הבל</p>		<p>חסד דעתיק</p> <p>שבכתר דא"א</p> <p>מו"ס דא"א</p> <p>פה דא"א</p> <p>גרון דא"א</p> <p>דיקנא דא"א</p>	<p>א"א</p>
<p>מג"ר דאימא</p> <p>לחוץ</p>			<p>מאכילה ב' דאימא (בכיפור)</p> <p>מזון לוי"ק דא"א</p> <p>ה' קולות</p>	<p>אוי"מ לבפנים</p> <p>מזון לג"ר דא"א</p> <p>שאיפה (ולא אכילה)</p>		<p>ג"ר דאוי"א</p> <p>פה דאוי"א</p> <p>גרון דאוי"א</p> <p>וי"ק דאוי"א</p>	<p>או"א</p>
		<p>מזון לג"ר דזו"ן</p> <p>וגם ה' קולות דיום כיפור</p>	<p>מזון לוי"ק דא"א</p> <p>מזון לוי"ק דא"א</p> <p>מזון לוי"ק דא"א</p>			<p>ג"ר דזו"ן</p> <p>וי"ק דזו"ן</p>	<p>זו"ן</p>
	<p>מזון לוי"ק דזו"ן</p> <p>ה' דברים עם ברכותיהם (כנגד הגשמיות)</p>						

כוונת האכילה (ושתייה)
 (רחיצה, סיכה, נעילת ות"ה)

כוונת האכילה העליונה דאלפי"ן דא"ק

בסוד והוא עומד עליהם תחת העץ.

מאוזן וחוטם דא"ק עד פה דא"ק

איהיהיה
איהיהיה

יכוין להמשיך היו"ד העליונה דאל"ף ראשונה מי"ם דאוזן ימין דא"ק שבחינתה ה' בציוור ד' שמספרם י' (והם או"מ), והוא"ו דאל"ף מו"ק דחוטם ימין (והוא או"פ), והיו"ד התחתונה דאל"ף מי"ם דאוזן שמאל (והוא חיצוניות הכלי).

איהיהיה
איהיהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף השניה מי"ם דאוזן שמאל דא"ק שבחינתה ה' בציוור ד' (והוא חיצוניות הכלי), והוא"ו דאל"ף מו"ק דחוטם שמאל (והוא פנימיות הכלי), והיו"ד התחתונה דאל"ף מי"ם דאוזן ימין (והוא בחי' או"מ).

איהיהיה
איהיהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף ראשונה דב' אלפי"ן השניים מי"ם דאוזן ימין (או"מ), וו"ד מי"ם דחוטם ימין (או"פ).

איהיהיה
איהיהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף הב' מי"ם דאוזן שמאל (חיצוניות הכלי), וו"ד מי"ם דחוטם שמאל (פנימיות הכלי).

בפה דא"ק

שמאל הפה - לחי עליון בלבד		ימין הפה - לחי עליון בלבד		ויכוין להעבירם דרך פנימיות א"ק עד הפה, שני אלפי"ן ראשונים דשני מיני האלפי"ן בימין הפה הבל ודיבור, ושני אלפי"ן שניים דשני מיני האלפי"ן בשמאל הפה הבל ודיבור.
שמאל דשמאל	ימין דשמאל	שמאל דימין	ימין דימין	
דיבור	הבל	דיבור	הבל	
א	א	א	א	
יוד	יוי	יוד	יוי	

שמאל הפה - לחי עליון		ימין הפה - לחי עליון		ואז נחלקים הווי"ן דאלפי"ן לאורכם, ארבע חצאים בלחי העליון, וארבע חצאים בלחי התחתון, ונעשים ארבע הבלים וארבע דיבורים.
ב' דיבורים	ב' הבלים	ב' דיבורים	ב' הבלים	
א	א	א	א	
יוד	יוי	יוד	יוי	
שמאל הפה - לחי תחתון		ימין הפה - לחי תחתון		

והנה ארבע פעמים הבל גי' קמ"ח. ויכוין לטחון הארבעה הבלים ע"י ל"ב שינים, ונגמרה פעולתו.

מפה דא"ק עד או"א

ומשם ימשיך השפע ממדריגה למדריגה,
עד חסד דעתיק.
ומשם לגולגלתא דא"א,
שמשם נמשכים י"ג חיורתי
שהם שלשה הוי"ו"ת, כמספר לח"ם

ימשיך השפע עד חסד
דעתיק, ומשם לגולגלתא
דא"א, שמשם נמשכים
י"ג חיורתי

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

י"ג חיורתי

ומשם לי"ג נימין

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

י"ג נימין

ומשם למזל הח', הכולל
כל י"ב תיקוני דיקנא

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

מזל העליון
משפיע בי"ב
תיקוני דיקנא,
בסוד י' עילאה

ב' ווי"ן דאל"ף
הם י"ב ת"ד

י"ב ת"ד
משפיעים במזל
העליון,
בסוד י' תתאה

ומשם למזל העליון

שבו אל"ף בציור יו"י כזה א
והוא"ו חלוקה לשנים, שהם כמספר
י"ב תיקוני דיקנא, שבמזלא הם כלולים.
והוא משפיע בהם בסוד יו"ד עליונה, והם
משפיעים בו בסוד יו"ד תתאה

ואז יכוין לזווג שני המזלות, שלשה ע"ב דמזל עליון, בשלשה קס"א דמזל התחתון

מזל הי"ג,

אלף ה' וי' ה'
אלף ה' וי' ה'
אלף ה' וי' ה'

מזל התחתון
משפיע בי"ב
תיקוני דיקנא,
בסוד י' עילאה

ב' ווי"ן דאל"ף
הם י"ב ת"ד

י"ב ת"ד
משפיעים במזל
התחתון,
בסוד דל"ת

שבו (המזל התחתון) אלף בציור יו"ד כזה א
והוא"ו חלוקה לשנים, שהם כמספר
י"ב תיקוני דיקנא, שגם בו הם נכללים. והוא
משפיע בהם בסוד יו"ד עליונה, והם משפיעים
בו בסוד דל"ת, כי הנוק' נקראת דל"ת

זיווג נוצר ונקח

יוד אלף ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה'
יוד אלף ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה'
יוד אלף ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה'

וימשיך משם השפע לאו"א

מזל ה':
מזל י"ג:

כוונת אכלו רעים

דא או"א שתי אכילות

אכילה ראשונה

יכוין להמשיך שפע מחסד דעתיק שבכתר דא"א, ולהמשיכו דרך מוחא סתימאה עד פה דא"א, ולהמשיכו ולהוציאו מהפה לחוץ בסוד הבל פה. ודרך הדיקנא ימשיכו עד פה דאו"א מבחוץ, ומשם שואבים וניזונים הג"ר שלהם, שהם או"א עילאין.

אכילה שניה

עוד יכוין להמשיך שפע ממוחא סתימאה דא"א, ולהמשיכו דרך פיו לפנימיות גרונו, ומשם לכח"ב דאו"א, ודרך פנימיות גרונו מתפשט למזון לו"ק שלהם, שהם ישסו"ת.

כוונת שתו ושכרו דודים

דא זו"ן שתי שתיות

שתיה ראשונה

שתיה ראשונה פנימית נמשכת מאכילה שניה דאימא, הנמשכת לה ממוחא סתימאה דא"א למזון הו"ק שלה, ומשם נמשך לג"ר דזו"ן, שהם זו"ן הגדולים (שהם ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן, הנקראים חב"ד דזו"ן בערך יעקב ורחל, שהם מלכיות דמ"ה ודב"ן, הנקראים ו"ק דזו"ן), דרך פנימיות גופא דאימא יורד ומתפשט למוחין דזו"ן דאימא. ומחג"ת נו"ה דמוחין דזו"ן דאימא נמשכים חמשה דברים: אכילה ובכללה שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, מזון לחב"ד דזו"ן, שהם זו"ן הגדולים.

שתיה שניה

שתיה שניה חיצונית ע"י הברכות שאנחנו מברכים על אכילתינו ושתיתינו, נמשך ממוחין דאימא עצמה חמשה דברים הנ"ל: אכילה (ובכללה) שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, ויורד עד פיה (דאימא), ודרך חוץ יורד ומתפשט לו"ק דזו"ן, שהם יעקב ורחל.

כוונת האכילה של אברהם אבינו ע"ה

זה סדר כוונת המשכת חמשה דברים אלו:
אכילה (ובכללה) שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, דשתיה זו השנית

אכילה

מע"ב דחסד דאבא
יוד הי ויו הי
לאימא

יכוין להמשיך שפע משם ע"ב דחסד
דאבא לאימא.

מבינה דאימא
אלף הי יוד הי

ויכוין להמשיך קס"א מבינה דאימא

קס"א דאמא מלובש בע"ב דאבא
יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי

ולחלבישו בע"ב הנז"ל

קס"א דאמא מלובש בע"ב דאבא
יוד הה וו הה אלף הה יוד הה
בחסד דאימא, שבו שם אבג"ת
כמספר שארה

ויכוין להמשיך שניהם להתלבש בב' שמות
ב"ן וקנ"א שבחסד דאימא,
שבו שם אבגית"ן בגימ' שארה

אלף למד הי יוד מם
אלהים
א אל אלה אלהים
אלהים

שאות ש הוא מספר אלהים דיודי"ן
ואות א הוא אלהים פשוט
ואות ר היא רבוע אלהים
ואות ה כללות ה' אותיות אלהים

יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי
ט' יודי"ן
בגי' מ"ן דמנצפ"ך

ויכוין כי עיקר המזון נמשך מע"ב קס"א,
שבהם ז' יודי"ן,
ועם שני יודי"ן דאות א' דקס"א,
עולים למספר מ"ן דמנצפ"ך

אל"ף דקס"א,
שהוא פה, דאימא,
הכלול מל' שיניים

אלף הי יוד הי

אח"כ יכוין להעביר המו"ן הנ"ל, דרך הפה
והשיניים דאימא, שנעשו מן בחינת

אל"ף דאהי"ה בצירור יו"ד (א),

ומבחינת ו"ד דיו"ד דאבא (א)
שמהם נעשית אימא,

וכולם רמוזים בצירור האל"ף בצורת הפה

הוא בגי' שלושים, מספר שלושים שיניים.

ולפי שהמזון יורד מהסד דאבא

מלמטה מחו"ב,

לפיכך אין כל הל"ב שיניים רמוזים בצירור
האל"ף הנ"ל.

ועוד ב' שיניים,
מכללות האל"ף דקס"א (יו"ד ו"ד)

אה

ועם כל זה, צריך לכוין לעשות הב' שיניים
מכללות ב' אותיות אה שבצירור האל"ף הנ"ל,
כי אותיות יו"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא,

הוא ציור אות א

ושתי אותיות ו"ד דאבא הם צורת ה

פירוש ראשון

יו"ד דאבא יו"ד דאל"ף דאימא
יוד הי ויו הי אלף הי יוד הי

נעשה מיו"ד דאל"ף דקס"א דאימא

נעשה מאות ד' דיו"ד דאבא

דיו"ד דאבא, י' פעמים ו' בגי' ז"י

אח"כ יכוין לעשות המזון הנ"ל בחינת
אכילה כמספר אדנ"י ע"ה.

לעשות שם אדנ"י מצירור האל"ף הנ"ל.

והוא כי יו"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא היא

אדנ"י. ואותיות ו"ד דיו"ד דאבא, הנה

הד' דיו"ד דאבא היא ד' דאדנ"י, והו' דיו"ד

דאבא בגי' ששים, כי ו"פ י' עולה ששים, כי

הו' מחוברת וסמוכה ליו"ד עילאה דאבא,

והוא מספר ז"י דאדנ"י.

ונעשה שם אדני ע"ה גי' אכילה

פירוש שני

אל"ף דקס"א דפה דאימא, הכלול מיו"ד דאל"ף דקס"א דאימא, ומו"ד דיו"ד שאבא

לף ה"י יוד ה"י דאימא

נעשה מיו"ד דאל"ף דקס"א דפה דאימא

נעשה מאות ד' הנוספת דאל"ף דקס"א דאימא, והיא מו"ד דאבא

י' פעמים ו' בגי' י"י

עם אות ו' תתאה דאל"ף והיא מו"ד דאבא, גי' ס"ו כמספר אדנ"י והכולל

ונעשה שם אדנ"י ע"ה גי' אכילה

והוא כי יו"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא היא אדנ"י.

אות ד' הנוספת באל"ף (דקס"א דאימא), היא ד' דשם אדנ"י.

והו' העליונה דאל"ף, לפי שהיא מחוברת לי' העליונה דאל"ף, היא בגי' שישים כמספר גי' דאדנ"י.

ועם אות ו' תתאה דאל"ף גי' ס"ו, כמספר אדנ"י והכולל.

יכוין לעשות מאל"ף דקס"א דפה דאימא אותיות מ"ן שהם בחי' האכילה

ב' דלתי"ן דאל"ף דאהי"ה מ"ן דמנצפ"ך

שהם בחי' האכילה

ב' הווי"ן דאל"ף דאהי"ה ג' דמנצפ"ך

ל"ב שיניים דפה דאימא

חניך עליון - י"ו שיניים הרמוזים ביו"ד דאל"ף

א, אל, אלה, אלהי, אלהים עם ריבוע אלהים גי' רי"ו

חניך התחתון - ו' תחתון וב' דלתי"ן, עם ב' אותיות א"ה

א, אל, אלה, אלהי, אלהים עם ריבוע אלהים גי' רי"ו

אח"כ יכוין לחבר את הב' דלתי"ן הנ"ל, זו ע"ג זו, הם צורת דמנצפ"ך. וב' הווי"ן זה ע"ג זה - הם דמנצפ"ך. והם המ"ן שהוא האכילה הנ"ל

אח"כ יכוין לטחון ולמתק המ"ן שהוא האכילה הנ"ל, בל"ב שיניים הרמוזים בצירוף האל"ף שבתניכים דאימא, וכל חניך הוא ריבוע אלהים. ויכוין כי י"ו עליונים שבאל"ף הם י"ו שיניים שבתחניך העליון, שהוא ריבוע אלהים שהוא בגי' ר', הרי רי"ו.

והו' התחתונה וב' דלתי"ן, עם ב' אותיות א"ה הנעשים מצירוף האל"ף, הם י"ו שיניים שבתחניך התחתון שהוא ר', הרי רי"ו שני.

ש גי' **אלף למד הי יוד ממ**
שבחכמה.

והוא כמנין רי"ו שבחניך העליון

א, אל, אלה, אלהי, אלהים

ועם **אזהה** ע"ה הנמשך לגרון שהוא בינה, גי' ש'

ויכוין כי כל זה רמוז בתיבת שארה, כי:
ש' דשאר"ה, שהוא מספר אלהים דיודי"ן,
והוא בחניך העליון שהוא חכמה.
והוא כמספר רי"ו שבו ועם מספר
אותיות **אחה"ע** גי' פ"ד, הנמשכים לגרון
שהוא בינה.

ר בחניך התחתון, שהוא בגי'
א אל אלה אלהי אלהים
עם הי"ו שיניים **א א ה**
בגי' רי"ו שהוא חניך התחתון

והר' **דשאר"ה** הוא בחניך התחתון,
ועם הי"ו שיניים, הם מספר רי"ו שבו.

א נכללים ונרמזים **א א ה** חניכים דאימא
ה

והאל"ף וה"א **דשאר"ה** הם א"ה
הנכללים ונעשים מצויר האל"ף הנרמז
בחניכים דאימא.

שתייה

יוד ה' ו' ה' ה' ע"ב
אלף ה' ה' ה' ה' קס"א
גי' מי"ם

אח"כ יכוין להמשיך לזו"ן בחינת מים מהז'
יודי"ן דע"ב קס"א, ומשני היודי"ן **דאל"ף**
דקס"א, שהם ט' יודי"ן גי' מי"ם.

יוד ה' ו' ה' ה' ע"ב
אלף ה' ה' ה' ה' קס"א
גי' יי"ן

ובחינת יין מן הז' יודי"ן דע"ב קס"א

יוד ה' ו' ה' ה' **יוד ה' ו' ה' ה'**
יוד הא ואו הא **יוד הה וו הה**
ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן גי' רל"ב

ויכוין להמשיך המים והיין הנז', דרך
חיד דאימא, ואז נטעם בחיך ונעשה
שתייה כמספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן,
קס"א קמ"ג קנ"א, עם ח"ך

אלף ה' יוד ה' **אלף הא יוד הא**
אלף הה יוד הה
קס"א קמ"ג קנ"א גי' תנ"ה

ויכוין להמשיך המים והיין הנז', דרך חך
דאימא, ואז נטעם בחיך ונעשה שתייה
כמספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן,
קס"א קמ"ג קנ"א, עם ח"ך

סה"כ (רל"ב תנ"ה) תרפ"ז, ועם ח"ך גי' שתייה

עוד יכוין למתקם במילוי עסמ"ב **יוד ה"י ו"ו ה"י** מ"ו **יוד ה"י ו"א ה"י** ל"ז

יוד הא ואו הא י"ט **יוד הה וו הה** כ"ו

מ"ו ל"ז י"ט כ"ו ג"י בומ"ף

חיך העליון
חכמה, שבו
עסמ"ב

יוד ה"י ו"ו ה"י ע"ב

יוד ה"י ו"א ה"י ס"ג

יוד הא ואו הא מ"ה

יוד הה וו הה ב"ן

ועם ב"פ אחה"ע אחה"ע העולים קס"ח
סה"כ ת' דשתי"ה

ט' יודי"ן
ג"י מי"ם, עם
י' דשתי"ה
ג"י ימי"ם,
מ"ד דחו"ב
דז"א

יוד ה"י ו"ו ה"י

יוד ה"י ו"א ה"י

יוד הא ואו הא

יוד הה וו הה

ג"י מי"ם, ועם י' דשתי"ה
ג"י ימי"ם

שהם מ"ד דחו"ב דז"א

ת

ויכוין באותיות שתיה:
כי אותיות ת"י דשתי"ה הם בחיך העליון
חכמה, שיש בו כללות עסמ"ב

ועם ב"פ אחה"ע אחה"ע,
א' דחכמה, והב' הנמשך ממנו לבניה,
יעלה כמספר ת' דשתי"ה

י

ויש בהם ט' יודי"ן כמספר מי"ם
ועם י' דשתי"ה הם ימי"ם,

שהם מ"ד דחו"ב דז"א

ש

ואות ש' דשתי"ה היא בחיך התחתון,
בינה שבה ג' אהי"ה
דיודי"ן דאלפי"ן ודההי"ן
כמספר ש' דשתי"ה ועוד קנ"ה

חיך תחתון - בינה
שבה ג' שמות קס"א קמ"ג קנ"א (ג' תנ"ה),
כמספר ש' וקנ"ה.
וקנ"ה הנשארים יורדים לבחינת קנ"ה,
לשאוב המשקין

אלף ה"י יוד ה"י

אלף הא יוד הא

אלף הה יוד הה

ויש בג' שמות אלה חמשה יודי"ן, ועם
חמשה יודי"ן הרמוזים בה' דשתי"ה
ג"י ימי"ם

שהם מ"ן דחו"ב דנוק'

ה

והקנ"ה אורות הנשארים, יורדים ונמשכים
לבחי' קנ"ה, לשאוב המשקים
ויש בהם (ג' אהי"ה) ה' יודי"ן, ועם ה' יודי"ן
הרמוזים באות ה' דשתי"ה, גימ' ימי"ם,
שהם מ"ן דחו"ב דנוק'

❧ רחיצה ❧

<p>ע"ה גי' רחיצ"ה (313)</p>	<p>אלף הי' יוד הי' אלף הה' יוד הה' לזו"ן</p>	<p>יכוין להמשיך לזו"ן רחיצה העולה בגי' קס"א קנ"א והכולל.</p>
	<p>להמשיך המים מקס"א דבינה דאימא</p> <p>אלף הי' יוד הי'</p>	<p>ויכוין להמשיך המים מקס"א דבינה דאימא</p>
<p>שד"י גי' רחיצ"ה ע"ה (314)</p>	<p>למקוה שהוא קנ"א, שבו שם שד"י</p> <p>אלף הה' יוד הה' שד"י</p> <p>ומשם (מיסוד דאימא) לזו"ן</p>	<p>למקוה שהוא קנ"א שביסוד דאימא, שבו שם שד"י העולה כמס' רחיצ"ה ע"ה.</p>

❧ סיכה ❧

		<p>יכוין להמשיך שמ"ן לסוד את זו"ן באופן זה:</p>
<p>מצפץ</p>	<p>ש'</p>	<p>ש' דשמ"ן משם מצפ"ץ גי' ש'</p>
<p>לוד ה' ו' ה' ה'</p>	<p>מ'</p>	<p>מ' דשמ"ן מארבע יודי"ן דע"ב דחסד דאבא</p>
<p>~~אלף הי' יוד ה'~~</p>	<p>ן'</p>	<p>דשמ"ן מה' יודי"ן דקס"א: ב' יודי"ן מאות ~~א~~ וג' יודי"ן שבמלוי קס"א והם מ"ן דמנצפ"ך</p>
<p>להמשיכו (השמן) לזו"ן</p>		

נעילת הסנדל

יכוין להמשיך לזו"ן נע"ל וסנד"ל:

מקנ"א דיסוד דאימא **נעל** ע"ה גי' קנ"א (151) **אלף הה יוד הה**
משם קנ"א דיסוד דאימא **נעל**
העולה מספר נע"ל ע"ה

מהוד דאימא

מקנ"א דיסוד דאימא **סנדל** גי' קמ"ג ע"ה (144) **אלף הא יוד הא**
משם קמ"ג דהוד דאימא **סנדל**
העולה ע"ה מספר סנד"ל

ענתה

מקס"א **דבינה דאימא** מע"ב דחסד דאבא **ע**
יכוין להמשיך בחי' ענת"ה לזו"ן,
ד' יודי"ן מע"ב דחסד דאבא,
וג' יודי"ן מקס"א **דבינה דאימא**,
והם ז' יודי"ן כמספר ע' דענת"ה

לנה"י דאימא, שהם קס"א קמ"ג קנ"א **נתה אלף הי יוד הי אלף הה יוד הה**
ויכוין להמשיך הז' יודי"ן הנז'
לקס"א קמ"ג קנ"א (גי' תנ"ה)
שבנה"י דאימא,
העולים כמספר נת"ה דענת"ה,
ומשם לזו"ן

גי' **יהוה צבאות** שבנה"י **ענתה** גם יכוין כי ענת"ה גי'
הוי"ה צבאות (525), שבנה"י

סדר הכוונות של ברכת המזון - בקיצור

כוונת מאה ברכות - קודם שיתחיל ברכת המזון

חול	שבת	יר"ט	
ומילוי מילואו (ד"ל אותיות) אלה למד פא דלת למד תו [צרכ"ס תי"ו] נון ואו נוך, יוד ואו דלת.	יש"ה כ"ו יוד הי ויו הי	יש"ה כ"ו יוד הי ואו הי ס"ג יוד הי ואו הי אות' גי' יוס עוז - ע"ג	שס אדנ"י צגי' ס"ה
ס"ה עס ד"ל ע"ה צגי' מאה צרכות.	כ"ו עס ע"ב וכלל' ב' השמות צגי' מאה צרכות	כ"ו עס ס"ג עס י' אות' ע"ה צגי' מאה צרכות.	

טבלת ד' ברכות בחול:

מילת ה' שבסיום הברכה	כללות ברכה		
יְהוָה הוֹן אַת הַכֹּל	להאיר למוח החכמה דנוק' אלה למד פא	ברכה א' הון	
אלהים עַל הָאָרֶץ וְעַל הַמַּזוּז	להאיר למוח הבינה דנוק' דלת למד תו [צרכ"ס תי"ו]	ברכה ב' הארץ	
צג' ימים א' ישאיר תוס' שבת, וצג' ימים אחרונים יקבל תוס' שבת יוס א' ויוס ג' מ"ה יוד הא ואו הא קמ"ג אלה הא יוד הא אל אדנ"י שצטשיכ	להאיר למוח החסדים דדעת דנוק' נון ואו נוך	ברכה ג' בונה ירושלים	
יכוין להאיר מתוספת סעודות שבת לימי החול בונה ברוחמיו ירושלים	להאיר למוח הגבורות דדעת דנוק' יוד ואו דלת	ברכה ד' הטוב והמטיב	האל אבינו ...

טבלת ד' ברכות בשבת ויר"ט: (בכלל' הברכה ובמילת ה' שבסיום הברכה. ובברכה רביעית בכלל' הברכה בלבד)

ברכה	התכללות העולמות	המשכה למוח' דז"א	המשכה למוח' דנוק' שבת (דע"ב) יר"ט (דס"ג)
ברכה א' הון	אצילות דאצילות	למוח חכמה דז"א יוד הי ויו הי	למוח חכמה דנוק' יוד הי ואו דלת
ברכה ב' הארץ	צריאח דאצילות צאצילות דאצילות	למוח צינח דז"א יוד הי ואו הי	למוח צינח דנוק' הי יוד דס"ג
ברכה ג' בונה ירושלים	יטירה דאצילות צצריאח ואלצילות דאצילות	למוח חסדים דדעת יוד הא ואו הא	למוח חסדים דדעת ויו יוד ויו
ברכה ד' הטוב והמטיב	עשיח דאצילות צאצ' וצרי' ויצי' דאצילות	למוח גבורות דדעת יוד הא וו הא	למוח גבורות דדעת הי יוד

כוונות מציגת הכוס:

קודם שימזוג הכוס, יכוין כי הוא ייך ד"י, כמספר ג' ווי"ן דשס ז"ן, ועס ז"ן עלמו צגי יי"ן כזה: ווו יוד ה"ה וו ה"ה. גם יכוין לחמישה ידות דשס ז"ן, שצגי יי"ף כזה:

י' מנצפך | מנצפך | מנצפך | מנצפך | מנצפך |

וימזגנו צתשעכ יודין דעסמ"צ כמספר מז"ם: יוד ה"ל ו"ל ה"ל - יוד ה"ל ואו ה"ל - יוד ה"ל ואו ה"ל - יוד ה"ה וו ה"ה.

בשבת: רַצְיָה וְהַחֲלִיצָנוּ יכוין להחפיל שיהללנו ה' מכנהגת ושליעת מטטרו"ן, ושתיכס כנהגס ע"י ז"א דאצילות או ע"י עולם הבריאה.

בראש חודש: ... ב'יום

ר	יכוין צגי ריבוע חלכ"ס פשוט	א אל אלה אלהי אלהים.
א	רמז צר"ח חלכ"ס פשוט	אלהים.
ש	יכוין צגי חלכ"ס דיווד"ן	אלה לבמד ה"י יוד מזם.
חודש	יכוין צגי קס"א קמ"א	אלה ה"י יוד ה"י - אלה ה"ה יוד ה"ה.
ראש הַחֹדֶשׁ	ע"כ צגי	שֵׁן דְלֶת יוֹד צגי תפי"ד ה"ה (ניקוד קמז רומז לא"ח).

ברכת הטוב והמטיב:

הַטוֹב הַחֲסִידִים וְהַמְטִיבִים הַמַּמְתִּיקִים לַגְּבוּרָה בְּרִדְתָּם לְכֹל שֶׁהוּא הַיְסוּד שֶׁבְּכֹל יוֹם וַיּוֹם ,

מיתוק באו"י

הגבורות הנמתקות	החסדים הממתקים
הוא חסד ההוד	המטיב ממתיק לָנוּ גבורה דחסד שבהוד דיסוד יְהוָה
הוא חסד הנצח	מטיב ממתיק לָנוּ גבורה דגבורה שבנצח דיסוד יְהוָה
הוא חסד הב"ש ת"ת	ייטיב ממתיק לָנוּ ב"ש גבורה דת"ת שבב"ש ת"ת דיסוד וְהַ

מיתוק באו"ח

הגבורות הנמתקות	החסדים הממתקים
הוא חסד הב"ש ת"ת	המטיב ממתיק ש"ע דגבורה דת"ת שבש"ע ת"ת דיסוד יְהוָה
הוא חסד ההוד	ממטיב ממתיק גבורה דנצח שבגבורה דיסוד יְהוָה
הוא חסד הנצח	ממטיב ממתיק גבורה דהוד שבחסד דיסוד יְהוָה

ע"י מחברת הקודש שער השבת, שער ר"ח, טעמי המצוות פרשת עקב. שעה"כ דרושי קדושת ליל שבת דרוש ה', ענין סעודת שהרית דשבת, דף ע"ד ע"ג.

יבין עצמו לקיים מצוות עשה לברך ברכת המזון, ביראה ואהבה ובכוונה עצומה ובשמחה רבה ובטוב לבב, להמשיך שפע וברכה רבה ומוחין וחיות ומזון לנוק' קדישא דז"א דאצילות. וממנה לנו ולכל העולמות הקדושים.

ויעצום עיניו ויאסור ידיו זו על גב זו, ימנית על שמאלית, כיושב לפני המלך מלכו של עולם, מלכות קדישא דז"א דאצילות.

קודם מים אחרונים יאמר לשם יחוד זה (בן איש חי פרשת חקת ב')

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂבִינְתֵיהּ

יְאֵהֲדוּנָהּ

וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ
אֵיֵהֲיֵוּהָ

בְּדְחִילוּ וּרְחִימוּ
יְאֵהֲהוּיֵהָ

לְיַחְדָּא שֵׁם אוֹתִיּוֹת י"ה (או"א) בְּאוֹתִיּוֹת ו"ה (זו"ן)

בְּיַחְדָּא שְׁלִים

יְהוָהֵי יְאֵהֲדוּנָהּ

[על ידי שפע א"ס ב"ה המושפיע בהם ומיחדם]

בְּשֵׁם כָּל־יִשְׂרָאֵל

הָרִי אֲנִינֵנוּ בְּאִים לְקַיִם מִצְוֹת עֲשֵׂה דְאוּרֵי־תָא, לְבָרַךְ בְּרַפְתְּ הַמְזוֹן

כְּפָתוּב בַּתּוֹרָה, וְאֶכְלֶתְ וּשְׂבַעְתְּ וּבִרְכַת אֶת־יְהוָהֵי יְאֵהֲדוּנָהּ

אֱלֹהֶיךָ, עַל־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. לְתַקֵּן שִׁרְשׁ מִצְוָה זוּ

בְּמִקּוֹם עֲלִיוֹן. וְיֵהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָהֵי יְאֵהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֵי

אֲבוֹתֵינוּ שְׁתֵּהא חַזְשׁוּבָה וּמִקְבֵּלַת וּרְצוּיָהּ לְפָנֶיךָ בְּרַכָּה רֵאשׁוּנָהּ

וּבְרַכָּה שְׁנִיָּהּ וּבְרַכָּה שְׁלִישִׁית אֲשֶׁר נְבָרַךְ עֲתָהּ עַל־הַמְזוֹן, [וְתַתֵּן־

לָנוּ כֶּזֶח וּיְקַלַת וְעֵזֶר וְסִיעוּעַ לְהַעֲלוֹת מִיַּיִן נְיֻקְבִין וְלְהַמְשִׁיךְ אַרְבַּעַה הַמוּחִין

לְיִשְׂרָאֵל וְרַחֵל (הַגְדוּלָה). וְגַם תַּהֲיֵה חַזְשׁוּבָה וּמִקְבֵּלַת וּרְצוּיָהּ לְפָנֶיךָ בְּרַכָּה

רְבִיעִית אֲשֶׁר נְבָרַךְ עֲתָהּ, וְתַתֵּן־לָנוּ כֶּזֶח וּיְקַלַת וְעֵזֶר וְסִיעוּעַ לְהַעֲלוֹת מִיַּיִן

נְיֻקְבִין וְלְהַמְשִׁיךְ אַרְבַּעַה מוּחִין לְעֵקֶב וְרַחֵל. וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאֵלוּ כּוֹנְנֵנוּ

בְּכָל־הַכּוֹנְנוֹת הָרְאוּיֹת לְכוֹן בְּאַרְבַּע בְּרַכּוֹת אֵלוּ שֵׁל הַמְזוֹן.

וְיֵהִי | נַעֲם אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ וְעֲלִינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ,

וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהּ.

כוונות מים אחרונים

יכוין להרחיק מעליו קטרוג אסמון וליילית ע"י מימי החסד.

וכשיטול מים אחרונים יכוין בר"ת מ"א, ובר"ת וס"ת דתיבת אחרונים.

והם מ"א אותיות דפשוט ומלא ומלא דמלא דאהי"ה דיודי"ן, ומ"א אותיות דאהי"ה דאלפי"ן:

יכוין בנטילת י"ד פרקי יד שמאל
לפשוט ומלא דאהי"ה דאלפי"ן

אהי"ה : אלף הא יוד הא

יכוין בנטילת י"ד פרקי יד ימין
לפשוט ומלא דאהי"ה דיודי"ן

אהי"ה : אלף הי יוד הי

והמ"א אותיות יחלק
אות ראשונה בגודל, ועשרה בכל אצבע.

א

גודל

אצבע א' **הי"ה : אלף הא יו**

אצבע ב' **ד הא : אלף למד פ**

אצבע ג' **א, הא אלף, יוד ו**

אצבע ד' **או דלת, הא אלף**

והמ"א אותיות יחלק
אות ראשונה בגודל, ועשרה בכל אצבע.

א

גודל

אצבע א' **הי"ה : אלף הי יו**

אצבע ב' **ד הי : אלף למד פ**

אצבע ג' **א, הי יוד, יוד ו**

אצבע ד' **יו דלת, הי יוד**

עוד יחלק את המ"א הנ"ל באופן כזה:
ד' אותיות הפשוט בגודל, וד' דמלא בד' אצבעות

גודל

אהי"ה

אצבע א' אלף
אצבע ב' הא
אצבע ג' יוד
אצבע ד' הא

עוד יחלק ד' אותיות דמלא דמלא בד' אצבעות

אצבע א' אלף למד פא
אצבע ב' הא אלף

אצבע ג' יוד ואו דלת
אצבע ד' הא אלף

עוד יחלק את המ"א הנ"ל באופן כזה:
ד' אותיות הפשוט בגודל, וד' דמלא בד' אצבעות

גודל

אהי"ה

אצבע א' אלף
אצבע ב' הי
אצבע ג' יוד
אצבע ד' הי

עוד יחלק ד' אותיות דמלא דמלא בד' אצבעות

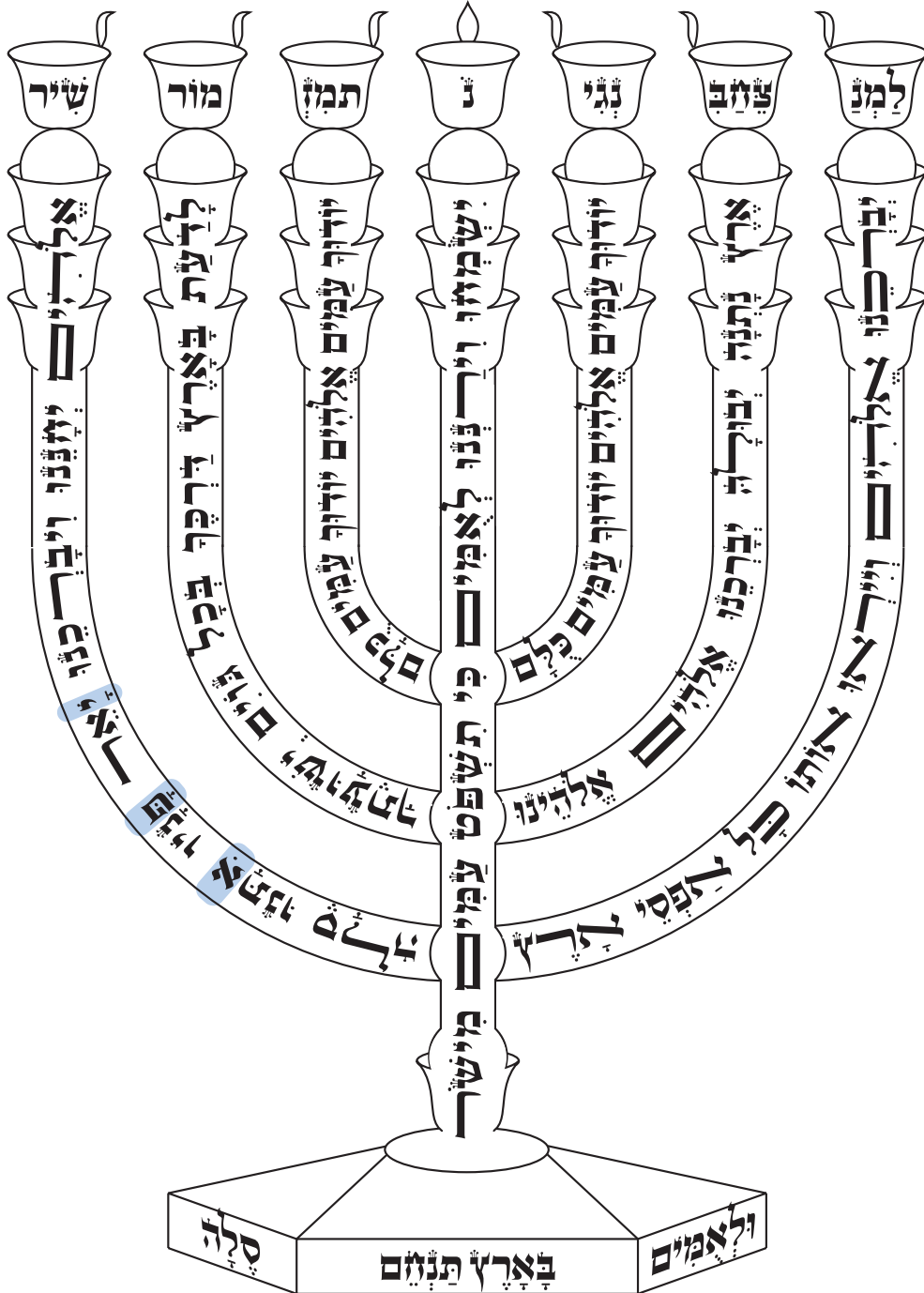
אצבע א' אלף למד פא
אצבע ב' הי יוד

אצבע ג' יוד ויו דלת
אצבע ד' הי יוד

אח"כ יאמר למנצח בנגינות וגו', וטוב לצייר במחשבתו בצורת המנורה:

שְׁוִיתִי	לְהוֹאֲדִינִי יְאֵהֲדוּנָהּ	לְנֶגְדִי
אִי־דֵהֲנוּיָהּ	תְּבַמִּיד	יְאֵהֲדוּנָהּ

בשבת וביום טוב וביום שאין אומרים בו תחנון, אומרים זה:

**שִׁיר הַמַּעֲלוֹת. בְּשׁוּב יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ אֶת שְׂיֵבַת צִיּוֹן הַיְיָנוּ כְּחֻלְמִים: אֵיזָא
יִמְלֵא שְׂחֻק פִּינּוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה. אֵיזָא יֵאָמְרוּ בְּגוֹיִם הַגִּדִיל יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ
לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי הַגִּדִיל יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ. הַיְיָנוּ שְׂמֹחִים: שׁוּבָה
יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ אֶת שְׂבִיתָנוּ כְּאִפְיָקִים בְּנִיבָב: הַזְרְעִים בְּדַמְעָה בְּרִנָּה יִקְצְרוּ:
הַלֹּחַף יִלַּף וּבָכָה נִשְׂא מִשְׁךְ הַזְרַע. בֵּא יִבֵּא בְּרִנָּה. נִשְׂא אֲלֻמֹּתַי:**

בחול קודם ברכת המזות אומרים מזמור זה, במקום שיר המעלות:

עַל
נְהַרֹת בְּבַל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינּוּ בְּזָכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן: עַל עַרְבִים בְּתוֹכָהּ
תִּלְיָנוּ כְּעֹרֹתֵינוּ: כִּי שָׁם שְׂאֵלֵנוּ שׁוּבֵינוּ אֵיךְ נִשְׁרֵי « אֶת שִׁי תִדְבֵּק
לְשׁוֹנֵי לְחֵפֵי אִם לֹא אֶזְכְּרֵי אִם לֹא אֶעֱלֶה אֶת יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שְׂמֹחֹתַי:
זָכַר יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ לְבִנְיָ אָדָם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיָּסוּד
בָּה: בֵּת בְּבַל הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁרִי שִׁישָׁלַם לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ שִׁגְמַלְתָּ לָנוּ: אֲשֶׁרִי
שִׁיאֲחֹז וְנִפֵּץ אֶת עַלְלֵיךְ אֶל הַסַּלַּע:

**הַנְּנִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְקַיִם » מַצֹּת עֲשֵׂה שֶׁל בְּרַכַּת הַמַּזֶּן שֶׁנֶּאֱמַר, וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ
וּבְרַכְתָּ אֶת יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ אֱלֹהֵיךְ ^{מִיָּמֵינוּ}, עַל הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה, אֲשֶׁר נָתַן לָךְ:**

אחר אכילתו בימות החול יתעצב על חורבן ביהמ"ק:

אחר שאכל ושתה והתענג באותם המאכלים על שולחנו, צריך לזכור חרבן בית המקדש, ויצטער וידאג ויתעצב על היכלא דמלכא דאתחרב. ובשביל אותו הצער והעצבות שמצטער ומתעצב על שולחנו באותה שמחה של המאכל ומשתה, הקב"ה מחשב עליו כאלו בנה ביתו והיכלו ובנה כל אותם חורבות של ביהמ"ק, אשרי חלקו. (זוה"ק תרומה דף קנ"ז ע"ב)

יסיר הסכין מעל השולחן:

קודם ברהמ"ז יסיר הסכין מעל השולחן בין בחול ובין בשבת ויו"ט. ענין הסרת הסכין מהשולחן קודם ברהמ"ז מקורו בשער רוה"ק דף ט' ע"ב, ובשער הגלגולים הקדמה ל"ה, והוא נאמר למי שהוא משורש קין. ובשער הגלגולים הקדמה ל' כתב שאחר חטא אדה"ר נתערבו השורשים, ולכן צריך כל אדם להזהר בזה. וכתב הבא"ח פר' חקת (שנה ראשונה) וכף החיים ח"ב סימן ק"פ אות ט"ו, שהיות ושורש הנפש של האדם לא משתנה בשבת ויו"ט, לכן יש להזהר בזה גם בשבת ויו"ט.

ואח"כ יאמר פסוקים אלו:

אֲבָרְכָה אֶת־יְהוָה יֵאֱהֹוָהּ בְּכָל עֵת » תְּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי: סוּף דְּבַר הַכֹּל
נְשַׁמְעֵ אֶת הָאֱלֹהִים יִרְא וְאֶת־מִצְוֹתָיו שְׂמֹר כִּי־זֶה כָּל־הָאָדָם:
תְּהִלָּת יְהוָה יֵאֱהֹוָהּ יְדַבֵּר פִּי וַיְבָרֵךְ » כָּל־בְּשָׂר שִׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וְאֲנַחְנוּ
נְבָרֵךְ יְהִ מִעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(כשיש לו כוס, יקח הכוס בידו),

ויאמר:

וַיְדַבֵּר » אֵלֵי זֶה הַשְּׁלֵחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה יֵאֱהֹוָהּ יֵאֱהֹוָהּ.

סדר כוונת גירוש הסט"א מהשולחן

יכוין לגרש הסט"א העומדת על השולחן, ובפרט כשאין לו זימון,
בכח השמות קס"א קמ"ג שמספרם ש"ד.

קמ"ג

אלף הא יוד הא

קס"א

אלף הי יוד הי

גי ש"ד

ועם ח' אותיות שורשיהם וב' כוללים (בגי"י), שמספרם שד"י,

אה"ה

אה"ה

הרי שד"י,

להשרות השכינה על השולחן.

כוונת מאה ברכות - קודם שיתחיל ברכת המזון

חול

יכוין לשם אדנ"י העולה ס"ה,

ומילוי מילואו

אלף למד פא

דלת למד תו [בר"ח תי"ו]

נון ואו נון

יוד ואו דלת

ד"ל אותיות.

ס"ה עם ד"ל ע"ה בגי' מאה ברכות.

שבת

יכוין לשם יהו"ה העולה כ"ו,

ושם ע"ב **יוד הי ויו הי**.

כ"ו עם ע"ב בגי' צ"ח, עם כללות ב' השמות בגי' מאה ברכות.

יו"ט

יכוין לשם יהו"ה העולה כ"ו,

ושם ס"ג **יוד הי ואו הי**,

ועשר אותיותיו **יוד הי ואו הי** (בגי' ע"ג, שהוא יו"ם טו"ב).

כ"ו עם ע"ג, ע"ה בגי' מאה ברכות.

הקדמה כללית לשבת / יו"ט

יכוין בארבע ברכות דברכת המזון

1. התכללות עולמות אבי"ע דאצילות.
2. להמשיך ארבעה מוחין חו"ב חו"ג לו"א (עסמ"ב).
3. להמשיך לחו"ב חו"ג דנוקבא ד' אותיות דע"ב במילוי המילוי, שהם כ"ה אותיות. (ביו"ט, ד' אותיות דס"ג במילוי המילוי.)

סדר ברכת המזון בקיצור

בנוסח עה"מ וספרד

למהדורה המלאה של ברכת המזון
(כולל מטבע ברכה), עבור לעמוד מד

כוונות בכללות ברכה א' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח חכמה דנוק' מוח' אורות דח' אותיות דאות אל"ף דאדנ"י, כזה
אלף למד פא

1. שבת התכללות העולמות אצילות דאצילות.
  2. להמשיך מוח חכמה לז"א, **יוד הי' ויו הי'.**
  3. להמשיך מוח חכמה לנוקבא, **יוד ויו דלת** (דע"ב). [יו"ט יכוין **יוד ואו דלת** דס"ג.]
- ברכת הזן היא בזו"ן הגדולים דאבי"ע דפנימיות דאצילות, ודאבי"ע דחיצוניות ודפנימיות דבריאה.

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הָאֵל
 הַזֶּן אוֹתָנוּ וְאֵת הָעוֹלָם כְּלוּ¹ בְּטוֹבוֹ גִּי עִיה יְהו"ה, בְּזוֹן
 גִּי מִלּוּי דַרְבּוּעַ מִ"ה יוֹד. יוֹד הָא. יוֹד הָא וְאוּ. יוֹד הָא וְאוּ הָא בְּחֻסְדֵּךְ
 גִּי י' ה' י' ה' הוּהוּ בְּרוּחַ וּבְרִחְמִים רַבִּים. נוֹתָן גִּי אַב"ג ית"ץ לָחֶם לְכֹל-
 בְּשָׂר ר"ת גִּי יב"ק יאהלוההים. כִּי לְעוֹלָם חֻסְדּוֹ². וּבְטוֹבוֹ
 הַגָּדוֹל תְּמִיד לֹא חָסַר לָנוּ וְאֵל יַחְסֹר לָנוּ מִזּוֹן תְּמִיד לְעוֹלָם
 וְעַד³. כִּי הוּא אֵל יכוין כי אל זה הוא אל שדי שבבריאה והוא משפיע אל זון שהוא בגי'
 אל יהוה שביצירה ומפְרָנְס־לְכֹל וְשֶׁלֹּזָנוּ עֲרוּךְ לְכֹל. וְהִתְקִין מִזִּיה
 וּמִזּוֹן לְכֹל-בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא בְּרִחְמִיו וּבְרַב חֻסְדּוֹ. כְּאָמֹר:**

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הַזֶּן
 אֶת-הָעוֹלָם כְּלוּ¹ בְּטוֹבוֹ גִּי עִיה יְהו"ה, בְּזוֹן
 מִ"ה יוֹד. יוֹד הָא. יוֹד הָא וְאוּ. יוֹד הָא וְאוּ הָא בְּחֻסְדֵּךְ
 גִּי י' ה' י' ה' הוּהוּ בְּרוּחַ וּבְרִחְמִים, הוּא נוֹתָן גִּי אַב"ג ית"ץ לָחֶם לְכֹל-
 בְּשָׂר ר"ת גִּי יב"ק יאהלוההים, כִּי לְעוֹלָם חֻסְדּוֹ², וּבְטוֹבוֹ הַגָּדוֹל,
 תְּמִיד לֹא-חָסַר לָנוּ, וְאֵל יַחְסֹר לָנוּ מִזּוֹן לְעוֹלָם וְעַד³, בְּעֲבוּר
 שְׁמוֹ הַגָּדוֹל, כִּי הוּא אֵל יכוין כי אל זה הוא אל שדי שבבריאה והוא משפיע אל
 זון שהוא בגי' אל יהוה שביצירה ומפְרָנְס־לְכֹל וּמִטִּיב לְכֹל, וּמְכִין מִזּוֹן
 לְכֹל-בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא, כְּאָמֹר:**

1 ללא קשר למי אני, איזה עיסוק יש לי, איזה השתדלות אני עושה.
 2 בגלל שהוא טוב ורוצה להיטיב, ואוהב אותי אהבה אינסופית, ונותן לי הכי טוב בשבילי, מאוצר מתנות חיים.
 3 בתנאי שאני מאמין שהוא נותן ולא מוגבל בכלום, ולא חוסם אותנו, ללא קשר לעיסוק שלי ולהשתדלות שלי.

פֹּתֵיךְ אֶת-יָדְךָ ב' יודי"ן

ר"ת פא"י

גי' **לֹא־הִדְוֵנָה** חיבור זו"ן
 חכמה דז"א ו"ק יסוד דנוק'

פֹּתֵיךְ גי' שע"ח, מ"ה, ס"ה

יֹדֵהֶּי וְיָדֵי ח' חיוורת
אֵלֶּךָ לִמּוּד אֵלֶּךָ לִמּוּד ש"ע

יֹדֵהֶּי וְאֵלֶּיךָ לז"א (מ"ה)
אֵדְנִי ולנוק' (ס"ה)

ס"ת **זֶתֶרְךָ**. יכוין להמשיך שפע ומזון מחכמה דז"א, לנוק', לחכמה דלאה

יֹדֵהֶּי וְיָדֵי : **יֹדֵהֶּי וְיָדֵי דִלֵת**. **הֵי יֹדֵהֶּי וְיָדֵי**. **הֵי יֹדֵהֶּי**
 $400 = 10 \times 4$ ועוד כ"ח אותיות (מלא דמלא) = חת"ך

ס"ת **זֶתֶרְךָ**, באתב"ש סא"ל, גי' **יֹאֲהִדְוֵנָה**

וּמִשִּׁבְעֵי זֶתֶרְךָ

ס"ת **זֶתֶרְךָ**. יכוין להמשיך שפע ומזון מחכמה דז"א, לשם חת"ך דיעקב ורחל

יֹדֵהֶּי וְיָדֵי : **יֹדֵהֶּי וְיָדֵי דִלֵת**. **הֵי יֹדֵהֶּי וְיָדֵי**. **הֵי יֹדֵהֶּי**
 $400 = 10 \times 4$ ועוד כ"ח אותיות (מלא דמלא) = חת"ך

[יכוין ר"ת רח"ל] **כָּל זֵי רָצוֹן** רצו"ן בגי' קפ"ד קס"א

יֹדֵהֶּי וְיָדֵי. **יֹדֵהֶּי וְיָדֵי**. **יֹדֵהֶּי וְיָדֵי** יסוד דאבא (קפ"ד)

אֵלֶּךָ הֵי יֹדֵהֶּי יסוד דאימא (קס"א)

להמתיק רחל **רַחֵל** הרמוזה בר"ת

להמתיק ב' דמעין (מעכבים פרנסה) **מִן צֵפֶר** (פ"ד)

דִּינָן דִּינָן דִּינָן דִּינָן (ש"ך)

גם יכוין להמשיך מהרצון הנז' שפע ומזון וברכה רבה לכל העולמות

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הוֹדֵנוּ
יֹאֲהִדְוֵנָה
 הֵי הוֹדֵנוּ וְיָדֵי
 אֵדְנִי הַכֹּל

חול יכוין **יְיָ הוֹדֵנוּ**

- שבת
1. המשכה למוח חכמה דז"א, **יֹדֵהֶּי וְיָדֵי**.
  2. המשכה למוח חכמה דנוק' **יֹדֵהֶּי וְיָדֵי דִלֵת** (דע"ב). [ביו"ש יכוין **יֹדֵהֶּי וְיָדֵי דִלֵת** דס"ג].
  3. התכללות העולמות אצילות דאצילות.

הִזְיֵן אֶת הַכֹּל.

כוונות בכללות ברכה ב' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח בינה דנוק' מוח' אורות דח' אותיות דאות דל"ת דאדנ"י, כזה **דִלֵת לִמּוּד תו** [בר"ה ת"י"ו].

שבת 1. התכללות העולמות בריאה דאצילות באצילות דאצילות.

2. להמשיך מוח בינה לז"א, **יֹדֵהֶּי וְיָדֵי**.

3. להמשיך מוח בינה לנוקבא, **הֵי יֹדֵהֶּי** (דע"ב). [ביו"ש יכוין **הֵי יֹדֵהֶּי** דס"ג].

נֹודָה לְךָ יְהוָהנִי יֵאָהֲדֹנָהי אֱלֹהֵינוּ היה ענין הסיקת המדות סלים **עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ**

אֶרֶץ חַמְדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה בְּרִית וְתוֹרָה חַיִּים וּמִזוֹן.
עַל שֶׁהוֹצַאתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבְדִּים. וְעַל
בְּרִיתְךָ שֶׁחִתַּמְתָּ בְּבִשְׁרָנוּ. וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמַדְתָּנוּ. וְעַל חֻקֵּי
רְצוֹנְךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ. וְעַל חַיִּים (י"מ: שִׁחֻזְנִתָּנוּ) וּמִזוֹן שִׁאֲתָה זָן
וּמִפְרִיָס אוֹתָנוּ.

על הנסים

בחנוכה ובפורים אומרים כאן על הנסים. ואם לא אמר ונזכר קודם תיבת ה' של ברכת על הארץ [היינו שאמר ברוך אתה, וטרם אמר ה'], חוזר לאמרו. ואם נזכר אחר תיבת ה', יאמר אותו בהרחמן, ויאמר הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו'.

עַל הַנְּסִים וְעַל הַפְּרָקָן וְעַל הַגְּבוּרוֹת וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל הַנְּפִלְאוֹת וְעַל הַנְּחֻמוֹת. שֶׁעָשִׂיתָ
לְאַבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם בְּזִמְנָן הַזֶּה.

לחנוכה

בַּיָּמִי מִתְתִּיָּה בֶן יוֹחָנָן כִּהֵן גְּדוֹל חֹשְׁמוֹנָאִי וּבְנָיו. כְּשֶׁעָמְדָה מַלְכוּת יוֹן הַרְשָׁעָה עַל עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁכָּתַם תּוֹרַתְךָ וְלֹהֲעֲבִירָם מִחֻקֵּי רְצוֹנְךָ. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים עָמַדְתָּ לָהֶם
בְּעֵת צָרָתָם. רִבַּת אֶת רִיבָם. דָּגַת אֶת דִּיגָם. נָקַמְתָּ אֶת נְקָמָתָם. מִסַּרְתָּ גְּבוּרִים בְּיַד חֻלְשִׁים.
וְרַבִּים בְּיַד מַעֲטִים. וְרַשָּׁעִים בְּיַד צַדִּיקִים. וְטַמְאִים בְּיַד טְהוֹרִים. וְזָדִים בְּיַד עוֹסְקֵי תוֹרַתְךָ:
כִּי עָשִׂיתָ שָׁם גְּדוֹל וְקָדוֹשׁ בְּעוֹרְכָמָךְ. וְלַעֲמֹךְ יִשְׂרָאֵל עָשִׂיתָ תְּשׁוּעָה גְּדוֹלָה וּפְרָקָן כִּהִיּוֹם הַזֶּה.
וְאַחַר כֵּן בָּאוּ בְנֵיךָ לְדַבֵּיר בֵּיתְךָ וּכְפָנוּ אֶת יְהִיכָנֵךְ. וְטַהְרוּ אֶת מִקְדָּשְׁךָ. וְהִדְלִיקוּ נְרוֹת בְּחֻצְרוֹת
קִדְשֶׁךָ. וְקָבְעוּ שְׂמוֹנֵת יָמֵי חֲנֻכָּה אֵלּוּ בְּהִלָּל וּבְהוֹדָאָה. וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם נְסִים וּנְפִלְאוֹת וְנֹודָה
לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל סְלָה.

לפורים

בַּיָּמִי מִרְדְּכִי וְאַסְתֵּר בְּשׁוֹשַׁן הַבִּיּוֹרָה. כְּשֶׁעָמַד עֲלֵיהֶם הַמֶּזֶן הַרְשָׁעִי. בְּקֶשׁ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגֵּ
וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַיְּהוּדִים. מִנְּעֵר וְעַד זָקֵן טָף וְנָשִׁים בָּיוֹם אֶחָד בְּשִׁלְשֵׁה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ
שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אָדָר וּשְׁלָלָם לְבוֹז. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים הִפְרַתְּ אֶת עֲצָתוֹ וְקַלְקַלְתָּ
אֶת מַחֲשַׁבְתּוֹ. וְהִשְׁבֹּתָ לוֹ גְּמוּלוֹ בְּרֵאשׁוֹ. וְתָלוּ אוֹתוֹ וְאֶת בְּנָיו עַל הָעֵץ. וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם נְסִים
וּנְפִלְאוֹת וְנֹודָה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל סְלָה.

עַל הַכֹּל יְהוָהנִי יֵאָהֲדֹנָהי אֱלֹהֵינוּ היה ענין הסיקת המדות סלים **אֲנַחְזָנוּ מוֹדִים לְךָ וּמִבְּרָכִים**

אֶת שִׁמְךָ. כְּאֲמוּר וְאֶכְלֵת וּשְׁבַעְתָּ וּבִרְכָתָ

את

נֹדֶה לְךָ יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָה אֱלֹהֵינוּ, עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לָּאֲבוֹתֵינוּ,
אֶרֶץ חַמְדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה, וְעַל שֶׁהוֹצַאתָנוּ
יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָה אֱלֹהֵינוּ, מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, וּפָדִיתָנוּ מִבֵּית עַבְדִּים,
וְעַל בְּרִיתְךָ שֶׁנִּתְמַת בְּבִשְׂרָנוּ, וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמִדְתָּנוּ, וְעַל
חֻקֶיךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ, וְעַל חַיִּים חַן וְחֶסֶד שֶׁחֻזַּנְתָּנוּ, וְעַל אֲכִילַת
מִזֵּון שְׂאֵתָה זֶן וּמִפְרֵס אוֹתָנוּ תַמִּיד, בְּכָל־יוֹם וּבְכָל־עֵת
וּבְכָל־שָׁעָה:

על הנסים

בחנוכה ובפורים אומרים כאן על הנסים. ואם לא אמר ונזכר קודם תיבת ה' של ברכת על הארץ [היינו שאמר ברוך אתה, וטרם אמר ה'], חוזר לאמרו. ואם נזכר אחר תיבת ה', יאמר אותו בהרחמן, ויאמר הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו'.
על הנסים ועל הפרקן ועל הגבורות ועל התשועות ועל הנפלאות ועל הנצמות, שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה.

להנוכה

בְּיָמֵינוּ מתתיהו בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו, כשעמדה מלכות יון הרשעה על-עמך ישראל, להשכיחם תורתך ולהעבירם מלמך רצונך, ואתה ברומיך הרבים, עמדת להם בעת צרתם, רבת את-ריבם, דגת את-דיבם, נקמת את-נקמתם, מסרת גבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, וטמאים ביד טהורים, ורשעים ביד צדיקים, וזדים ביד עוסקי תורתך, ורף עשית שם גדול וקדוש בעולמך, ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופרקן פהיום הזה, ואחר כך באו בניך לדביר ביתך, ופגו את-היכלך, וטהרו את-מקדשך, והדליקו נרות בנצרות קדשך, וקבעו שמונת (מים אלו בהלל ובהודאה ועשית עמהם נס ופלא ונודה לשמך הגדול סלה) ימי חנכה אלו, להודות ולהלל לשמך הגדול:

לפורים

בְּיָמֵינוּ מרדכי ואסתר בשושן הבירה, כשעמד עליהם המן הרשע, בקש להשמיד להרוג ולאבד את-כל-היהודים, מנער ועד-זקן, טף ונשים, ביום אחד, בשלשה עשר לחודש שנים-עשר הוא חודש אדר, ושיללם לבו, ואתה ברומיך הרבים הפרת את-עצתו, וקקרת את-מחשבתו, והשבות לו גמולו בראשו, ותלו אותו ואת-בניו על-העץ, (ועשית עמהם נס ופלא ונודה לשמך הגדול סלה):

וְעַל הַכֹּל יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָה אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לְךָ
וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ, יִתְבָּרַךְ שְׁמֶךָ בְּפִי כָל־חַי תַמִּיד
לְעוֹלָם וָעֶד: כַּכְּתוּב, וְאָכַלְתָּ וְשִׂבַּעְתָּ וּבֵרַכְתָּ
אֶת

כונות מזיגת הכוס

קודם שימזוג הכוס, יכוין כי הוא **י"ן ז"ל**, כמספר ג' ווי"ן דשם ב"ן, ועם ב"ן עצמו בגי' יי"ן כזה
ו ו ו י ו ד ה ה ו ו ה ה

גם יכוין לחמישה ידות דשם ב"ן, שבגי' **י"ן ז"ל** כזה

ו ו מ נ צ פ ר ל ו ו מ נ צ פ ר ל ו ו מ נ צ פ ר ל ו ו מ נ צ פ ר ל

וימזגנו בתשעה יודין דעסמ"ב כמספר **מ"י"ם**

- ל ו ד ה ל ו ל ו ה ל**
- ל ו ד ה ל ו א ו ה ל**
- ל ו ד ה א ו א ו ה א**
- ל ו ד ה ה ו ו ה ה**

יְהוָה יֵאָדָוּנֵהּ אֱלֹהֵיךָ ^{תקין בעל הטובות והמזות ט"ס} **עַל הָאָרֶץ הַטְּבִיחָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ:**

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{יֵאָדָוּנֵהּ הו"ו תו"ו וכו"ו אדור הכל}

חול יכוין **אלהים**

1. המשכה למוח בינה דו"א, **יוד ה"י ואו ה"י**.
2. המשכה למוח בינה דנוק' **ה"י יוד** (דע"ב). [י"ט יכוין **ה"י יוד** דס"ג].
3. התכללות העולמות בריאה דאצילות באצילות דאצילות, כנז'.

עַל-הָאָרֶץ וְעַל הַמַּזוֹן.

כוונות בכללות ברכה ג' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח החסדים דדעת דנוק' מט' אורות דט' אותיות דאות נו"ן דאדנ"י, כזה

נו"ן ואו נו"ן

- שבת
1. התכללות העולמות יצירה דאצילות בכריאה ואצילות דאצילות.
  2. להמשיך מוח חסדים דדעת לז"א, יוד הא ואו הא.
  3. להמשיך מוח חסדים דדעת לנוקבא, ו"ו יוד ו"ו (דע"ב). [ביו"ט ואו אלף ואו דס"ג].

רָצוּם יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וְעַל יִשְׂרָאֵל עַמָּךְ,
וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ, וְעַל הַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ,
וְעַל הַיְכָלְךָ, וְעַל מְעוֹנֶךָ, וְעַל דְּבִירָךְ, וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל
וְהַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלָיו, אָבִינוּ רַעֲנוּ זִנְנוּ פָּרַנְסָנוּ כִּלְכַלְנוּ
הַרְוִיחֵנוּ, הַרְוִיחַ לָנוּ מְהֵרָה מִכָּל־צָרוֹתֵינוּ, וְנָא אֵל תִּצְרִיכֵנוּ
יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ לַיְדֵי מַתָּנוֹת בְּשָׂר וָדָם וְלֹא לַיְדֵי
הַלְוָאָתָם, אֲלֵא לַיְדֵךְ הַמְּלֵאָה וְהַרְחֲבָה הַעֲשִׂיָּרָה וְהַפְתּוּחָה.
יְהִי רָצוֹן שְׂלֵא זָבוּשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא נִפְלָם לְעוֹלָם הַבָּא,
וּבְמִלְכוּת בַּיִת דָּוִד מְשִׁיחֶךָ תַּחֲזִירָנָה לְמִקּוּמָהּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ:

בשבת יאמר רצה:

רְצָה וְהִחְלִיצֵנוּ יְכוּיִן לְהַתְפַּלֵּל שִׁיחֲלִיצֵנוּ ה' מִהַנְּהַגְתּוֹ וּשְׁלִיטת מַטְטְרוֹן וְשִׁתְּהִיָּה הַנְּהַגָּה עַל יְדֵי ז"א דִּאֲצִילוֹת
או על ידי עולם הבריאה יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשַּׁבָּעִי, הַשָּׁבֶת
הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, כִּי יוֹם גְּדוֹל וְקְדוֹשׁ הוּא מִלְּפָנֶיךָ, נִשְׁבַּת בּוֹ וְנָנוּחַ בּוֹ וְנִתְעַנֶּנֶה בּוֹ כְּמִצְוֹת
זְקִי רְצוֹנָךְ, וְאַל־תְּהִי צָרָה וְיָגוֹן בְּיוֹם מְנוּחֹתֵינוּ, וְהִרְאֵנוּ בְּנוֹחַמַת צִיּוֹן בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, כִּי
אַתָּה הוּא בַּעַל הַנְּחֻמּוֹת, וְהַגָּם שֶׁאַכְלָנוּ וְשִׁתִּינוּ חֲרַבָּן בַּיַּתְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ לֹא שֶׁכַּחֲנוּ, אֵל
תִּשְׁפָּחוּנוּ לְנִצָּח וְאַל תִּזְנַחֲנוּ לְעַד כִּי אֵל מִלְּךָ גְּדוֹל וְקְדוֹשׁ אַתָּה.

בראש-חדש, ביום טוב ובחול המועד, אומר יעלה ויבוא:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וַיָּבֵא וַיַּגִּיעַ וַיִּרְאֶה וַיִּרְצֶה וַיִּשְׁמַע וַיִּפְקֹד וַיִּזְכֹּר זְכוּרֵינוּ
וְזָכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ, זְכוּרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ, וְזָכְרוֹן מְשִׁיחֶךָ בֶּן דָּוִד עַבְדְּךָ, וְזָכְרוֹן כָּל־עַמָּךְ
בַּיִת יִשְׂרָאֵל לְפָלִיטָה לְטוֹבָה, לְחַן לְחֶסֶד וְלִרְחֻמִּים, לְחַיִּים טוֹבִים וְלִשְׁלָוִם. בְּיוֹם

בראש חדש:

א אל אלה אלהי אלהים. יכוין בגי' ריבוע אלהי"ם פשוט
אלהים. רמז בר"ת אלהי"ם פשוט
אלף למד הי יוד ממם. יכוין בגי' אלהי"ם דיודי"ן

חדש

אלף הי יוד הי - אלף הה יוד הה יכוין בגי' קס"א קנ"א
שׂינן דלת יוד בגי' תתי"ד (קמין רומז לא"א) **ההה**
ראש חדש ע"ה בגי'

חג המצות הנה ביום (ביו"ט מוסיפים טוב) **מקרא קודש הנה** בפסח:
חג השבועות הנה ביום טוב מקרא קודש הנה בשבועות:
חג הסוכות הנה ביום (ביו"ט מוסיפים טוב) **מקרא קודש הנה** בסכות:
שמיני חג עצרת הנה ביום טוב מקרא קודש הנה בשמ"ע:
הזכרון הנה ביום טוב מקרא קודש הנה בראש השנה:

רָצָה זָא יְהוָהּ יִאֱהִדְוֵהּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} עַל-יִשְׂרָאֵל עַמּוֹהּ, ^{בעל הטובות והמחות סולם} וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָהּ, וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדָהּ, וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחָהּ, וְעַל-הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלָיו: ^{הקדו} אֱלֹהֵינוּ, ^{בעל הטובות והמחות סולם} אָבֵינוּ, רַעֲנוּ זִוְנָנוּ פְּרַנְסָנוּ וְכַפְלָנוּ וְהַרְוִיחֵנוּ, וְהַרְוִיחֵנוּ לָנוּ יְהוָהּ יִאֱהִדְוֵהּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} מִהַרְהָ מִכְּלֵ-צָרוֹתֵינוּ, וְזָא אֲרִי-תְצַרִיכָנוּ יְהוָהּ יִאֱהִדְוֵהּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} לֹא לִיָּדַי מִתְנַת בְּשָׂר וָדָם וְלֹא לִיָּדַי הַלְוֹאֲתָם, כִּי אִם לִיָּדָךְ הַמִּרְאָה, הַפְתוּחָהּ, הַקְּדוּשָׁהּ וְהַרְחֵבָהּ, שֶׁלֹּא נִבּוֹשׁ וְלֹא נִפְלָם לְעוֹלָם וָעֶד:

בשבת יאמר רצה:

רָצָה וְהִחְלִיצֵנוּ יְכוּיִן לְהַתְּפַלֵּל שִׁיחֲלִיצֵנוּ ה' מִהַנְּהַגַת וְשִׁלִּיטַת מִטְטְרוֹיִן וְשִׁתְּהִיָּה הַנְּהַגָה עַל יָדַי ז"א דֹּאֲצִילוֹת או עַל יָדַי עוֹלָם הַבְּרִיאָה יְהוָהּ יִאֱהִדְוֵהּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} בְּמִצְוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשְּׁבִיעִי הַשְּׁבִיבֵת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה כִּי יוֹם זֶה גָּדוֹל וְקְדוֹשׁ הוּא לְפָנֶיךָ לְשִׁבְתֵּךְ בּוֹ וְלָנוּ בּוֹ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוֹת רְצוֹנְךָ וּבְרָצוֹנְךָ הַנִּיחַ לָנוּ יְהוָהּ יִאֱהִדְוֵהּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} שֶׁלֹּא תֵהָא צָרָה וְיָגוֹן וְאַנְחָה בְּיוֹם מְנוּחָתָנוּ וְהִרְאָנוּ יְהוָהּ יִאֱהִדְוֵהּ אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} בְּנִחְמַת צִיּוֹן עִירָךְ וּבְבִנְיַן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדְשֶׁךָ כִּי אַתָּה הוּא בַעַל הַיְשׁוּעוֹת וּבַעַל הַנְּחִמּוֹת.

בראש־יחדש, ביום טוב ובחול המועד, אומר יעלה ויבוא:

אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֶי אָבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וַיָּבֹא וַיְגַיַע וַיִּרְאֶה וַיִּרְצֶה וַיִּשְׁמַע וַיִּפְקֹד וַיִּזְכֹּר זְכוּרֵינוּ וּפְקוּדוֹתֵינוּ וְזָכוּרֵינוּ אָבוֹתֵינוּ וְזָכוּרֵינוּ מְשִׁיחַ בֶּן-דָּוִד עַבְדְּךָ וְזָכוּרֵינוּ יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדְשֶׁךָ וְזָכוּרֵינוּ כָּל-עַמּוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לְפַלְיָתָהּ לְטוֹבָהּ לְחַן וְלִרְחֻמִּים לְחַיִּים (טוֹבִים) וְלְשָׁלוֹם בְּיוֹם

בראש חדש:

א אל אלה אלהי אלהים. יכוין בגי' ריבוע אלה"ם פשוט

אלהים. רמו בר"ת אלה"ם פשוט

אלף למד הי' יוד מס. יכוין בגי' אלה"ם דיודי"ן

אלף הי' יוד הי' - אלף הה יוד הה יכוין בגי' קס"א קנ"א

שִׁינְ דָּלַת יוֹד בגי' תתי"ד (קמין רומז לא"א) **הַזֶּה** ראש חודש ע"ה בגי'

חג המצות הנה: בפסח:

חג השבועות הנה: בשבועות:

חג הסוכות הנה: בסכות:

השמיני, חג העצרת הנה: בשמ"ע:

הזכרון הנה: בראש השנה:

ר
א
ש

החודש

ראש חודש ע"ה בגי'

לְרַחֵם בּו עֲלֵינוּ וּלְהוֹשִׁיעֵנו. זְכַרְנוּ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּו לְטוֹבָה, וּפְקַדְנוּ בּו לְבִרְכָה, וְהוֹשִׁיעֵנו בּו לְחַיִּים טוֹבִים, בְּדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים, חֹסֵם וְחַנּוּן וְחַמֵּל וְרַחֵם עָלֵינוּ, וְהוֹשִׁיעֵנו כִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ, כִּי אֵל מְלַךְ חַנּוּן וְרַחֵם אֶתְּהָ.

וּתְבַנֶּה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַמְּקֹדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

זְכַרְנוּ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּו לְטוֹבָה וּפְקַדְנוּ בּו לְבִרְכָה וְהוֹשִׁיעֵנו בּו לְחַיִּים טוֹבִים, וּבְדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חֹסֵם וְחַנּוּן וְחַמֵּל עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנו כִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ כִּי אֵל מְלַךְ חַנּוּן וְרַחֵם אֶתְּהָ:

וּבְנֶה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַמְּקֹדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ

חול תוספת שבת (מקדושת שבת לימות החול) יכוין בג' ימים ראשונים של השבוע להשאיר תוספת שבת. ובג' ימים אחרונים של השבוע, יכוין לקבל תוספת שבת (התוספת יקבל בשבת, בזכות כוונה זו).

יום ג' ויום ד'	יום ב' ויום ה'	יום א' ויום ו'
יֹד הַהּ וּו הַהּ	יֹד הַהּ וְאו הַהּ	יֹד הַיּ וְאו הַיּ
ב"ן	מ"ה	ס"ג
אֵלֶף הַהּ יֹד הַהּ	אֵלֶף הַהּ יֹד הַהּ	אֵלֶף הַיּ יֹד הַיּ
קנ"א	קמ"ג	קס"א
אֵל אֲדָנָי	אֵל יְהוָה	אֵל שְׁדֵי
שבעשיה	שביצירה	שבבריאה

יכוין להאיר מתוספת סעודות שבת לימי החול

שבת המשכה למוח החסדים דדעת דז"א, יוד הא ואו הא. המשכה למוח החסדים דדעת דנוק' ויו יוד ויו (דע"ב). [יו"ט יכוין ואו אלף ואו דס"ג]. התכללות העולמות יצירה דאצילות בבריאה ואצילות דאצילות, כנו'.

בְּנֶה בְּרַחֲמֵינוּ יְרוּשָׁלַיִם. (ואומר בלחש אָמֵן).

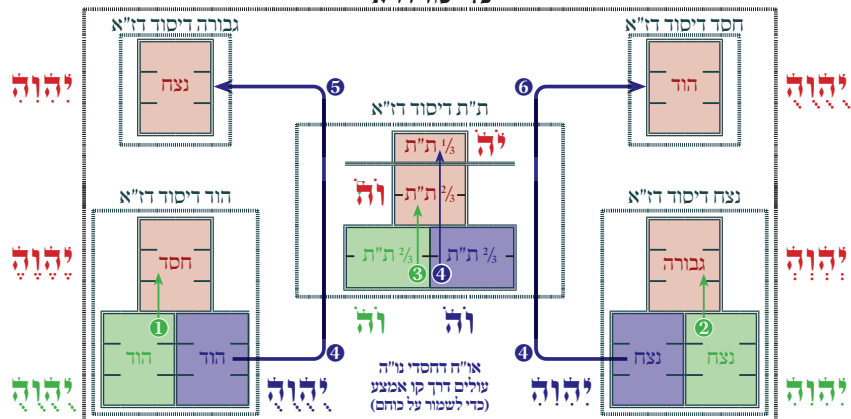
כוונות בכללות ברכה ד' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח גבורות דדעת דנוק' דז"א מט' אורות דט' אותיות דאות יו"ד דאדנ"י, כזה יוד ואו דלת

1. התכללות העולמות עשיה דאצילות באצילות ובריאה ויצירה דאצילות.
2. להמשיך מוח גבורות דדעת לז"א, יוד הה וו הה.
3. להמשיך מוח גבורות דדעת לנוקבא, ה"י יוד (דע"ב). [יו"ט יכוין ה"י יוד דס"ג].

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, לַעֲדָה הָאֵל
 אֲבֵינוּ, מִלְכֵנוּ, אֲדִירֵנוּ, בּוֹרְאֵנוּ, גּוֹאֲלֵנוּ, יּוֹצְרֵנוּ, קְדוֹשֵׁנוּ
 קְדוֹשׁ יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל, הַמֶּלֶךְ הַטּוֹב הַחֲסִדִים,
 וְהַמְּטִיב הַמְּמַתְקִים לַגּוֹבֵר בְּרַדְתָּם לְכָל שְׂפָכְלֵי־יוֹם וַיּוֹם,

הגבורות הנמתקות	מיתוק באו"י	החסדים הממתקים	
יְהוָה	① ממתיק [לָנוּ]	יְהוָה הַטֵּיב	הוא
גבורה דחסד שבהוד דיסוד		חסד ההוד	
יְהוָה	② ממתיק [לָנוּ]	יְהוָה מְטֵיב	הוא
גבורה דגבורה שבנצח דיסוד		חסד הנצח	
וה	③ ממתיק לָנוּ	וה יִיטֵיב	הוא
ב"ש גבורה דת"ת שבכ"ש ת"ת דיסוד		חסד הב"ש ת"ת	
הגבורות הנמתקות	מיתוק באו"ח	החסדים הממתקים	
יְהוָה	④ ממתיק	וה גְּמַלְנוּ	הוא
ש"ע דגבורה דת"ת שבש"ע ת"ת דיסוד		חסד הב"ש ת"ת	
יְהוָה	⑤ ממתיק	יְהוָה גּוֹמְלֵנוּ	הוא
גבורה דנצח שבגבורה דיסוד		חסד ההוד	
יְהוָה	⑥ ממתיק	יְהוָה יְגַמְלֵנוּ	הוא
גבורה דהוד שבחסד דיסוד	מלי יסוד דז"א	חסד הנצח	

לַעֲדָה

הזן וחסד ורחמים ורוח והצללה וכל טוב, יענו אמן.

- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִשְׁתַּבַּח עַל כְּבוֹדוֹ.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִשְׁתַּבַּח בְּשָׂמַיִם וּבָאָרֶץ.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִשְׁתַּבַּח בְּנוֹ לְדוֹר דוֹרִים.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא קָרָן לְעַמּוֹ יְרִים.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִתְפָּאֵר בְּנוֹ לְנִצְחֹת נִצְחֵים.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִפְרֹסֵנוּ בְּכְבוֹד וְלֹא בְּבִזּוּי. (יש מוסיפים בְּהִתֵּר וְלֹא בְּאִסּוּר), בְּנִחַת וְלֹא בְּצַעֲר.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִתֵּן שְׁלוֹם בֵּינֵינוּ.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִשְׁלַח בְּרָכָה רְוַחָה וְהַצְלָחָה בְּכָל־מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַצְלִיחַ אֶת־דַּרְכֵינוּ.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִשְׁבֵּר עַל גְּלוֹת מְהֵרָה מֵעַל צְוֹאֲרֵנוּ.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יוֹלִיכֵנוּ מְהֵרָה קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִרְפָּאֵנוּ רְפוּאָה שְׁלֵמָה, רְפוּאֵת הַנְּפֶשׁ וְרְפוּאֵת הַגּוּף.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִפְתַּח לָנוּ אֶת־יָדוֹ הַרְחֵבָה.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרֵךְ « כָּל־אֲחִיד וְאֲחִיד מִמֵּנוּ בְּשִׂמּוֹ הַגָּדוֹל, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרְכוּ אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב » בְּכָל מִכָּל כֹּף, כֵּן יְבָרֵךְ אוֹתָנוּ יַחַד בְּרָכָה שְׁלֵמָה, וְכֵן יִהְיֶה רְצוֹן וְנֵאמַר » אָמֵן.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִפְרֹשׂ עָלֵינוּ סֶכֶת שְׁלוֹמוֹ.

לְחֹן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְרוּחַ, הַצֵּלָה וְהַצְלָחָה, בְּרַכָּה וּשְׂשׂוּעָה,
נְחֻמָּה, פְּרִנְסָה וְכִלְכֵּלָה, וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְכָל-טוֹב,
וּמְכַל-טוֹב לְעוֹלָם אֵל יִצְחָקֵנוּ. יַעֲנוּ אַמֵּן.

הַרְחַמֵּן הוא יְמַלֵּךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד:

הַרְחַמֵּן הוא יִתְבָּרַךְ בְּשֵׁמִים וּבְאֲרָץ:

הַרְחַמֵּן הוא יִשְׁתַּבַּח לְדוֹר דוֹרִים, וְיִתְפָּאֵר בְּנוֹ
לְעֵד וּלְנִצְחָה נְצֻחִים, וְיִתְהַדָּר בְּנוֹ לְעֵד
וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים:

הַרְחַמֵּן הוא יִפְרִנְסֵנוּ בְּכָבוֹד:

הַרְחַמֵּן הוא יִשְׁבֵּר עָלֵנוּ מֵעַל צְוֹאֲרֵנוּ וְהוּא יוֹלִיכֵנוּ
קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ:

הַרְחַמֵּן הוא יִשְׁלַח לָנוּ בְּרַכָּה מְרֵבָה בְּבֵית הַזֶּה וְעַל שְׁלֹחַן זֶה
שֶׁאֲכִלְנוּ עָלָיו:

הַרְחַמֵּן הוא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת-אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא זְכוֹר לְטוֹב וְיִבְשֵׁר
לָנוּ בְּשׂוֹרֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנַחֲמוֹת:

אם הוא אוכל על שלחן אחרים יברך לבעה"ב:

יהי רַצוֹן שֶׁלֹּא יָבוֹשׂ בְּעַל הַבַּיִת בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִכְלֹם לְעוֹלָם הַבָּא, וְיִצְלַח מְאֹד בְּכָל נְכֻסָיו,
וְיִהְיוּ נְכֻסָיו מוֹצְלֵחוֹ וְקְרוֹבִים לְעִיר, וְאֵל יִשְׁלוֹט שִׁטְוֹן לֹא בְּמַעֲשֵׂי יָדָיו וְלֹא
בְּמַעֲשֵׂי יָדֵינוּ, וְאֵל יִזְדַּקֵּק לֹא לְפָנָיו וְלֹא לְפָנֵינוּ שׁוֹם דְּבַר הַרְהוֹר חֲטָא וְעִבְרָה וְעוֹן מֵעַתָּה
וְעַד עוֹלָם:

הַרְחַמֵּן הוא יְבָרַךְ אֶת (אָבִי מוֹרִי) בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וְאֶת

(אִמִּי מוֹרְתִי) בְּעֵלְת הַבַּיִת הַזֶּה, אוֹתָם וְאֶת בֵּיתָם

וְאֶת זְרַעָם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם.

<p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִנְחֵלְנוּ עוֹלָם שְׁכָלוּ שִׁבְתָּ וּבִמְנוּחָה לְחַיֵּי הַעוֹלָמִים.</p> <p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִנְחֵשׁ עָלֵינוּ אֶת הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלִבְרָכָה.</p> <p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִנְחֵשׁ עָלֵינוּ אֶת הַשָּׁנָה הַזֹּאת לְטוֹבָה וְלִבְרָכָה.</p> <p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִזְכְּנוּ לִישׁוּב בְּסִפְתָּ עוֹרוֹ שֶׁלִּי לְיִתְדִי. הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ שִׁפְעַ קְדֻשָׁה וְטָהָרָה מִשְׁבַּעַה אֲשֶׁר־יִזְיֵן עֲלָאֵין קִדְיִשִׁין. וְכֹתֵם תְּהֵא מִגֵּן וְצָנָה עָלֵינוּ. הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִקִּים לָנוּ אֶת־סִפְתָּ דְּוִיד הַגּוֹפְלָת:</p> <p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִגְיַעֵנוּ לְמוֹעֲדִים אֲחֻרִים הַבָּאִים לְקִרְאֵתְנוּ לְשָׁלוֹם:</p> <p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִנְחֵלְנוּ לַיּוֹם שְׁכָלוּ טוֹב:</p>	<p>בשבת:</p> <p>בראש חדש:</p> <p>בראש השנה:</p> <p>בסוכות:</p> <p>במועדים:</p> <p>ביום טוב:</p>
--	---

בחנוכה ובפורים, אם שכח לומר על הנסים בברכה שניה יאמר כאן, הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו', ויאמר כל הנוסח של על הנסים

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִטַּע תּוֹרָתוֹ וְאַהֲבָתוֹ בְּלִבֵּנוּ, וְתִהְיֶה יְרָאָתוֹ עַל פְּנֵינוּ לְבִלְתִּי נִזְחָטָא, וַיְהִי כָּל־מַעֲשֵׂינוּ לְשֵׁם שְׁמַיִם.

ברכת האורח

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרַךְ אֶת הַשְּׁלֵחַן הַזֶּה שְׂאֵכְלָנוּ עָלָיו וַיְסַדֵּר בּוֹ כָּל־מַעֲדָנֵי עוֹלָם, וַיְהִי כְּשֶׁלְחָנוּ שֶׁל אַבְרָהָם אַבְיָנוּ כָּל־רֵעֵב מִמֵּנוּ יֹאכַל וְכָל־צָמְא מִמֵּנוּ יִשְׁתֶּה, וְאֵל־יִחָסֵר מִמֵּנוּ כָּל־טוֹב לְעַד וְלַעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, אָמֵן: הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרַךְ בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וּבְעַל הַסְּעוּדָה הַזֹּאת, הוּא וּבְנָיו וְאִשְׁתּוֹ וְכָל־אֲשֶׁר לוֹ, בְּבָנִים שִׂיחָיו וּבְנָכְסִים שִׂירְבוּ, בָּרַךְ יְהוָה יֵאֱהַדְוָהי חֵילוֹ וּפְעֻלַּת יָדָיו תִּרְצָה: וַיְהִי נְכִסְיוֹ וּנְכִסְיָנוּ מִצְּלָחִים וְקַרְוִבִים לְעִיר, וְאֵל־יִזְדַּקֵּק לְפָנָיו וְלֹא לְפָנָיו שׁוֹם דְּבַר חֲטָא וְהִרְהוֹר עוֹן, שֵׁשׁ וְשִׁמּוֹן כָּל־הַיָּמִים בְּעֶשֶׂר וְכַבּוּד, מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם: לֹא יָבוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִכְלֵם לְעוֹלָם הַבָּא, אָמֵן כִּן יְהִי רָצוֹן.

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִנְחֵנוּ וְיִזְכְּנוּ וְיִקְרַבְנוּ לַיְמוֹת הַמְּשִׁיחַ וְלִבְנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְלַחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא,

מִגְדִּיל (ביום שמתפללים בו מוסף וכן במוצ"ש וכן בסעודת מילה ובסעודת פורים - בא"ח חוקת י"ט - אומרים: מִגְדִּיל) יִשְׁוֹעוֹת מִלְכוּ, וְעִשְׂה־חֶסֶד לְמִשְׁיחֹו לְדוּד וּלְזָרְעוֹ עַד־עוֹלָם: כְּפִירִים רָשׁוּ וְרֵעֵבוּ, וְדַרְשִׁי יְהוָה יֵאֱהַדְוָהי לֹא־יִחָסְרוּ כָּל־טוֹב: נְעַר הַיִּיתִי גַם־זִקְנָתִי וְלֹא־רָאִיתִי צָדִיק

ואם סמוך על שלחן עצמו יאמר:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרֵךְ אוֹתֵי (וְאֲבֵי וְאִמֵּי) וְאֶת אֲשֵׁרֵי וְאֶת
זְרַעֵי וְאֶת כָּל-אֲשֶׁר לִי, אוֹתָנוּ וְאֶת כָּל-אֲשֶׁר לָנוּ,
כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרְכוּ אֲבוֹתֵינוּ אֲבֵרָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, בְּכֹל, מְכֹל, כָּל,
כֵּן יְבָרֵךְ אוֹתָנוּ כְּלָנוּ יַחַד בְּבִרְכַּה שְׁלָמָה, וְנֹאמַר «אֲמֵן»:

בְּמָרוֹם יִלְמְדוּ עָלֵיהֶם וְעָלֵינוּ זְכוֹת שֶׁתְּהֵא לְמִשְׁמֶרֶת
שָׁלוֹם, וְנִשְׂא בְרָכָה מֵאֵת יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהּ, וְצַדִּיקָה
מֵאֵלֵהֵי יִשְׁעָנוּ, וְנִמְצָא חַן וְשִׂכָּל טוֹב בְּעֵינֵי
אֱלֹהִים וְאָדָם:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְנַחֵלָנוּ יוֹם שֶׁכָּלוּ שַׁבַּת וּבְמִנוּחָהּ לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים: לשבת:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְּשׁ עָלֵינוּ אֶת-הַיְחַדְּשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלְבִרְכָה: לראש חדש:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְנַחֵלָנוּ יוֹם שֶׁכָּלוּ טוֹב: ליום טוב:

בליל ראשון של פסח מוסיפים:

הַרְחֵמֵנוּ, הוּא יְנַחֵלָנוּ לְיוֹם שֶׁכָּלוּ טוֹב, לְיוֹם שֶׁכָּלוּ אַרוֹךְ לְיוֹם
שֶׁצַּדִּיקִים יוֹשְׁבֵינָּו וְעֹטְרוֹתֵיהֶם בְּרֵאשֵׁיהֶם וְנִהְיִין מִזֵּיו הַשְּׂכִינָה
וְיֵהִי חֵן לְקַנּוֹ עִמָּהֶם:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְּשׁ עָלֵינוּ אֶת-הַשְּׂנָה הַזֹּאת לְטוֹבָה וְלְבִרְכָה: לראש השנה:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִקְיֵם לָנוּ אֶת-סִפְת דָּוִד הַנּוֹפֵלֶת: לסוכות:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִזְכְּנוּ לְיָמֹת הַמְּשִׁינָה וְלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא,
מִגְּדִיל (ביום שיש בו מוסף, וגם בסעודת מלוה מלכה, אומר מִגְּדִיל)
יְשׁוּעוֹת מִלְּכּוֹ וְעֲשֵׂה חֲסֵד לְמִשְׁיַחֲנוּ לְדָוִד וּלְזַרְעוֹ עַד-עוֹלָם:
עֲשֵׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל-יִשְׂרָאֵל
וְאִמְרוּ אֲמֵן:

נֶעֱזָב, וְזָרְעוּ מִבִּקְשֵׁי-לֶחֶם: כָּל-הַיּוֹם חֲזוֹנִין וּמְלוֹה, וְזָרְעוּ לְבָרְכָה: מֵה שֶׁאֲכָלְנוּ יְהִי לְשִׁבְעָה, וּמֵה שֶׁשִּׁיתִינוּ יְהִי לְרִפּוּאָה, וּמֵה שֶׁהוֹתַרְנוּ יְהִי לְבָרְכָה, כְּדַכְתִּיב וַיִּתֵּן לַפְּנִיָּהֶם וַיֹּאכְלוּ וַיִּוֹתְרוּ כְּדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: בָּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּטָחוֹ: יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּרִחְמֵי אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם: עוֹשֵׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרִחְמָיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אַמֵּן.

יִרְאוּ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל קְדוֹשֵׁיו כִּי אֵינִן מִזְחָסוֹר לִירְאוֹ: כְּפִיקָרִים רָשׁוּ וְרָעִיבוּ וְדוֹרְשֵׁי יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לֹא-יִזְחָסְרוּ כָּל-טוֹב: הוֹדוּ לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת-יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל-חַי רָצוֹן: בָּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּטָחוֹ: נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקֵנְתִי, וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק נֶעֱזָב וְזָרְעוּ מִבִּקְשֵׁי לֶחֶם: יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּרִחְמֵי אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

יחוד הזכירה

מקורות:

שער רוח הקודש דף ל' ע"א.

חסדי דוד אות קי"ח, קי"ט.

ספר בניהו בן יהוידע, זיכוך הנפש דף ל"ה ע"ב.

מבוא שערים שער ג' ח"ב פי"ז, דף ל' ע"ב.

שער מאמרי דף ט' ע"א, דף י"ז ע"א. שער מאמרי רז"ל מסכת נידה דף ז' ע"ב.

ע"ח ח"א דף ע"ח ע"א פרק ו'. ע"ח ח"א דף ע"ב ע"ד, שורה 9 מלמטה, ונחזור לעניין.

ספר הליקוטים פרשת תרומה סימן כ"ו, ואת המשכן תעשה עשר יריעות.

ספר בניהו בן יהוידע, זיכוך הנפש, דף ל"ה ע"ב

תחילה יכוין בגבורה דעתיק, שהיא בוצינא דקרדינותא והיא **אלהים דהיי"ן** בריבוע, המלובשת במוחא סתימאה חכמה דא"א. ומשם יכוין להמשיך הה"ח והה"ג של הדעת דמוחא סתימאה בין תרין כתפין. וימשיך הכתף ימין לאבא, והכתף שמאל לאימא. וכל אחד מהם הם ב' י"ה דיודי"ן ודההיי"ן, בהכאה.

והכתר הוא ג' י"ה דיודי"ן ודההיי"ן ודאלפי"ן, בהכאה, ג' כתר. וכן ימשיך להם הארה מהנו"ה דעתיק, שהם שם צבאות, ואו"א הם ע"ב קס"א, ומשם ימשיך לזו"ן.

וזה היחוד יועיל לכוין בו בכל יום בעת עלות השחר, וגם ביום הכיפורים במוסף ונעילה, בזמן שאומר שליח צבור תיבת אי"ה

תכוין גבורה דעתיק שבמוחא סתימאה דא"א.

אלף,

אלף למד,

אלף למד הה,

אלף למד הה יוד,

אלף למד הה יוד מם

גימ' אלף ואחד

ימשיך חו"ג דדעת דמו"ס בין תרין כתפין דיליה (דא"א),

והוא סוד ב' כתפות חוברות

יוד הה יוד הי גי' אדני
 ובהכאה יו"ד פ' ה"ה גי' ר',
 ויו"ד פעמים ה"י גי' ש',
 ושניהם גי' כת"ף והוא בשמאל לאימא

כתף שמאל
יוד הה יוד הי גי' אדני

הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 גי' ר'

הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 גי' ש'

ושניהם גי' כת"ף והוא לאימא

אלף הי יוד הי

ישלכם וינקדם כזה,

ויכוין י"ה דההי"ן גובר בשמאל

י ו ו ד ד ה ה הי

נקודות שמאל גי' ק"ל, כמס' ה' היוו"ת
 יהוה יהוה יהוה יהוה יהוה

אח"כ ישלכם עם שם קס"א, והוא לאימא

י א י ל ו פ ו ה די
די הו ה ה הי

ויכוין נקודות ימין ושמאל שהם קל"ע גי' ר', כמספר ריבוע אלהי"ם,
 וכמספר י"ה דההי"ן בהכאה כנז"ל

א, אל, אלה, אלהי, אלהים גי' ר' **יוד הה** בהכאה גי' ר'

וכן ימשיך לאו"א הארה מנו"ה דעתיק, המלוכשים בחג"ת דא"א,
 צבאות ע"ה גי' כת"ף

מזוהד דע"י **צבאות** ע"ה גי' כתף,

לאימא **אלף הי יוד הי**

יוד הי יוד הה גי' אדני
 ובהכאה יו"ד פ' ה"י גי' ש',
 ויו"ד פעמים ה"ה גי' ר',
 ושניהם גי' כת"ף והוא בימין לאבא

כתף ימין
יוד הי יוד הה גי' אדני

הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 גי' ש'

הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 גי' ר'

ושניהם גי' כת"ף והוא לאבא

יוד הי ויו הי

אח"כ ישלכם וינקדם כזה,

ויכוין י"ה דיודי"ן גובר בימין

י ו ו ד ד ה ה יה

נקודות ימין גי' ע'

אח"כ ישלכם עם שם ע"ב, והוא לאבא

י ו ו ד ד ה ה די
דו הי הו יה הי

מנצח דע"י **צבאות** ע"ה גי' כתף,

לאבא **יוד הי ויו הי**

שילוב ע"ב קס"א **יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי** גי' זכור

ומשם יכוין להמשיך הזכירה, והוא אותיות **זכר י"ה**, שהם או"א, ומשם לזו"ן

שער רוח"ק דף כ"ד ע"ב.
סידור חול דף צ"א ע"א.

כוונת מאה ברכות
(כוונה זו צריך האדם לכוונה קודם תפלת ערבית)

הריני מוכן ומזומן בכ"ד שעות של היום הזה לברך מאה ברכות, כדי להמשיך לז"א מאה ברכאן שהם ס"ג ומילואו. וגם להמשיך למלכות שהיא אדנ"ת, מאה ברכאן, כדי שתושלם בשם אדנ"ת פשוט ומלא דמלא (מעיל אליהו).

בכללות מאה ברכות, יכוין להמשיך מוחין [דרך] (מ)הבריכה העליונה לז"א. והיינו, שיכוין להמשיך המוחין המתלבשים בנה"י דאימא ומתפשטים בו' ספירות דז"א כחב"ד ח"ג. ועוד מתפשט עמרת היסוד דאימא בשליש עליון דת"ת דז"א. וכל ספירה כלולה מו', שעולה בני' ס"ג

יוד הי ואו הי

ועד כאן האורות הם סתומים.

ועוד יכוין להמשיך האורות (המוחין) בגילוי, ומתפשטים בב' שלישי ת"ת ובנה"י דז"א, שמספרם ל"ז, כמספר מילוי ס"ג

יוד הי ואו הי

וס"ג ול"ז גי' מאה.

אח"כ יכוין להמשיך כללות המאה ברכות מז"א לנוק', שבה שם אדנ"י. והאלף בציוור יו"י, וי"ד שעל הנז"ן הרי ל"ו, וס"ד, מספרם מאה, כמספר אדנ"י וד"ל אותיות מילוי מילואו

אדנ"י

אלף למד פא. דלת למד תו (בר"ח תיו).

נון ואו נוך. יוד ואו דלת

ע"ה כמספר ק' אדנים.

סדר יחוד התשובה
(ויכוין בו קודם חתימת ברכת "השיבנו", בתפילת י"ח)

יְהִי רַצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה וְאֵלֵינוּ וְאֵלֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂמֵחַתוֹר וְזִתְרָה מִתְנַחֵת כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וְתִקְבַּל בְּתִשְׁבָּה אֶת (פכ"פ) כִּי יִמְיָךְ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים.

לקשר החסד הנקרא ימין	עם הבינה הנקראת תשובה
חסד דבינה	בינה דבינה
יְהוָה	יְהוָה
חיבור חסד עם בינה	
יְהוָה	יְהוָה

ותפשוט הבינה את יד ימינה לקבלו בתשובה הנקראת בינה

יְהוָה	יְהוָה
---------------	---------------

יְקַהְרֶעְהָ יְשֵׁהֲטֶנְהָ להגנה

רַחֵם תַּמָּךְ אַבְגֵי יתֶךָ קַרְעֵ שֵׁטְךָ קיבול תפילות

יחוד להתחבר לנשמת הצדיק

יְהוָה	יְהוָה
ליחד י"ה בו"ה	
יְהוָה	יְהוָה
תפארת	
(כנגד ת"ת הצדיק-רוח)	
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה	
יכוין לבך (שיהיה כלי) בסוד אדנ"י מלכות	
(כנגד מלכות הצדיק-נפש)	
אדנ"י מלא זה לבו של האדם	
אלף דלת נוך יוד	
רוח של הצדיק מ"ד	נפש של הצדיק מ"ן
יוד הא ואו הא	יוד הה וו הה
יְאֵהֲדוֹנָהּ	
יוד הא ואו הא יוד הה וו הה	
רוא דברית עם הטפה, להוריד טפה עם השרביט יו	
אח"כ נשלם וְהָ יחודא תתאה	
והם עולין בגימטריא	
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד	
ויחוד זה מקובל מרב ייבי סבא למרון האר"ז ז"ל והבעש"ט זלה"ה	
שומר מוחשבתו (לצייר פני אימו)	
אל שדי	ביט
לפתיחת הלב	להנצל מהרהורים (בני משה)
יהו	אל שדי

יְהוָה	יְהוָה
ליחד י"ה בו"ה	
יְהוָה	יְהוָה
חכמה	
(כנגד חכמת הצדיק-היה)	
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה	
יכוין לבך (שיהיה כלי) בסוד אדנ"י מלכות	
(כנגד מלכות הצדיק-נשמה)	
אדנ"י מלא זה לבו של האדם	
אלף דלת נוך יוד	
רוח של הצדיק מ"ד	נשמה של הצדיק מ"ן
יוד הא ואו הא	יוד הה וו הה
יְאֵהֲדוֹנָהּ	
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי	
רוא דברית עם הטפה, להוריד טפה עם השרביט יו	
אח"כ נשלם וְהָ יחודא תתאה	
והם עולין בגימטריא	
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד	
ויחוד זה מקובל מרב ייבי סבא למרון האר"ז ז"ל והבעש"ט זלה"ה	
שומר מוחשבתו (לצייר פני אימו)	
אל שדי	ביט
לפתיחת הלב	להנצל מהרהורים (בני משה)
יהו	אל שדי

ש"מנע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד

להצלחה	משגיח דבורו
יְהוָה	אל יהוה
לרפואה	לפתיחת הלב
יְהוָה	יהוה

(א) ליל א'

(יחוד לליל א' וד': "נבוב לחת עשה אותו")

תקציר היחוד

א. מקורות: שערות"ק נ"ח ע"ב יחוד ח', יר"א ח"א 779, רחובות הנהר קל"ז.
ב. מהלך היחוד ע"פ היום"ד: יחוד קודם קשע"ה, כי עד חצות עומדים זו"ן אב"א ובחצות ננסרים ועולים לחיק או"א ששם מזדווגים ונותן לה כלי ורוחא ואח"כ נותן לה מוחין חדשים (פנים).
"נבוב" מורה על הנסירה והפרדה שהרי פרושו חלול, גם רמוז בו שם ב"ן וט' אותיותיו שהם פנים דט"ס ופנים דמלכות דחכמה של פרצופי לאה ורחל (כמו בסוף היחוד לליש"ק) המקבלים מוחין אלו. כלומר עושים נסירה וממשיכים מוחין דפנים לנוק'. המוחין עצמם נרמזו באתב"ש של נבוב שהוא "טשפש" שהגמט' שלו עסמ"ב ותנ"ה שהם מוחין דאו"א, או מוחין ולבושיהם.

(ב) מיוסד על הפסוק נְבוּב לְחַת עֲשֵׂה אֹתוֹ (שמות ל"ח ז')

נְבוּב

נְבוּב גי' ס', והם סוד

ששים גיבורים סביב לה,

וסוד ששים המה מלכות ובו נרמז הוי"ה דב"ן

יוד הה וו הה מספר
יוד הה וו הה אותיות

ונשאר עוד אותיות "בו" עם הכולל שלהם הם ט' כמספר ט' אותיות דב"ן. וניקודו מתיבת **לְחַת**. (ג)

טשפש

ויכוין נבוב בחילוף א"ת ב"ש שהוא טשפש.

יוד הי ויו הי אלף הי יוד הי
יוד הי ואו הי אלף הא יוד הא
יוד הא ואו הא אלף הה יוד הה
יוד הה וו הה ע"ה גימ' תנ"ו
 ע"ה גימ' רג"ל
 רג"ל ותנ"ו גימ' טשפש

והשם הזה כמספר עסמ"ב העולים עם הכולל רג"ל. ועוד שלשה אחי"ה דיודי"ן ודאלפי"ן ודההי"ן ע"ה שעולין תנ"ו, ויחבר תנ"ו ורל"ג יחד גי' תרפ"ט כמנין השם טשפש.

א. דע דקודם קשעה"ט צריך לכוין ביחודים אלו, ובליל א' וד' יכוין ביחוד נבוב לוחות וכו', ובליל ב' וה' יכוין ביחוד ה' יספור בכתוב עמים, ובליל ג' ו-ו יכוין ביחוד שמש ירח עמד זבולה, ובליל ז' יכוין ביחוד האל המאזרני חיל וכו', וכל יחודים אלו הובאו בשערוה"ק כמסומן מקומם, וסידרם היר"א זלה"ה קודם קשעהמ"ט, וכאן סידרנו אותם לפי סדר כל יום בפנ"ע, וכנראה שהם הכנה ליחוד דחצות לילה, וע"כ יש לכוונם קודם קשעהמ"ט, ואח"כ יכוין ביחודים לתיקון עוון הקרי הנתקן ע"י הק"ש שעשהמ"ט וכנודע, וכמסודר לקמן. ואח"כ יתחיל לומר הקשעהמ"ט, והיע"א.

ב. שערוה"ק נ"ח ע"ב - דפו"י דס"ה ע"א יחוד ח'. סידור היר"א זלה"ה ח"א עמ' 779: זמן יחוד זה קודם קריאת שמע שעל המטה שאז זו"ן הם אב"א וע"י החסדים ננסרים. וע"כ צריכים אנו לייחוד זה לצורך הנסירה דזו"ן [הכוללים דכ"ד שעות הנעשה בחצות לילה] כי אז עולים לאו"א ומזדווגים ונותן לה כלי ורוחא אלא דא"כ לא מובן למה לא נעשה זה בכל לילה, וצ"ע והיע"א.

ג. כי השווא היא כנגד אות אחרונה ת' הנחטפת ולעולם כל אות אחרונה שאין בה ניקוד כתוב היא שוא.

ליל שבת קודש

(יחוד לליל שבת: "האל המאזרני חיל ויתן תמים דרכי")

תקציר היחוד

א. מקורות: שערות"ק ס"ב ע"ב יחוד י"ט, יר"א ח"א 781, רחובות הנהר קמ"ז, אור החיים קפ"ה, שעהכ"ו ס' ע"א, סדור קל"ו רע"ב (חת"ך), ק"כ ע"א (ויעבור).

ב. מהלך היחוד ע"פ היום"ד: זמן היחוד ליל ש"ק אחר הסעודה. קודם חצות זמן יחוד יעקב ולאחריה מלאו קומת ז"א כמו בליל החול אחר חצות אך עם מיתוק ובעילוי והארה עצומה יותר מליל החול. בניתיים רחל עלתה לחיק אימא להגדילה. אחר חצות יורדת רחל ועולה לאה לאימא. בזמן זה הזיווג יעקב ורחל מלאו קומת ז"א שהוא לזיווג ז"ן יחשב (אם כי זיווג ז"ן במוסף בלבד). לכן יעקב נקרא בלשון הרב ז"א". בזמן שקודם חצות אנו מכוונים גם ליחוד הנוכחי שהוא יעקב ולאחריה גם לזה שיחול בנקודת חצות והוא יעקב ורחל. ביחוד נמשיך מוחין דאבא לז"א אך הם לצורך יעקב. ההמשכה מתחילה ממ"ס דא"א דרך המדרגות הנאות לאבא לחכמה שבו (מס' ת' של הד' יודין דע"ב) ועד הבינה שבו (כ"ח אותיות הם ט"ס דבינה) כי בינה דאבא מתייחסת בחכמה דאימא, משם לחכמה דאימא (קס"א עם י' אותיותיה) שבתוך ז"א. משם מתחילים לתקן אל לאה ואח"כ את רחל בבנין האח' שבהם (שבת עצמה נחשבת פנים כלפי ימות החול, אם כך התיקון יחשב לאח' דפנים). כעת מתחילים לבנות את לאה ע"י ז"א ע"י המשכת הארות החכמות דאו"א הנ"ל לט"ס דכח"ב שלה (הפשוט, המלא והמלא דמלא דב"ן, ל"ו אותיות. אח"כ יש לעורר ע"ב רי"ו וכ"ו (בחג"ת ז"א כמו בכונת "ויעבור" אלא ששם ללא ההוי"ה הפשוטה) ולהאיר מהם ללאה שהיא ד' של "שד"י" והיא ד' של קשר של תש"ר. אח"כ מאירים לרחל לצורך זיווג אחר חצות, שני שלישי החסד דת"ת ע"י ז"א. עכשיו נכוון להמשיך מוחין חדשים שתחילת המשכתם מחכמה דז"א כמו בכונת שים שלום (סדור ק"ט ע"א - ק"י ע"א) עד יסוד יעקב (מהם המוחין החדשים? אולי כוונתו למוחין דפנים, אך לפי הדוגמא של "שים שלום", כוונתו וודאי להמשכת הטיפה עד יסוד יעקב לצורך זיווג עם רחל אחר חצות). ההמשכה היא י"פ מ"ו מז"א ליעקב (למרות שכתוב כאן שהמשכה לז"א, יעקב נקרא עתה ז"א כי קומתו כקומת ז"א). גם נמשיך לו את השליש החסד העליון דת"ת כי זיווג קודם חצות בחול (מחזה ומעלה) ע"י היסוד העליון שבחזה דז"א לכן עתה יקבלו ואז גדלה קומתו ומתארך כשיעור קומת ז"א ונקרא

"תמים". עכשיו יוכל להאיר ללאה הנקראת "תם" ולרחל הנקראת "ים" והיא מ"ב דע"ב. אח"כ מדווגים או"א וממשיכים מוחין חדשים לז"ן לצורך זיווג לאה ורחל הנקראות "אני".

(א) מיוסד על הפסוק **הָאֵל הַמְאִזְרֵנִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִימִים דְּרַכֵּי:** (תהלים ח"י ל"ג)

חת"ך וקע"א: השפעה ממו"ס דא"א לחכמה דז"א שבה אהי-ה ממוח חכמה דאימא.

הָאֵל הַמְאֲזִינִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִים דְּרַכִּי

ר"ת גי' חת"ך, שהם ד' יודי"ן דהוי"ה
 דע"ב דא"א, כ"א כלולה מעשר הרי ת',
 וכ"ח אותיות מלא דמלא דע"ב, ס"ה גימ' חת"ך,
 מחכמה דא"א וז"א.

והוא סוד פסוק פותח את ידיך.

(א) ר"ל להמשיך מחכמה דא"א לחכמה דז"א

ר"ת גי' חת"ך

יִוּד הֵל וְלֵו הֵל

ד' יודי"ן דע"ב כל אחד כלולה מעשר

וְלֵו הֵל וְלֵו הֵל

וְלֵו הֵל וְלֵו הֵל הרי ת'

עם כ"ח אותיות דמלא דמלא

יִוּד וְיֵו דְלֵת. הֵל יִוּד. וְיֵו יִוּד וְיֵו. הֵל יִוּד

ס"ה חת"ך

והוא סוד פותח את ידיך ס"ת חת"ך

הָאֵל הַמְאֲזִינִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִים דְּרַכִּי

ס"ת עם הכולל עולה קע"א,
 גי' אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו.

מספר **אלף הֵל יִוּד הֵל**
 אותיות **אלף הֵל יִוּד הֵל**

להוריד ד' יודי"ן דע"ב כ"א כלולה מעשר

יִוּד הֵל וְלֵו הֵל

וְלֵו הֵל וְלֵו הֵל

וְלֵו הֵל וְלֵו הֵל הרי ת'

עם כ"ח אותיות דמלא דמלא

יִוּד וְיֵו דְלֵת. הֵל יִוּד. וְיֵו יִוּד וְיֵו. הֵל יִוּד

ס"ה חת"ך

אל הס"ת שהוא אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו

מספר **אלף הֵל יִוּד הֵל**

אותיות **אלף הֵל יִוּד הֵל** ס"ה גימ' קע"א

ותכוין להוריד הר"ת שהוא היודי"ן דהוי"ה
 דיודי"ן וכ"ח אותיותיו כנז', אל ס"ת שהיא
 אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו (ר"ל מחכמה
 דא"א לז"א שבו אהי"ה ממוחין דאימא),
 ללא הרמוזה בתיבת האל.

א. יחוד זה אינו נוסח היר"א והוא לקוח מספר אור הלבנה, הלשון של היחוד הוא מהשד"ה. הביאורים בסוגריים הם מהגר"י קצין זצוק"ל [באור הלבנה עמ"ו קפ"ה-קפ"ז יעו"ש, שהסביר את השד"ה] וכתב שם שכ' היום"ד ז"ל בביאורו (בשערוה"ק) שיחוד זה הנשגב והנורא מאוד שייך לליל שבת קודש אחר הסעודה כנודע יעו"ש בביאורו וירוח לך.

ל"ו אותיות דב"ן: השפעת חת"ך וקע"א ללאה.

האל אח"כ תכוין להוריד הב' שמות הנז' (דר"ת וס"ת)
 (ר"ל משם ע"ב ד' יודי"ן וכ"ח אותיותיו ושם השני קס"א ועשר אותיותיו),
 ללאה הרמוזה בתיבת האל,
 והיא גי' ל"ו אותיות שבהוי"ה דב"ן,
 פשוט ומלא ומלא דמלא.

ל"ו אותיות גימ' לאה,
 ותמשיך הנז' לפרצוף לאה הרמוזה בתיבת האל
יהוה
יוד הו וו הו הו
יוד ואו דלת. הו הו. ואו ואו. הו הו

שד-י: המשכה מחג"ת דז"א ללאה שהיא ד' של "שד-י" והיא ד' של קשר תש"ר.

המאזרני ע"ה גי' שד"י
 שהוא ע"ב רי"ו הוי"ה כנודע.
 ויכוין להמשיך כל זה בלאה שהיא ד' דשד"י
 שהיא קשר דתש"ר (א).

יוד הו וי"ו הו ע"ב בחסד
יוד הו וי"ו הו ע"ב דע"ב
יוד הו ואו הו מספר
יוד הו ואו הו אותיות
יהוה יוד הא ואו הא ע"ב דמ"ה
 סה"כ גימ' רי"ו בגבורה

יהוה כ"ו בת"ת

סה"כ גימ' שד"י
 להמשיך כל זה ללאה
 שהיא ד' דשד"י
 שהוא קשר דתפילין של ראש

חיל: המשכה לרחל.

חיל גי' כ"ד כ"ד

שהוא ב' שלישים תחתונים דת"ת דז"א מן החסד המתפשט בו, כי [בכל ספירה מחג"ת נו"ה דז"א יש בה חסד אחד ו] חסד גי' ע"ב ובי' שלישים שבו גי' חיל ויכוין להמשיכם לרחל (ב).

א. דוגמה לכך, בזמן היניקה, כמ"ש בע"ח שכ"ח פ"ב כי ז"א יונק משדי אימא הנקראים שד"י ועי"ז יהיה פרצוף יניקה דז"א שהוא חג"ת שיש בו מספר שד"י כי בחסד הוא הוי"ה דע"ב שכן חסד גי' ע"ב ובגבורה רי"ו שהם ג' ע"ב שנתקבצו בשמאל ע"ד ויעבו"ד ובת"ת הוא הוי"ה פשוט כי בת"ת שם הוי"ה עצמה ושלתתם כ"ו רי"ו ע"ב גי' שדי יעו"ש.

ב. וכמ"ש בע"ח שכ"א פ"ב כי ז"ס ושמתו כדכ"ד שמושותיך כי כתר הנוק' נעשה מב"ש ת"ת דז"א מבחינת החסד שבת"ת שהוא ע"ב וכל שלישי הוא כ"ד גם ז"ס וישראל עושה חיל כי ז"א הנקרא ישראל עושה חיל לנוק' ר"ל שנותן לה ב"פ כ"ד שמספרם חיל"ל וכן ז"ס הפסוק באלהים נעשה חיל ועי"ז והוא יבוס צרינו יעו"ש ב.

10 שמות מ"ו: המשכה מוחין חדשים מחכמה דז"א ליעקב.

וַיִּתֵּן גַּי' תַּס"ו כְּמוֹס' עֶשֶׂר מִלּוּאֵי ע"ב,
 עַם שֵׁשׁ אוֹתוֹת הַמִּילוּי.
 יוֹד הֵל וְלֵו הֵל יוֹד הֵל וְלֵו הֵל
 יוֹד הֵל וְלֵו הֵל יוֹד הֵל וְלֵו הֵל
 יוֹד הֵל וְלֵו הֵל יוֹד הֵל וְלֵו הֵל
 יוֹד הֵל וְלֵו הֵל יוֹד הֵל וְלֵו הֵל

עם ו' אותיות המילוי יוֹד הֵל וְלֵו הֵל, גימ' ויתן
 להמשיכם לז"א (עפ"י הדע"ה,
 צ"ל מז"א ליעקב הנקרא ז"א)

י-ה: המשכת ש"ע דחסד שבת"ת מז"א ליעקב. עכשיו הוא נקרא "תמים"

אור ש"ע דת"ת שהוא כ"ד
 יוֹד
 לז"א (שהוא יעקב)

תָּמִים גימ' ת"ץ. יכוין כי כבר המשיך לז"א
 (שהוא יעקב, כמו ב"ויתן") מספר תס"ו הנז', ועתה
 ימשיך לו גם אור שלישי עליון דחסד שבתפארת
 שהוא כ"ד כנ"ל, הרי נשלם לת"ץ כמספר תמי"ם.

תם ים: המשכה ללאה ורחל.

ז"א (שהוא יעקב) מאיר ללאה
 אֵלֶּף אֵלֶּף אֵלֶּף אֵלֶּף
 הנקראת תם

ועתה כבר יכול להאיר ללאה ולרחל הנקראים
 תמים. כי לאה נקראת תם, כמספר ד' אלפי"ן דד'
 שמות אהי"ה כנודע. (א)

ז"א (שהוא יעקב) מאיר לרחל
 הנקראת ים
 יְהוּה
 מ"ב אותיות
 (שליש אמצעי) יוֹד הֵל וְלֵו הֵל
 יוֹד וְיָו דַּלְת. הֵי יוֹד. וְיָו יוֹד וְיָו. הֵי יוֹד
 ועוד שלישי תחתון ח' הרי י"ם

ורחל נקראת י"ם,
 שהוא המ"ב אותיות דהוי"ה דיודי"ן, שהוא חסד,
 שהיא לוקחת [אור שלישי אמצעי] מז"א.
 ועוד השליש האחר [התחתון] שלוקחת,
 שהוא [שליש הוי"ה פשוטה מספרן] ח',
 הרי הכל גימ' י"ם.
 (רחל קבלה שני שלישים של חסד שבת"ת,
 במילת "חיל").

א. מכוונת תורה לשמה שלוקחת לאה ד' אלפי"ן דארבע אהי"ה דאימא שהם לבושי חו"ב חו"ג דז"א, והם
 גי' מד"ת כמבואר בע"ח שער ל"ח פ"א. וכתוב בשער הפסוקים פר' שמות בביאור שורה האמצעית, כי
 שרשם, שהוא בחינת כללות הארבע אלפי"ן, נשאר בז"א, ולאה לוקחת ת"ם. וז"ס ויעקב איש ת"ם ר"ל
 בעלה דלאה הנק' תם ע"ש.

ע"ב קס"א: זיווג פנים דאו"א לצורך המשכת מוחין חדשים לזו"ן.

ותחילה יכוין למסור עצמו על קידוש השם, ולקבל עליו ד' מיתות בית דין

ע"ב	יוד הי ויו הי	א	ולייחדם ע"י	א	י	ע"י	סקילה
ס"ג	יוד הי ואו הי	ה	ולייחדם ע"י	ד	ה	ע"י	שריפה
מ"ה	יוד הא ואו הא	י	ולייחדם ע"י	נ	ו	ע"י	הרג
ב"ן	יוד הה וו הה	ה	ולייחדם ע"י	י	ה	ע"י	חנק

דְרָכָי גִּמְלָה הוֹי"ה דע"ב ואהי"ה דיודי"ן קס"א, פנים דאו"א.
 ושניהם גימ' רג"ל, וע"ה גימ' דרכ"י,

יוד הי ויו הי ע"ב - פנים דאבא
אלף הי יוד הי קס"א - פנים דאימא
 גימ' רג"ל

יכוין לזווג או"א
איהיהיה
 להמשיך מהם המוחין לזו"ן

אני: המשכת מוחין לכח"ב דלאה ורחל לצורך זיווגם.

יכוין בשם קדוש שביחוד זה מוצאו מתיבת
תמים בחילוף א"ת ב"ש אימי, וניקודו כניקוד
ר"ת האל המאזרני חיל ויתן.

יכוין בשם **אימ"י** הנז' שמספרו **ס"א** גימ' **אני**,
 שהוא כינוי ללאה ולרחל,
 כי **אני** גימ' הוי"ה דב"ן
 ותשע אותיותיו שהוא בנוק'.
 וזהו שכתוב **"ראו עתה כי אני אני הוא"**.

יכוין **אימ"י** גימ' **אני** כינוי ללאה ורחל
 והוא גימ'
 שם ב"ן **יוד הה וו הה**
 וט' אותיותיו **יוד הה וו הה**

(א) סגולה להעלות נשמתו למעלה בלילה

מי שרוצה להעלות נשמתו בלילה בסוד פקדון צריך שיהיה בו א' מחמשה דברים אלו:
 (משערה"ק דף ט' ע"ד - דפו"י י"ב ע"א)

- א. שיכוין באותו יום בתפלתו כונה שלימה באופן שגרם בעת נפילת אפים דשחרית זווג עליון.
- ב. שיתן באותו יום צדקה כתקנה שלא ידע למי נותנה, וגם המקבל לא ידע ממני נטלה וליתן צדקה לאדם ראוי והגון.
- ג. שיהיה באותו יום כל היום בתפילין בלי היסח הדעת ולכוין בהם הכונה קצרה כמ"ש במקומו.
- ד. להחזיר בני אדם בתשובה, או שימנע לאיזה אדם שמבקש לעשות עבירה ולהחזירו בתשובה מעוון ההוא.
- ה. לזכור בעת שישן כל החטאים שעשה באותו יום ואפי' דקדוק קטן וישוב בתשובה ויתודה עליהם. (ובפע"ח שם כתב אין צריך בפרטות, אמנם צריך שיטרח ויזכור כל מה שיוכל מהחטאים שעשה ביום ההוא).

כאשר מזדווג ב) א"א בנות' ומוריד חו"ג חדשים או לזרז א"א או לזרז ז"ן ג"כ או אותם החו"ג אינם עומדים בסדר הנו' שעולים למעלה אמנם הם יורדים במרוצה למטה במקומם רק שאלו החו"ג הא' הם המיד מקבלים הארה מן החדשות הבאות אח"כ תמיד כנודע בזווג דאריך ודאורא דלא פסיק לעלמין ופירט מה שהוא לריך לחיות העולמות כנודע ותמיד נמשכים חו"ג חדשות ג) ד) ואז החו"ג הראשונים אשר הם למעלה הם מקבלים הארה מן החדשות דרך מסך היסוד קסא) בסיחוס גמור והחו"ג אשר הם למטה הם מקבלים הארה מן החדשות בגילוי גמור קסב) וסיבה זו קסג) היא מה שגורם אל התחלקות קסד) ד' פרטופים והיות שינוי והבדל בין התחנות אל העליונות, וגמלא עשה כי או"א מלבישים את אריך מן הגרון שבו עד היום היסוד דעתיק שבתוכו שהוא עד היום שליש העליון של הת' דאריך והוא עד החזה שלו ואבא מלביש הימין ואימא מלבישת השמאל: ה) ואח"כ באים יסו"ת וכו' ומלבישים גם את אריך מן החזה

הנו' עד הציבור של אריך שהוא יותר למטה מעט מן חלי הת"ה שלו יס"ס בימין ותבונה בשמאל ואלו הד' פרטופי"ם הם המלבישים את אריך מן הגרון ועד הציבור כנו' ו) מכל לדדיו וסביבותיו שמאל וימין אחר ופנים, וכבר נודע מה שביארנו בענין לאה ורחל בהיותם עומדות באחורי ז"א שאז העקביים של הגלי לאה נכנסים בתוך ראש רחל העומדת תחתיה וכן ג"כ בכאן ו) שהעקביים של רגלי בינה העליונה נכנסות תוך ראש התבונה העומדת תחתיה משא"כ באבא עם יס"ס העומדת תחתיו וטעם הדבר הוא לפי שהגבו' ילאו תחילה מן היסוד ותגלו ואח"כ ילאו החסדים ואז היה הגילוי בשיה לכל הגבורו' ולכן נתקשרו הגבורות בקשר חמין עליונות עם התחנות ולכן אעפ"י שאח"כ נתחלקו לב' פרטופים נשאר ביניהם קשר חמין ע"י העקביים הנו' אשר על ידם מתקשרת הבינה עם התבונה:

ח) וזרו מ"ש בגמרא לא נלרכה אלא למקום החתך והוא בחי' מקום ההפסק וההבדל והחיתוך שיש בין רגלי הבינה אל

איפה שלימה

הדבר הזה רק בחו"ג הראשונים וכו' עכ"ל והא דהולך השמ"ס ז"ל להביא גירסת שער הקדמות ולא ינחא ליה גירסא שבכאן לפי שכתב רז"ל בפרקין וז"ל למה נקראת הבינה אשה חיל עטרת בעלה, והטעם הוא כי היא נעשית מבחי' גבורות אשר הם מגולות כולם בגילוי יותר מן החסדים כנ"ל, אבל אבא שהוא מן החסדים שאינם כ"כ בגלוי אמרו עליו בזוהר ועד"כ אבא עמיד וגניז יתיר עכ"ל משמע דהרב בפרקין חייבי ע"פ שמועה שניה ולא בגירסת ע"ה ואולי"ה שבכאן דחייבי בשמועה ראשונה לפיכך הביא השמ"ס גירסת שער ההקדמות דחייבי כפי שמועה שניה וכבר ביארתי למעלה שאינם שתי שמועות רק שמועה שנית ביאור לשמועה הראשונה שאמר לו האר"י ז"ל בתחי' ולא כמ"ש מוהר"ש אות קס"ב והשפת אמת אוה' ב' שבכאן מדבר כפי שמועה הראשונה וק"ל:

ב) א"א בנות' ומוריד חו"ג וכו' בע"ה נ"ב הגהות השמ"ס וז"ל לריך לומר עתיק ומוק' כדמשמע מדבריו אח"כ וכמבואר במב"ש שער א"א ש"ג ח"ב פ"ב עכ"ל:

ג) ואז חו"ג הראשונים שהם למעלה הם מקבלים הארה מן החדשים דרך מסך היסוד בסיחוס וכו' עיין יס"ס אוה' ב' שהקשה ממ"ש הרב בשער ז"ן פ"ב שבכל פעם שמזדווגים או"א לתת מוחין לזו"ן נבקע יסוד דעתיק כמו צתה שנאללו זו"ן ונעשו אבא ויש"ס פרטוף אחד ואימא ותבונה פרטוף אחד וכו' ונעשין האורות כולם בגילוי וא"כ אריך כתב רז"ל בכאן שכשווג לזרז זו"ן יס הפרש בין החו"ג בין סיחוס לגלוי וכו' עכ"ל בקיבור יעו"ש שהניח בקושיא, והנלע"ד שמ"ס הרב ז"ל לזרז זו"ן ר"ל לתת חיות לזו"ן או לזרז מוחין דיניקה שאין לריך עליית מ"ן ואז אין ריבוי אור כדי שיבקע יסוד דעתיק לפי שלזרז חיות או לזרז מוחין דיניקה נעשה זיווג או"א מאליו בלתי העלאת מ"ן כידוע, וכן מדוייק מדברי רז"ל שכתב שזווגיהו לא פסיק ובפרט לזרז חיות העולמות משמע שאינו מדבר בזווג שהוא לתת מוחין גדלות לזו"ן, אבל מ"ש רז"ל בשער ז"ן פ"ב שבכל פעם שמזדווגים או"א לתת מוחין לזו"ן נבקע יסוד דעתיק וכו' במוחין גדלות חייבי שבכל מקום שכתב הרב לתת מוחין סתם הוא על מוחין גדלות כידוע, ומה שכתבתי שצתה מוחין דיניקה לזו"ן אינם נכללין או"א ביחד ואינו נבקע יסוד דעתיק זה מפורש בהדיא בעו"ת דף והביאו הרש"ס בס' נה"ש דף ל"ה ע"ד אות מ"ו וז"ל אבל זיווג התחנות דיסו"ת לבדם למטה אינו רק לתת מוחין דיניקה לזו"ן דאלי' ומוחין דיניקה לאבא וכו' עכ"ל יעו"ש, משמע שלזרז מוחין דיניקה אין מהחברין אבא ויש"ס להיות פרטוף אחד ואימא ותבונה להיות פרטוף אחד ולפי מ"ש שאלו חו"ג החדשים הנו' בפרקין הם לזרז חיות העולמות או לזרז מוחין דיניקה שבדאי' הארתם מועפת הרבה ואין בהם כח לדחות השני חסדים וחלי הראשונים אשר הם בתוך יסוד דעתיק וכיון שכ"כ הארתם מועפת יכולין לעבור דרך יסוד דעתיק החו"ג החדשים ג"כ דרך שם וללאת לחוץ ויש מקום ביסוד דעתיק להכיל החסדים או הגבורות החדשים עם השני החסדים וחלי אשר הם תוך היסוד, וזוה יתישב מ"ש מוהר"ש באות קס"ד יעו"ש וכן סידר הרש"ס בסידורו בחיבת שמע לזווג יסו"ת לבד ולא יש בקיעה וכ"כ בנה"ש דף כ"ה ע"ב בסופו, אבל בחיבת אחד כתב לזווג או"א ויסו"ת ונבקע יסוד דעתיק ונעשים אבא ויש"ס פרטוף אחד ואימא ותבונה פרטוף אחד ומזדווגים הרי כי אין בקיעה ליסוד דעתיק אלא דוקא כשמזדווגים להמשך מוחין גדלות אבל לזרז מוחין דיניקה אין נעשין פרטוף אחד ועיין ע"ה שער כ"ג פ"ו וצב"ה"ש בהקדמת קיבור הברכה דף ע"ז ע"ה דפוס ירושת' ומשם בחרה דמוחין דיניקה אע"פ שנמשכין מעתיק אין בקיעה דיסוד דעתיק כדי שיהיו או"א ויסו"ת נכללין ביחד ודו"ק:

ד) ישם ואז חו"ג הראשונים שהם למעלה וכו'. מ"ש חו"ג הראשונים שהם למעלה ר"ל שנים חסדים וחלי העליונים העומדים מחזה ולמעלה בתוך יסוד דעתיק ושני גבורות וחלי העליונים העומדים מחזה ולמעלה מלד שמאל דא"א, ולא כמ"ש הרמ"ז אות קס"ה כמו שהשיב על דבריו הרב שפת אמת אות ב' יעו"ש, ומ"ש הרב ז"ל שמקבלים הארה מן החדשים דרך מסך היסוד בסיחוס גמור ר"ל שהגבורות העליונות מן חו"ג החדשים דרך מסך וסיחוס גמור אבל חסדים ראשונים העליונים אשר הם תוך יסוד דעתיק מקבלים הארה מן חו"ג החדשים דרך סיחוס לבד בלתי מסך ר"ל לפי שעדיין לא נתגלית הארתן של חו"ג החדשים שהארתן סתומה בתוך יסוד דעתיק לא כן בחו"ג הראשונים התחנות אשר הם מחזה ולמעלה שמקבלים הארה חו"ג החדשים אחר לאתם מן יסוד דעתיק בגילוי שנגדלת ונכפלת הארתם כידוע בענין החסדים של ז"א המגולים אשר הארתם יותר גדולה מן החסדים הסתומים למעלה כמבואר בשער כ"ה דרוש ג', א"כ מ"ש דרך סיחוס חוזר גם על החסדים ולא כמ"ש היפ"ש אות ב' מ"ש הרב דרך סיחוס חוזר על הגבורות לבד ועפ"י נתהרלה קושיה הרמ"ז ג"כ שבאות קס"ה ומ"ש השפת אמת שם על קושיה הרמ"ז שרז"ל מדבר כאן על שמועה הראשונה כבר הוכחנו לעיל באות א' דלא כדבריו יעו"ש, אחר כתבי זאת ראיתי בס' אהבת ה' להיוס"ד ז"ל שהאריך בזה הענין שכתבתי יעו"ש בהרכבה מדף כ"ג ע"ה עד דף כ"ד ע"ה בסופו ושכח לאל שזכיתי לרעת קדוש:

ה) ואח"כ באים יסו"ת וכו' בע"ה נ"ב הגהות השמ"ס וז"ל ומ"ש לעיל פ' ע"ו משער א"א כי יסו"ת הם כללות אימא שהיא בינה דאלי' המלבישת לגבורה דא"א, עי"ש מה שכתבנו עכ"ל:

ו) מבר' לדדיו וסביבותיו שמאל וימין וכו' בע"ה נ"ב הגהות השמ"ס וז"ל עיין בסוף פ"ג ששם נראה שכל בחי' פרטופי או"א פנים ואחור כחונים בפני הא"א זה בימינו וזה בשמאלו, וז"ל אופן זוגם ואופן הכנסת המוחין בז"א מלוכשים צב"ה שלהם, ובמה שכתב כאן יובן הכל וק"ל עכ"ל ועיין מ"ש השמ"ס בהנה לקמן בשער זה פ"ג ובמה שנכתוב שם בע"ה:

ז) שהעקביים של רגלי בינה העליונה וכו' עיין שפת אמת צריש פירקין מ"ש לתרץ על מה שהקשה הר"מ משער אח"פ פ"ג ועיין ש"ש שכתב לתרץ כי מ"ש כאן שעקביים של בינה נכנסים בראש התבונה הוא בזמן שהבינה ותבונה אינם נכללים בפרטוף אחד אבל מ"ש רז"ל במ"א שהתבונה מלבישת את הבינה מחזה ולמעלה הוא בזמן שבקע יסוד דעתיק ונעשין אימא ותבונה פרטוף אחד כגון בעיבור ראשון של ז"א שעולה התבונה ומלבישת את הבינה מחזה ולמעלה:

ח) וזרו מ"ש בגמרא לא נלרכה אלא למקום החתך וכו' עירובין דף י"ח ע"ה ברכות דף ס"ה ע"ה וכ"כ בשער ההקדמות דכ"ז ע"ב: אבא

בפי"ח שער טו"ז פ"ג כתב דכשנכרה ארבע"ר וחטא גרם לכפיל מחלצ' הספירות והנשמות ועולמות ודחשך ומשם וכלאכ בכל יום מחזכרים מחלקים המגיעים לאותו יום הספירות והנשמות וכמלאכים יטרי"ש ולא הזכיר מחיקון בעולמות ח"כ מכו בחינת נשמות ועולמות כנז' כאן ?

תשובה כתוב בסב"ק "עולת תמיד" (ד"ו ע"א) וז"ל בעניין חילוף

ופניו שביארנו במ"א דע כי יש שני מיני חילוף ופנימיות א"י הוא כי החילוף הם בעולמות והפנימיות הם הנשמות, והשני כי בחילוף עלמו יש ג' כלים והב' כלים התחתונים עם המוחין שבהם נקראים חילוף שהם אלהים ונקראים אחריו והפנימיות הוא כלי הראשון עם מוחין גדלות שבו ונקרא פנים, וכן בפנימיות שהם הנשמות הוא כך, כי החילוף הם עיצור ויניקה והפניי הם מוחין גדלות ע"כ וצ"ע שער פו"ח פ"א כי וז"ל הקדמה אחת נכונה ואמיתית שיש לנו בעניין י"ם כי יש בהם שתי בחינות א"י בחינת בעולמות עלמן ונקראים חילוף הספירות, ב' בחינת הנשמות עלמן ונקראים פנימיות הספירות ע"כ ועי"ש בדרום ב' :

נמצא לפי"ז מ"ש הרש"ש ז"ל יפנה לכמשוך פנימי ומקוף דנשמות ר"ל חב"ד דנכ"י דעשיב שנקראים נשמות ומ"ש צנטיי פנימי ומקוף דעולמות ר"ל חילוף נכ"י דעשיב שנקראים עולמות, אבל הלך השוכ ששמיכה בחילוף בגמור דעשיב שהנכ"י הם חילוף ונתקן ע"י המנשה דיפנה ויטול וברכותיכם זכיע"א .

כד **שאלה** כתוב בסידור הרש"ש זע"א בכקדמת יפנה (ד"ז ע"א) וז"ל יכוין להפריד הקל"י מנכ"י דפרלוף פנימי דז"א דעשיב ויכוין לצרר מצירורי כלים ואורות דרפ"ח דנכ"י דפרלוף פנימי דז"א דעשיב דאל"י ודעשיב התחתונה דכלים חילוניים דמלכים הנחונים בעשיב וכו' ע"כ וז"ל מה היא הצטיינה כמלוכשת בעשיב והיא מכלים חילוניים דאל"י א"ס הוא מדבר על צירורים שנתקנו ציוס א"י אחי וציוס ב' פנים וצליל שלישי ירדו לצ"ע לסוי"ע בצירור חדש ועולים בחלקי החפילות ועי"ז קאמר הנחונים בעשיב זה ח"א כי בחינה דיוס א"י שיורדים צליל ג' כבר נתקנו ציוס א"י

מהרגלים למה לא יתחייב ליפנה דגליו ג"כ וראיתי להרב יפה שעה' על שהבין אות ג' שהרגיש כזה הירץ וז"ל ואין אנו רוחצין הרגלים כי אין בנו כח לדחותם מעל הרגלים כי כל נה"י הוא לבד מגופא ושם תיקף אחיותם לבד הבהנים בזכות העבודה והסקד"ש כתיב כחו ורחצו אהרן ובניו סמנו את ידיהם ואת רגליהם וכו' הבין דחיצת ערב שבת פניו ידיו ורגליו כי זכות השבת יכולה היא שתגן עכ"ד וכ"כ הגאון הרי"ח בסה"ק, בן איש חי' פרשת תולדות אות א' והביא מ"ש היפ"ש יעו"ש והיע"א :

כב **שאלה** עוד יש לדקדק בשנוי כמלאח ממשצט כצרכה לק"ש כי בק"ש מוחין דיניקה הם שמות אלהים או אהיב כמ"ש צסידור, משא"כ בצרכה מוחין דיניקה הם עסמ"צ קס"א קמ"ג קנ"א, מה נשתנה ? ועוד שמוחין דיניקה לעולם שם אלהים ולא כויות ומה נשתנה בצרכה להיות עסמ"צ ?

תשובה לעולם הכלל הוא שבין מוחין דיניקה דק"ש וכן בצרכה הם אלהים ומ"ש בצרכה עסמ"צ וכו' זה כולו רמז למספר צרוך עם ד' אותיות ועלו עסמ"צ שהם ל"ג, וגם בישראל דק"ש לפעמים שדי לפעמים אלהים כפי הענין מהכ"ג שד"כ יל"ו : **א"ה** לענין מעשה הכוונה בו"ע סודו דיבויין כדרך המסודר בסידור כי אודי יש לחלק ואכמ"ל והיע"א :

כג **שאלה** כתב מורינו ברש"ש זיע"א "בטבר שלום" [דט"ז ע"ב] וז"ל ע"י יפנה ויטול וברכותיכם יכוין צפרטות לתקן כלים פנימים ומקופים צין דפנימיות צין בחילוף דחילוף נכ"י דעשיב ולכפריד מהם הקל"י וזה ע"י שיכוין לכמשוך להם מוחין פנימים ומקופים עם נרנסיי דנפש דעולמות ודנשמות לכלים פנימים ומקופים דפ"ח דנכ"י דעשיב ויפנה לתקן הפנימיות ויטול לתקן בחילוף וצברכת נט"י יכוין לתקן אר"מ דחילוניות ובאשר ילך יכוין לתקן אר"מ דפנימיות ע"כ :

צ"ל מה היא בחינת עולמות ונשמות כנז' כאן כיון שנו"ע מחיקון הנשמות הוא ע"י דיבור ולא ע"י מטעם ועוד שצברכת השמ"ש

וצירא . והנה ז' סו' הגדולה שבתי' דא"א נתלקה לבי ונפשה
ג' ג' ח' חלקים הראשונים שבו שהוא מד סבורא הם לאריא
ונ"פ התאין דמ"ח הם כחר דא"א וכנה אלו נ"פ הנשאין
לאריא נתלקים בלופן זה כי ח"ה הפליון שנחלקו הם ג'
מלקים חז' סו' בכרת הוא שא"פ שיתחלק בהכרח שימלא
כל בחי' סו' בחי' ו' הפליון כי כן הוא בכל הפולמוס הפליונים
שא"פ שמתחלקים בשאר כח בכל בחי' חלק כנ"ל נמלא כי
ג' חלקים אלו הראשונים נפצין בטרם ו' ח' וכשתחללה כזה
וא"ז הם ג' אחיות שהם פלמן נג' חלקים שבהי' פליון של
ס"מ בלופן שהוא וא"ז וא"ש אלא ג' חלקים ונדה כחלק הפליון
שהוא ו' ראשונה ממנו נפשה גופא דאבא ומי' אחרונה גופא
דאמא ומחיה ח' שבאלפע הוא"ז נפשי ב' יסודות דאריא ולכן
בשמו סיסודות בחאלפע הוא"ז כי הם המיוחדים אם שיהי'ן
ועי' תודוונים . אמנם אח"כ (ח) שממתי ממורי ולכ"ה בלופן
אחר וכו' כי אלו נב' חלקים שיש בחי' הפליון דתי' דא"א
כב' חלקים הראשונים מהם נפשה לאריא ב' דעוס והחלק נב'
ממנו נפשים כל ב' גופים דאריא . וכדי שתריין פנין זה הסוד
איך מחלק נב' מספיק לב' גופים דאריא נקדים לך הקדמה
(ב) ח' דפ כי יש ב' מיני חזוניהם סא' נקרא **נשיקין** (ג) וכן
הוא **זוג** פמש ועדפ שקודם זוג פמחן גופי' לריך שיקדים
אליו זוג הפליון רוחי שהם הנשיקין בסוד וישק יפקד לרחל
ומבשרינו נוחה חלטה שפחה מקדים הנשיקה ואח"כ הזוג .
ואמנם גם הנשיקין הם בסוד זוג ולכן מ"טו בגמרא שנקרא
זוג בלשון דבור שהוא נפשה כמ"ש נפשו כחוצות בתפנה רחיה
מזבחת פס ח' אמרו לה מה סיבה של זה יש מ"ד בגמרא
שפירש מי' מדברת ננפלה פ"ש גם הפסוק קורא הזוג בל'
אחילה כמ"ש כן דרך אשה מנחפת אכלה ומחמה פיה וגו' והבן
זה . גם כזה סבין מ"ש פ"ד לאלתר עון (ד) שברק בתיך
פיה פ' כשאדם מזדווג עם אשתו או בהכרת מתחלה ריוק
ומסכחה בסוף פיהם והוא קודם אל הזוג והוא פ' לו ואמנם
ליתום זה הזוג פליון רוחני מאוד לק בתחלה מקדים זוג
נשיקין לזוג החמון . והפנין כי תחלה משעוררים ג"ד באדם
להזדווג שהם בחי' ג' מוחין דבריאה ושליחן הפפה הסיא
מזוג אפשה פ"י ואחר שנטקבא העליונה שסיא בינה שבראש
נעלה הספה מסיד זוג או מורידה למטה ביסוד וחזרת
ללאת אל הנוקבא . נמלא שבחפלה מזדווג האדם מינה ובינה
לאריא הטפה של ממוחן שלו ואח"כ יורדת עד היסוד זו
ואז נסגה לאשטו ביסוד שלה . וענין זוג זה הפליון דנשיקין
הוא בלופן זה . דפ כי נכח טרפ של ספירת כלולה מי' (ס)
וכנה חכמה דא"א הוא סוד מוחא שתימאה דיליה ויש בה
י"ם ומשפשו כולם ברשיא לחודים והיסוד שלה הוא המך חכמה
ז"ם ח"ך מ"ם (ו) והמלכות שבה הוא הגרון (ז) ואמנם
גרין זה נקרא בינה בערך שאר הגוף כטרפ שתחלה בגוף
הוא מחסד ולמטה וא"כ סוס אראש שהוא הגרון נקרא בינה
והוא המלכות והנוקבא של חכמה שהוא מ"ם ומזדווג החכמה

צמח

עמה בסוד הח"ך שהוא היסוד עם פגרון שהוא מלכת הנקרא
מ"י ח"ך דפ כי סיד אהמ"ה
פגרון כטרפ מאחר"ו
וכס בנינה וכס גימטריא
אנ"פ גימ"ק בח"ך והס בחכמה
אחיות ח"ך מ"ס גימ"ק גימ'
נג"ף ואלו הם שמות קדושים :

כרית המערד שהוא היסוד המזדווג צווג פמחן ובלשון הוא היסוד
המזוג זוג פליון והנה טרפ אופיוס אחמ"ה שסס פגרון
וגימ"ק הם בח"ך . ופענין שהחכמה הוא כמרא לחסדים
וכבינה הוא פמרא דגבורה ואופיוס גימ"ק הם ה"ח שבח"ך
שהוא חכמה ואופיוס אחמ"ה הם ה"ג שבגרון שהוא כבינה .
ובזה חבין מ"ס בלוריא האזעז רל"ה אשא ומי' חמסין ויאן
בלוריא פ' שבחוק הפה הג"ל יט תי"ג שהם מי' וישא זה
בלד זה לק אחמ"ה פגרון א דמריד מלכין ד דמריד ונחית
ט' כי אלו האופיוס הם בחי' ה"ג אך אופיוס גימ"ק שהם
החסדים פליהם נאמר כנחמדים וגו' ומחוקים וגו' וגם עליהם
נאמר ויהי מעשה הלדקה שלטם כטרפ שאלדקה שטמן לדיק
לדק הם החסדים הנקרא שלטם ולדקה וזו לדק שהוא רימן
נגזכר בזכר שהם בחי' גבורות מתחמקים פ"י החסדים שהם
כ' ואז מלדק נפשה לדקה וזה כונה מט"ם לדקה וכנה פגרון
הוא נקודת לין שבבינה ושס הם ה"ג אחמ"ה . ושס זה
שארנו לא יתלוקו אלו בשמשום ששמתי ממורי ולכ"ה כי
בחז"כ מספספין לים כל ח' מכן וראשיקן למעלה בשחין
וסיפן מסח"ימין נפשה ושס הח"ך כח כסיום דחכמה וגרון כח
כסיום דבינה שהוא נקודת לין שבה ובלשון הוא יסוד של
ח"ך הממשיך ה"ח גימ"ק וה"ג אחמ"ה ואז הוא שס בסוד
מ"ד סידוקין מח"ך אל הגרון ובסוד מ"ג השולק מן הגרון
אל החך וכו' וזו סוד הרוק כיוולא מח"ך וגרון כג"ל בגמ' . ח"ם
וסלן מחכאן דא לרא בלישן פמלל רבדבן ס' כי הוא בלשון
המזוונס (ט) לקן סולם מחכאן ליה כי הוא הפיקר וממנו
תולדות חיים . (א) והנה אח"פ שאחיות גימ"ק לו אופיוס
אחמ"ה אינם אלא ד' (י) פכ"ז הם כ' ולא קבלתי סעמו . וכנה
ז"ם שאז"ל כל דבור דבור שילא מפי הקב"ה גברא ממט מלאך
אחד והפנין כי פמלאכים נבראים פ"י זוג רוחני הפליון הוה
ולכן חיים וקיימים למד אך נב' אדם בל"ם פ"י זוג פמחן
גופני שהוא מבחי' היסוד עם המלכות לק הם מחיים . ובמ"א
הספה הסיא יולאת מהמוחן ממש דבריאה . אמנם זוג פמחן
אין הספה הסיא נמשכת מהמוחן פלמן אלא מבחי' כה"ח
כמהששין עגוף פחסד עד סוד ושחור כלל זה בידך וכנה
טרפ שאין לך ספה יורדת מלמעלה מ"ד שאין עפיים סלקין
כפורה מ"ג . ופענין שאלא גודע שבחיות הפעלם הסיא פ"י שס
מ"ב פגרון מכרשית עד ב' דובנה וכו' הפפה דדסרא אמנם

אוצר החכמה

דגרות וביאורים (ה) שפר פי' סו' שפר כ"ס פי' אלו פ"ס : (ב) לפיל פ"ס : (ג) גם ארצו ילכח דים כלן היסוד לפון דאיך פמרון קוביעו נפשה כסגן
ענין זוג הנשיקין וכו' והשפ' החסד פמירוקן ולא נפולא כסוד ככל סודן וכן כחכ' נפשו' אחר גמר כל הקדמות כסוד הנשיקין כסגן
פכ"ה ובימי' ימלא תסודונו . שכן שסון : (ד) ריש כל זמן : (ה) פנין מ"ם דר"ל פ"ס : (ו) סירות וטרפ דהיסוד הוא סודי' דר"ח הכו ח"ך פ"ס שבח"ך עם
הוא פ"ס שבה היסוד . פ"ס : (ז) יש דמ"ס פ"ס : (ח) וז"ל אכז סען שסון ככר כמכח חזונו כח שבחכ' שבה פס בינה אינו עם כינה דא"א אבא ירדס פגרון אלא
עם פמלכות דמ"ס דא"א אבא הוא פגרון ונקרא ג"ד נשס בינה פל עם כבינה אבא עם . שכן שסון : (ט) כנגד סודו דכר רבינו לפירוק ב' שששופ אלו כח כך
וכוא כי כספוס אי' כסגן כי הזוג הוא ח"ך יסוד דמכח פ"ס דא"א עם פמלכות שבו שבה פמלכות דמ"ס כסופות פגרון שהוא בינה דכלל' אפגנס כבינה ככללי
אבא ח"ך פגרון לא כג' כי' כזו חונו . וכספוס שבי' פום נאופן אחר וכוא כי המכח ככללותה הוא החך וכבינה הוא פגרון ובלשון ככמכ"ה מייחם הוא
היפוש שנין מרני ויחינו כהזדוונים מרני ככוללים שהוא פ"ס נבללוס עם בינה ככללי פגרון פ"י כלשון חכ נבלב כחולקס . וכנה שחכ' פמרון הוא פקודס לין
כבינה כי מרני פמכ"ה לים כ"ל פ"ס וראשית למעלה נפומין וסומוס מסח"ימין נפשה ושס בח"ך כ"ס כסיוס דהכנה וגרון כ"ס כסיוס דבינה שהוא נקודת לין
שבה ובלשון הוא יסוד של החך לא יתלקו . והוא ולעלם החך הוא מפכה אלא שהוא היסוד של מפכה ושזדווג הבינה עם פמלכות שבו פגרון כפ"ס כספוס ח'
יפודה זה פלמו שהוא כס"ך סזדווג גם עם נקודת לין דבינה ככללי פגרון . ופיין גססר כה"ס דף ס"ב פסופם והנה נלעך כ"י"ס כ"סגן . שכן שסון : (י) אחיות :

יפה שעה
כסיקל יפ"ט : (א) וכנה אכ"פ שאחיות גימ"ק לו אופיוס אחמ"ה אינם
אלא די' אופיות פכ"ה הם כ' ולא קבלתי סעמו ולפ"ד אפסר כי נו"כ
כלולים בלוח ח' יען כה תרי פלגי גופא וכן שיהם הם חד נוסף שלט
כטרפ הם וכנה נהבאר כי זוג החמון דיסוד ליט נמסך ממנו פלמו
אלא מהחיה אחר שנתפשו גופא כו' כשפר זה ככח פממיס ככז

ח"ך כן ולפיל פ"ס כחכ' זל ותופקים סם ככלים מן כדעם פלמו יפ"ט
ואפסר שככליל אוחס ככופקים ככלים מן הדעה פלמו שחכ' רח"ל הוא
שים כח אל היסוד לכפלה עד הדעה לפהמך כסיפכ המס כמ"ס רח"ל
כשפר כשבינה פ"ס דל"ג ואחר שאין הספה נמשכת אלא למ"ד
המפפסות כה"ג למ"ה בלכתא ימלה היסוד עד הדעה :

פנימיות ונקודת הכתר הנתקן בתפילין צחי חילוניות קילד מתחברים חילוניות עם פנימיות ל"ל ה'אלה שאל אותה ר' אברהם עדס :

ת' כפי סדרת ר' אברהם עדס בזמן שאנו מעלים הכתר דנחי מעשה גם מעלים כתר דנחי דבור מה שחזרי בחינת דבור חוזר ומתחבר עם ט"ם שלו. **חבל** חכמי הישיבה חירלו יש פעמים הדבור מתקן מעשה כמו תפלת יולר ¹²³⁴⁵⁶⁷שערי חמירת היולר נתקן פנימיות דחילוניות דבריאה וכו' נמלא עיי עמידה חוזר כתר דנחי תפילין ומתחבר עם ט"ם שלו כך הסכימו כמה חכמים, וא"ש ה"כ :

ננ) ש' כתוב בסדור הרש"ש זכונת תפילין יכוין להעלות נקודת הכתר דח"צ דבינה דרחל מהבריאה ולקשרה בזרוע שמאלי דז"א דאלילות נמלא לריך לעלות שני נקודות כתר מן הבריאה, של חכמה דבינה ושל בינה דבינה, והרצ זשה"כ כתב נקודת הכתר מה שיורדת זלילה עתה מעלים אותה זמקשרים אותה בזרוע שמאלי דז"א מוצן מדבריו נקודה אחת ירדה ועלתה ולא שתי נקודות אם כן סדור נגד שה"כ ל"ל :

ת' ביאר שה"כ מה שכתב נקודת הכתר יורדת ועולה בצוקר צסוד תפילין, הוא כונתו על נקודת הכתר דפרי לחש וחזרה וזה ביאר אותה הרש"ש יטן נקודת הכתר שהיתה בזרועו זעמידה חוזרת לחחי ומתחברת עם ט"ם זלחש. וגם בחזרה נקודת הכתר חוזרת לחחי ומתחברת עם ט"ם של חזרה, מאיפה זא הכתר בחזרה אלה מוכרח לומר שיש צי צחי כתר ח"צ :

נד) ש' כתוב בסדור קודם התפלה בקרבנות וזמירות ויולר יכוין לזווג כחצ"ד דע"י ודא"א ודו"ן דעשיה דאלילות המלוזשים צפרלוף שכנגדס צבי"ע ולהמשיך מהם נרנח"י דנח"י וכו', להעלותם מהיכל להיכל עד היצירה, ואלו מה שעולים צי"ע דאלילות שירדו לצרר עולים מעולם לעולם עד האלילות, ה'אלה היא זה הצ"ע דאלילות היורדים לצרר ועולים עם הצרורים לאלילות, על איזה בחינת צי"ע מדבר ל"ל :

ת' כפי סדרת ר' אברהם עדס הצרורים הנתקנים צשני ימים אחי ופנים זלול שלישי יורדים לצבי"ע לצרר ועולים עם הצרורים החדשים לחחי הצרורים החדשים שוכים צנוקי והצרורים של שלשום מזדווגים צנפ"א להוליד וזליל ד' עולים מדרגות א"א ואלו נקראים צי"ע דאלילות. וכפי סדרת ר' שאול דוויך הי"ו היום הצרורים שנצברו מחדש ועלו עם צי"ע דאלילות עדיין לא נגמר תקונם לאלו הצרורים מציאים להם מקיפים של עלינו לשבח ואחר התפלה חוזרים ויורדים לצבי"ע התחתונים ואלו נקראים צי"ע דאלילות ויום שני עולים צי"ע דאלילות עם צירורים החדשים לאלילות ואז צי"ע דאלילות נשלח תקונם ונעשו צחי אלילות, והצרורים החדשים נקראים צי"ע ויורדים עוד לצבי"ע התחתונים ומצררים, וכן עז"ה כלם, נמלא מה שירדים צי"ע דאלילות לצרר הם צחי צירורים של יום אחרון שעדיין לא נגמר צרורם ותקונם הם יורדים, רשד"ה, ה' יע"א :

נה) ש' כתוב בסדור זכונת פטביע הצרכה זנולת השם יכוין להמשיך ולהוליא ממלכות דזווג הפנימי דחצ"ד דחג"ת דחימא וחזונה ללם דמוחין דעסמ"צ וללם דמוחין דקס"א קמ"ג קנ"א וכו' לחח"ן צגי"ה דת"י דר"ק

דו"ק דחצ"ד דחג"ת דמ"ה וצ"ן דז"א. נמלא ממשכיכס לז"א מספר עסמ"צ וקס"א קמ"ג קנ"א. וכתב הרב צע"ח ד' אותיות פשוט צט"ס דכתר ומלא צט"ס דחכמה, ומלא דמלא צט"ס דצינה והמספר צמלכות דכל אחד כלומר מספר הפשוט צמלכות דכתר ומספר המלא צמלכות דחכמה, וכן מלכות דצינה, נמלא כשאנו ממשכיכס לז"א לריך להמשיך לו אותיות עסמ"צ וכשאנו ממשכיכס למלכות ממשכיכס מספר כולד עתה אנו ממשכיכס מספר עסמ"צ לז"א, ועוד כתוב להמשיך מ"צ דע"צ ומילווין לפניס דט"ס דכח"צ דחצ"ן דחג"ת וכו' דז"א נמלא המשפנו מ"צ דאותיות לפניס דט"ס דז"א, ומספר דמ"צ אימתו המשכנו לנוקבא דז"א, ל"ל, ה' יע"א :

ת' מה שכתב עסמ"צ וקס"א קמ"ג קנ"א וג' מ"צ ומילווין, הוא כונתו לעשות מספר צרוך, צרוך עם ד' אותיות יעלו רל"ב, ג' מ"צ ומלוין יעלו מספר צרוך, אבל האמת כשהמשכנו עסמ"צ, אותיות ומספר המשכנו, הוא לוקה אותיות והמספר נותן לנוקבא, וגם ג' מ"צ ומלוין נמשכים אותיות ומספר הוא לוקה אותיות והמספר למלכות, מר' שד"ה :

נו) ש' כתוב צסדור צכונת מטביע הצרכה צמלת השס, יכוין להמשיך ממלכות דזווג הפנימי דחצ"ד דחג"ת דאימא ותצונה ללס דמוחין דעסמ"צ וכו' ע"י חצ"ד דחג"ת דז"א ודח"כ יכוין להמשיך לחח"ן צג"ה דת"י דו"ק דחצ"ד דחג"ת דמ"ה וצ"ן דז"א, נמלא בהמשכה לו"ק דחצ"ד דחג"ת, ה'אלה היא לו"ק דחצ"ד דחג"ת המשכנו מוחין, ולהצ"ד דחצ"ד דחג"ת אימתו המשכנו מוחין ל"ל, ה' יע"א :

ת' פרי חצ"ד דחג"ת הוא ו"ק בזמן שצאים מוחין לפרי חצ"ד נכנסין בכל פרי שהוא ו"ק אחר התחלקות הפרקין נעשה פרי שלים ונכנסין המוחין ונעשים חצ"ד חג"ת נכ"י, נמלא כשצאים המוחין לו"ק צאים ג"כ לחצ"ד ונעשו פרלוק שלים, זה התירוק מר' שאול דוו"ך הי"ו :

נז) ש' כתב הרב צסדור צכונת ק"ש צמלת ה' אלהינו ה' צהשס הראשון יכוין להמשיך מיו"ד דע"צ דחח"ן דמח"ס דא"א ע"צ לחח"ן דא"א וישסו"ת וכו', צאלקינו מהי ראשונה דצג"ה דא"א קס"א לצג"ה דא"א וישסו"ת וכן השס השני לדת"י דא"א וישסו"ת ה'אלה היא אצא הוא צימין אמא צשמאל ישסו"ת צאמלע כולד כשמושכים שס ע"צ לחח"ן דשלשה כלומר א"א וישסו"ת, וכשמושכים קס"א לצג"ה דשלשה וכן דת"י דשלשה, אצא כולו צימין חח"ן צג"ה דת"י כולו צימין וכן אמא חח"ן צג"ה דת"י שלה כולה צשמאל כולד יצוא חח"ן דשלשה וצג"ה דשלשה ודת"י דשלשה ל"ל, ה' יע"א :

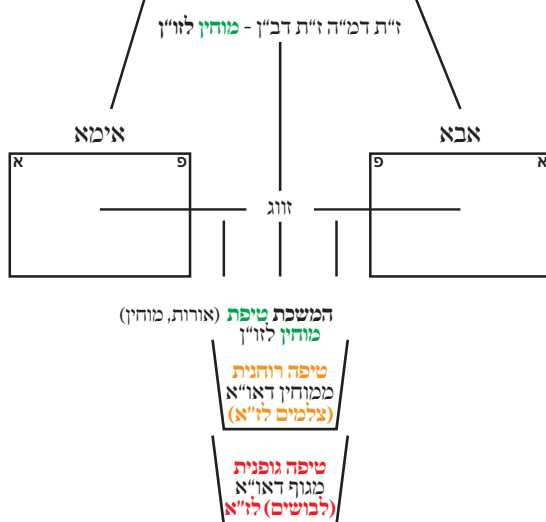
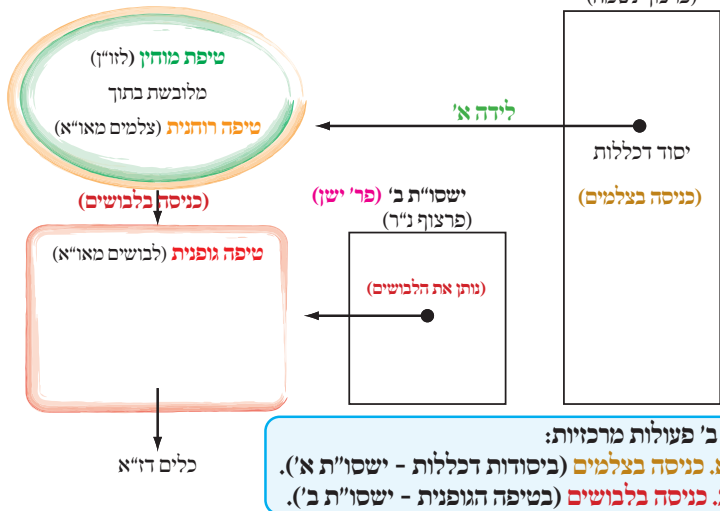
ת' מה שכתב חח"ן דא"א וישסו"ת וצג"ה דא"א וישסו"ת העומדים צשוק, צעוצי אמא מלצשת לאצא וישסו"ת מלצישים לאימא צשוק וכן חח"ן שלהם יחד וצג"ה שלהם יחד ודת"י שלהם יחד, כשנמשכו ע"צ לחח"ן דשלשה המלצישים זע"ז צשוק וכן צג"ה וכן דת"י, וזה התירוק מר' אצרכס סליס, וגם תירוק שני א"א וישסו"ת כשהס שמנה פרלופיס כך ועלה, ה' יע"א :

נח) ש' כתב הרב צשה"כ דרוש ה' דתפילין ד' י' ע"א ד"ה והנה וכו', וגם ע"י הצרכה של להניח תפילין ואז נעשיק צה צחי תפילין אז מתקנה

סדר הולדה וכניסת המוחין בז"א - הרכבת כ"ל צמ"א

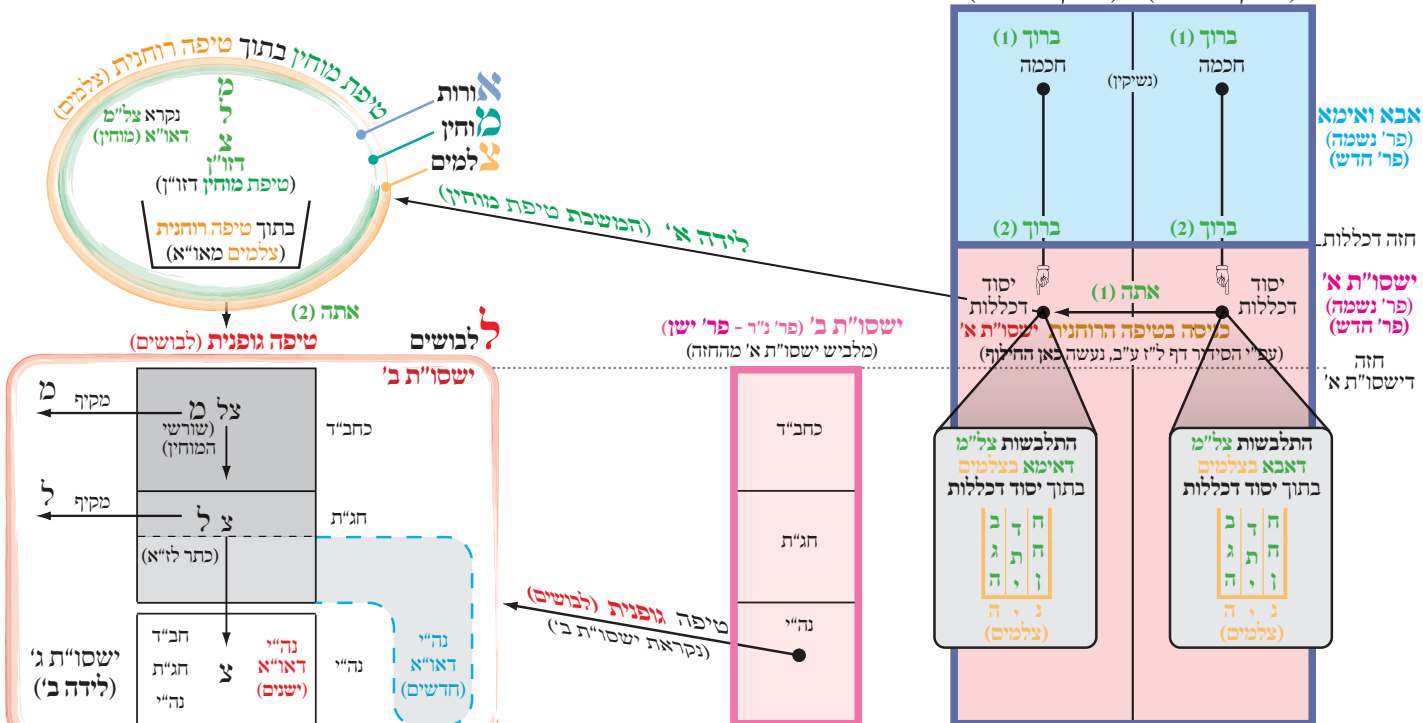
ע"י ע"ח ח"א דף צ"ח ע"ב, ק"ז ע"א-ב, פ"ג ע"ג הריפ"ש אות א'. אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אש"ל אות ג'.
 ע"ב ס"ג דא"ק / כתר עליון (מפרישים טיפה רוחנית)
 כחב"ד דינה דמ"ה, וחב"ב דב"ן - מוחין לאו"א (מפרישים טיפה רוחנית)

(ב) פריצוף הכללות דאו"א וישו"ת (פר' חדש)
 (פריצוף נשמה)

ע"י אוצ"ח דף ל"ד ע"ד - אש"ל אות א'. נה"ש דף ט' רע"א ורע"ב. כרם שלמה ח"ו דף כ"ב ע"א, קס"ז ע"א. באתי לגני ח"א דף ס"א אע"ב. ע"ח ח"ב דף ט"ו ע"ד, השמ"ש אות א', הריפ"ש אות א'. סידור חול דף ל"ז ע"א - ל"ח ע"א. ע"ח ח"ב דף ח' ע"א פ"ג, דף י' ע"א פ"ד. שעה"כ דף מ' אע"ב. תו"ח ל' ע"ב. פת"ע ג' ע"א.

אבא ויש"ס (פריצוף הכללות)
 אימא ותבונה (פריצוף הכללות)

* כך נראה בסידור, אך לפי הגהת השד"ח (אוצ"ח דף כ"ד ע"ג אות ג') נראה שבקמנות לא שייך דין של פריצוף דכללות, וצ"ע.

נה"י מותנתקים מכחב"ד. חג"ת של הטיפה (לידה ב'). ונקראים ישו"ת ג', ונקמים בו"א.
כלים
 חב"ד
 חג"ת
 נה"י
 הטיפה הגופנית (לבושים) נקראת ישו"ת ב', על שם שבאה מישו"ת ב' (פר' הנ"ד דישו"ת), ובגובה שלהם. שם נעשה: * זווג תדירי של או"א (נקרא או"א, אך הכל נעשה בטיפה הגופנית). * צינון (עליית מוחין פרטיים של הטיפה הגופנית לת"ת שלה). * נה"י חדשים (החסרים לכחב"ד חג"ת של הטיפה הגופנית). * השד"ח מקשר את החילוף לטיפה הגופנית, אך לכאורה על פי הסידור (ח"ב דף ל"ז סע"ב) החילוף מתבצע בטיפה הרוחנית (ביסוד דכללות). לפני התלבשותם בטיפה הגופנית, וצ"ע. * הצינון והנה"י החדשים נעשים גם ביש"ס (אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אש"ל אות ב'). * שליש תחתון דת"ת דישו"ת (כתר לו"א) נעשה ב' שלישים (אוצ"ח דף ל"ז ע"ב אש"ל אות ב')

כתרים של כל ה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של חכמות של הה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של הבינות של הה"פ, ואח"כ הזעירין של כלם, שהוא פרצוף הרביעי של הה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של המלכויות של כל הה"פ, אלו הכ"ה פרצופי הזעירין הוא הז"א שאנו מתקנים בעמידה באלה"י אברהם, ובברכה בתיבת אתה ה' וכו', והראשונים שלמעלה ממנו הם בחינת עו"ג ואו"ג ואו"א וישסו"ת הנתקנים בתיבת ברוך של הברכה, או בתיבות אלה"ינו ואלה"י אבותינו של העמידה, אע"פ שיש זו"ן בבחינה שלמעלה מזה הז"א ונקרא בשם הוי"ה ואדנ"י, כמ"ש הרב ז"ל בכונת הדלקת הנר של שבת בשער רוח הקודש שצריך לכוין כל הג' יהודים באו"א וכל הג' יחודים בזו"ן, אעפ"כ יש לכוין בעמידה, וכן בברכות כמ"ש, אבל בצדקה ובענינים אחרים יש לכוין בשניהם בפרטים וכוללים, וכן מוכח ממ"ש מורי הרב ז"ל בתיבת באהבה של העמידה ע"ש, שכתב שם בתחילה הכתרים של כלם, ואח"כ חכמות של כלם והם בחינת או"א עילאין, ואח"כ בינות של כלם והם ישסו"ת הראשונים, ואח"כ ישסו"ת השניים הם בחינת זו"ן שמשם מתחיל שיעור קומתו והם בחינת הזעירין של כלם, ואע"פ שכתב הרב ז"ל בשער כ"ז שער פרטי עי"מ פ"ד בסופו שכל הצלם הז"א מלוכש בתבונה שלישית והיא רביעית בערך הבינה, וזה שאמר הכתוב ומספר את רובע ישראל, וכן בשי"ד שער או"א ספ"ט וכן שער כ"ה שער דרושי הצלם דרוש ג' ע"ש, וכפי מ"ש מורי הרב ז"ל שם בעמידה בתיבת באהבה נוחא, שהאמת הוא שהוא התבונה השניה שהיא השלישית בערך הבינה זהו בערך החכמות דכללות פרצוף או"א, אבל בערך הכתרים דכללות פרצופי או"א אלו היסוסו"ת השניים הם שלישים והם בחינת מלכויות דאו"א בערך כללות הפרצו' דאו"א, אבל האמת הוא שהוא בחינת ז"א דאו"א, כמו שיראה המעיין שם בדברי מורי הרב ז"ל:

ונבוא להבין עי"ז כונת הברכה שבתוכה ברוך

שצריך לזווג עו"ג וא"א ונוק', הכונה היא לתקן לזווג המ"ה וב"ן של פרצופי הכתרים והחכמות והבינות שלמעלה מכ"ה פרצופי הזעירין של כלם*, ומקבל אבא שהוא המ"ה של הפרצופים הנו' עסמ"ב מא"א, ואימא הג' אהי"ה, ומעלה אימא מ"ן ה"ג ואבא נותן ה"ח, ר"ל שאח"כ שנתקנה אימא על ידי א"א אחרי שנתקנו כל פרצופי הב"ן שלמעלה מן הזעירין על ידי א"א שהוא המאציל, מקבלת אימא ה"ח מאבא שעולה ומלכשת לא"ק ואבי"ע של כל הפרצופים המ"ה והב"ן שלמעלה מכ"ה פרצופי הזעירין, זה סוד קבלת ה"ח מאבא, ר"ל זה סוד הזווג דאו"א, אח"כ כשיורדים ה"ח ביסוד דאימא הוא דבר אחר, ר"ל שאחר שנזדווגו או"א עילאין, וכבר נודע שישסו"ת הראשונים נקראים נה"י בערך או"א עילאין שכל פרצוף תחתון מלביש לעליון מחצי תפארת של עליון ולמטה, נמצא ישסו"ת הראשונים הם נה"י בערך או"א עילאין, וקבלת אימא ה"ח ביסוד דילה אחר הזווג, ר"ל לאו דוקא ביסוד אלא ר"ל עד היסוד דאימא, וכ"ש נ"ה שלה, וכונתו לומר שיורד הצלם בישסו"ת הראשונים והכונה היא שנתקנים הפרצופים של הבינות של כלם דזו"ן דא"ק דעתיק דא"א וכו' דאו"א וישסו"ת זו"ן, ומ"ש ויורדים ה"ח וה"ג למלכותה, ר"ל שמזדווגים כל הפרצופים הנו' כמ"ש מורי הרב ז"ל, וממשיכין המוחין לישסו"ת השניים שנקראים מלכויות בערך כללות פרצופי או"א כמ"ש, ולא דוקא שבכאן מזדווגים כדי להמשיך המוחין לישסו"ת השניים, אלא בכל המשכת מוחין מן הכתר לחכמה ומן החכמה שהיא נקראת לפעמים בדברי הרב ז"ל בשם או"א עילאין לישסו"ת הראשונים שהם בחינת הבינה ג"כ, אי אפשר להמשיך הצלם בלא זווג, והזווג ר"ל כמ"ש, שתחילה נתקנים המ"ה וב"ן ע"י המאציל ועולה הב"ן ומלביש למ"ה ומקבל ממנו ועולה במדריתו, והמ"ה יעלה יותר למעלה וילביש לעליון ממנו שזהו סוד מוחין דזווג. ומ"ש הרב ז"ל ויכוין להמשיך

ג דע דכשיורדין המוסין השמימים עמי המעשה יורדים
 גיכ אחתה צחי' פעלה למין צמילת מלך העו זיהרצ סמוך
 על המעיין והוא מושע על קדר כונת קיש שעולים נסמות
 זיין למין צמילת אחד והס ארזון המוסין שמוטבו צמילת
 שמוע ישראל ואח"כ חכרים עם המוי דרוק גנדלות יע"ש :
קדשנו יכין להמשך מוקי לינו דללמו המוי דחכמות
 דאריא וישקריה וכו' לחצי' וחגיית דכחצי'
 דאלילות דזיא דאלי' דאצי' דאלי'. צמלותו עקי לינו
 דציטת דאריא וישקריה עם הנכחיי דנשמה וכו'. ולכו
 לינו דרוק דאריא וישקריה וכו'. וצקוס הצרכה לינו דמלכות
 דאריא וישקריה לחצי' וחגיית דפרי כחצי' דעשיה דזיא
 דאלילות ודעשיה דאצי' דאלי' עכיל סס צנהר שלום דף
 פ"ד והחדש דף ע"ז:

דנה כאן לריך שחדע קדר עמדת העולמות והוא
 דהנה כודע דלרצע עולמות הס אצי' וכו"א
 כלול מאצי' כיכד אצי' דאלי' ועליו אצי' דצרי' ועליו אצי'
 דלי' ועליו אצי' דעשיה כולם מלצעים זלי' צטוה ודי עמי שהס
 אלי' החיל השוים בקיומתם הס גיכ כיא כלול מאצי' עיד
 הכי מושע וציי' שצסה השוים צקיומתם הס מלצטו חוך
 ציי' החחוחים החיל [עין צספר עולת תמיד דהי עיאל
 ופע"ח צהקדומת הספר דיה זאל וכו' כיש דינו עיצ והחדש
 דיי' עגי] ונמלא דנשארו מגולים אלי' [דאצי'] דאלי' שצסה,
 וציי' שצסה הס שנתלצטו חוך ציי' החיל וכל זה צאלי'
 עלמו דכל דצרינו אלה הס צאלי' עלמו שפטרנו עיד הכי
 וסדר ומעמדם כוס:

אצי' דאלי' דאלי'

	אלי'	אלי'	אלי'	אלי'	אלי'
} ציי' דאלי' דאלי' חוך ציי' דאלי'	צרי'	צרי'	צרי'	צרי'	צרי'
	י"א	י"א	י"א	י"א	י"א
	עשי'	עשי'	עשי'	עשי'	עשי'

שלהס יע"ש, ועוד נח' ועיין לקמן מיש צכונת קונה הכל
 אוח טי יע"ש. וכעת לא זכתי להצין מנין לו להרצ שיש
 זלטיה להקדים לבין להמשך המקיפים קודם הפנימים:
ואפשר שהוא ממי' צזוסר פרשת עקצ ועיין צצעי
 הכונות צחחילה צכונת הצרכה כי צרכת
 הנכרים והמלות וצרכת עצודה היא להמשך שפע מלמעלה
 למטה יע"ש, ולזה מוחי' מין המוק' חחי'. [כאן שמועתי
 מוקשים דלך אחר שכבר נמשך הללס דמוי צמילת אשר
 ציקוד דמלכות דישקריה חוך אחיכ מושכיס המוקי לינו
 דללס דאריא וישקריה והי' דללס צקוס הצרכה הלל צמילת
 אשר כצר היא ציקוד המלכות דישקריה. בעת לא מלחתי
 תירזן נכון צזה:]

אמנם פשוט דצחיית לי דללס צעשית מנעשה המלוס
 היא לריך להמשך המוסין לזרין דאצי' ע
 דאלי' ודצי' עיד המוקיפס שצמילת קדטו צמלותו וכו'
 מושכיס לזרין, עתה מושכיס עמי עשית המלוה דוקא יחד
 כולם, ועיין צביש דפיה רעיא דף פ"ז עיאל והחדש דף ע"ז
 צמילת ועין יע"ש:

אד ליל צכל כונת קדר הצרכות הכי דמלינו דמושכיס
 לזרין כל המוסין ולא מלי' לסס שמוחויגים אחר
 קבלת המוסין עיד שמולינו צסדר החפלה שמוחויגים זרין
 אחר קבלת המוסין צצרכת שים שלום דעמידה וכן צנפילת
 אפיס כהי' צצטער הכונות צדרוש ר דעמידה וצדרוש מיל'.
 וי'ל דכל צרכת הנכחיס והמלות היא צצחי' החילי' ומודע
 צצחי'

צכיו סער י"צ פ"ח פ"ד פ"י פ"י"ד וסער עכתי' פ"ח
 ח"צ יע"ש:

אשר ימושכס ליקוד ומלכות דישקריה מלוצציס צללמו
 הצכורים שלהס שכבר עלו ונחקרו עייכ ולי'ל
 מה ענין יקוד ומלכות אלו דנקט, הלל חיס מלצציס
 אלל צנה"י דישקריה כהי' צכיו צצח' וצפרט צשי' פ"ג
 ושכיס פ"ג, וכללה לעיד שהוא כמי' סס צפ"ח דצחחי' ומלצצסי'
 המוסין חרי' ציקוד, חרי' צעטרת היקוד דאריא, ואח"כ
 יורדים ומלצצסיס חוך ישקריה השלישים ונכנסים חוך ז"א
 וסכל כהי' צסדור צענין כונת הק"ש צמילת אחד, ועיין
 צעיה סכרו ספי' צגיה השמי' ומשס חצין וכאן קילר
 וסמך על המעיין וצקי צדצרי רציו. סס מיש מלוצצסיס
 צללמו הצכורים שלהס שכבר עלו ונחקרו עייכ, נחי' צכיו:

ודע כשנאמר צצרכה היא מילת אשר קדטו וכו' אז
 נמשך ללס המוסין הפנימים עד גמר כל הצרכה
 עמי עשית המלוה או הנלס היא, וכשאין מילת אשר וכו'
 אז חקף צמילת מלך העולם יכין להמשך כל הללס שהס
 המוסין פנימים ומוקי לזרין חה פשוט ליודעי חן. ודע
 דהמשכת המוסין פנימים ומוקי הוא לזרין דאצי' דאלי' ודצי'
 כמו כל כונת המשכת המוי הנמשך עמי אחיית אשר קדטו וכו'
 ועיין לקמן דיה אך צעיקר וכו' מיש. ועיין מיש צקונערי'
 שיש ח"צ צצטער מ"ז פ"ד ד"ה גס וכו' דכל צרכה כמו
 צרכת חפלין ולי'ית וסופר ולולב וקדוש וכיוכל'. י'ס
 לצכר ולהמשך צי מיי מוסין דלוחה מלוה וגס לחסלוס
 המוסין דלוחה החפלה יע"ש:

ועיין צצח' שיו פ"צ ומשס חצין חך זאל דאלי' יס
 צו ציי' דפנימי' וציי' דחילוכיות דאלי' סצו יע"ש
 ועתה צזה חצין קדר הכונת החיל צמילת קדטו להמשך
 לינו דללמו המוסין דמכמות לחצי' וחגיית דפכרי' כחצי' דאלי'
 דזיא [פ"י החמלק לאצי' סצו ומוקי לינו הוא לאלילות
 המגולים החיל אשר לא מלצצט חוך ציי' דאלי' הכולל צצו]
 דאלי' דאצי' דאלילות עייכ פירושו צל מושכיס ולומר לאזה
 אלי' אחתי לך דנמשך המוקי הכי. לאלילות דאלי', ואלי'
 דצריאה. ואלי' דלי'רה, ואלי' דעשיה דאלילות, דכל עסקיו
 הוא צאלילות. חסו מיש צמילת קדטו צאלילות המגולים
 דייקא, ולא צציי' גיכ ואחיכ צמילת צמלותו הוא לכחצי'
 דצריאה דזיא דאלי' ודצריאה דאלי' צריאה ילי'ה עשיה
 דאלי' עייכ, והוא פשוט דצריאה דאלי' היא חוך צרי הכולל
 סצו נמלא דנמשך יחד לצריאה דאלי' ולצריאה דאצי' כחיל,
 וכן צמילת וליוכו ופשוט דרוק. וצצרכת הנכחיס פרי העין
 הוא צאצי' דצריאה כהי' צביש דפ"ד ורפיה והחדש דפ"ז:

אד צענין קדר הכונה לי'ל דנמלא כפי זה דצחחילה
 מושכיס צזרין המוקי' דלינו דללס צאחירת אשר
 קדטו צמלותו ולכו וכו' וצקוס הצרכה מושך עמי עשית
 המלוה היא או הכח' היא צצחיה לי דללס, ואכן קיימיל
 צכל מוקוס החילה מושך לי דללס ואחיכ המוקי' דלינו כהי'
 צעיה פ"ד פ"ח, ועיין צכונת העמידה צמילת קונה הכל
 גס צסדור ססידר הרצ שיש זלטיה כחצ לבין כן. אחר
 גמר המשכת המוסין דלי דללס דאריא, אז נמשך המוקיפס
 (ב)

בברכה ממשיך אוי"ם כמי"ש בסידור ובמעשה
 הנטייה אוי"ם שהוא צ"י והיעזא :
שוב נזכרתי שהר"א משעאן זלה"ה נרגש
 מזה ויש אצלי תשובה מהרב הגו' בזה
 בתשובותיו כ"י המטינים אצלי ה' יזכינו
 להיציאם לאור בס"ד וראיתי נכון להעתיק
 כאן שאלתו השנייה לניד בכדי שיהיו שפתי
 צדיק דובבית זיע"א יו"י :

טז) שאלה כחוב ששכ"ו דרושי סוכות
 דרוש ג' [דק"ד ע"ג] וז"ל כי
 לעולם הפנימי קודם אל המקיף והמקיף נכנס
 באחרונה כי הוא עליון מן הפנימי ע"כ וכ"כ
 בדרוש ה' וז"ל וכבר נתבאר למעלה כי לעולם
 אור הפנימי נכנס קודם האו"מ וכו' ועו"ש
 ומזה נולד לו שאלה עמוקה דא"כ ל"ל מ"ש
 בע"ה שטר פו"ח פ"ב שבברכה המלוכה נמשך
 האו"מ ובעשיית המלוכה נמשך האו"ף. וכבר
 ארז"ל שכל המלות מצרך עליהם עובר לעשייתם
 א"כ נמצא שתחלה נמשך האו"מ ודא"כ
 האו"ף ואיך יכון מ"ש הכל שאו"פ נכנס קודם
 האו"מ אכן שצחי ואראכ חכמה תחה השמ"ש
 זלכ"ה וגדולה היא אלי והוא מ"ש צסידור
 צחיצח קונה ככל דחפילה חול שכתב וז"ל
 ומחה יכוין להמשיך צ' ללמים. לי שהם חח"ן
 צג"ה דח"י דפרלוף חג"ת דצינות דישראל
 וכו' ולהמשיך ה"י כנז' לחח"ן צג"ה דח"י
 דנה"י דפרלוף הפנימי דחג"ת שצחוק הנה"י
 דפרלוף הנה"י וכו' וכ"כ שם בללס דמי עו"ש :
קרי מצואר שכמשכה הלי"מ אינו לפי המובן
 שהם חצ"ד ע"ג חג"ת וחג"ת ע"ג נכ"י
 אלא שהם ללמים שלמים חצ"ד חג"ת נכ"י
 דמי לללס לצדה וחצ"ד חג"ת נכ"י דלי לללס
 לצדה וחצ"ד חג"ת נכ"י דלי לצדה והם ג'
 ללמים צבוח ומה שאנחנו אומרים ל"מ מקיפים
 והלצעתם חצ"ד חג"ת דחבונה וה"י הפנימית
 צג"י דחבונה הוא צכל ללס משלש
 ללמים הכוללים דחצ"ד ודחג"ת ודנה"י
 הנק' לללס דמי ולללס דלי ולללס דלי וכ"כ
 צכקדמת חבונה ופורים וז"ל ולהמשיך ללמי
 המוחין דמ"ה וצ"ן ללמי ל"מ צצרכה וכללס
 דלי צמעשה ע"כ וכ"כ צכקדמת צרכה העומר
 וז"ל ומדע כי צצרכה של המלוכה נמשך האו"מ

ב

דכוונתו ל"מ לללס שהם פרלוף הפנימי והאמלעי
 שהם כחצ"ד והחג"ת וצמליה עלמה נמשך
 או"ף דכוונתו ה"י לללס שהוא פרלוף החילון שהוא
 הנה"י עכ"ל :

ומעתה לפי כל האמיר שבנו בדבר ענ
 ציריו ומכוני דהכח צחמת אמרו
 רז"ל שכל המלות מצרך עליהם עובר לעשייתם
 יצברכה שלהם נמשך או"מ שהם ל"מ כמי"ש
 בשטר הו"ש אמנם אלו הלי"מ אינם הפרטים
 הכולצשים צחצ"ד חג"ת דחבונה שע"ג הנה"י
 רק הם ללמים שלמים שהם מהלצשים צפרלוף
 הפנימי והאמלעי ובעשיית המלוכה עלמה נמשך
 לללס דלי שללס יצפרטוחו יש צו לי ולי ומי וא"כ
 הכל צצרכה הולצ עלמי נמשך או"מ דכוונתו
 ללמים שלמים לללס דמי דאו"ה ולללס דלי דאו"ה
 לפרלוף הפנימי והאמלעי שהם כחצ"ד והחג"ת
 ואח"כ בעשיית המלוכה דנטולת לולב נמשך וצא
 לללס דלי אמנם אינו צא כילו כאחד רק צמעשה
 הנטולה והנענוטים צא צחינת לי ואח"כ צכקפת
 המצבה או התיצב צצ"ז צא ל"מ לללס דלי
 ומחי דאיתמר הכל שלעולם או"פ נכנס קודם
 או"מ היינו האו"פ דלי לללס דלי ודללס דלי
 ודללס דמי שצפרטוח עלמה או"פ שלהם שהוא
 לי נכנס קודם או"מ שצכס שהם ל"מ יען שפרט
 החחחון דאורך דאו"ה נכנס צצ"ה חחלכ ע"כ
 מהר"א משעאן זיע"א :

יז) שאלה מ"ש ברש"ש ז"ל צנכר שלום
 צכקדמת הצרכה [ד"כ ע"ג]
 וז"ל צכל מלוכה ועצודה וצרכה לריך להנושיך
 לזרין צ' מיני מוחין אי מוחין דיניקה להיות
 כה לזרין לעלות למ"ן צ' מוחין דגדלות בעיקרים
 דאותה מלוכה או צרכה וכו' ע"ד סדר כונה
 ק"ש כנודע ע"כ ל"ט דנמצא כמה שינויים
 מכוונת הצרכה לכונה ק"ש אי צכונת הצרכה
 ממשכין השפע ליניקה דזרין מכתר עליון שהוא
 תואר למלכות דעקודים. ויורד השפע לעתיק
 ונוק' וא"א ונוק' ואו"ה וישכר"ת ואח"כ ממשכין
 מוחין דיניקה לזרין משא"כ בק"ש ממשכין
 מוחין דיניקה מאר"א דוקא לזרין ולא נמשך
 השפע מכתר עליון מה גשחוכ ?

תשובה לזה השיב הרב ר' אצרכס סאלס
 נר"ו כי צכל יום צחפלכ יש לזרין
 כמה

[ס"ב ע"א] ד"ה להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא חסד ראשון לחסד דז"א. נ"ב, עיין לקמן בקונה הכל, ועיין באיפה שלימה שער המוחין פרק ב' אות א' מה הם החסדים האלו ומה הם המתפשטים בקונה הכל נא. (מסידור הראמ"ע).

[ס"ג ע"ב] ד"ה לתקן כתר דיעקב וכו' כתר דרחל. נ"ב, ומה הוא שמתקנים אח"כ לכתר דרחל פעם שנית באטב"ח, הענין הוא דבאל עליון מתחיל תיקון כתרה, ובאטב"ח אחר שבאו החסדים וחלקנו שליש החסד דת"ת לד' חלקים ונכנסו כה ארבעת הרבעים אז נשלם הכתר שלה. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ח).

[ס"ז ע"א] ד"ה להמשיך כללות ה"ח וכו' מיסוד דאימא וכו' ולהמשיכם ליסוד דז"א. נ"ב, ומ"ש בתיבות הגדול הגבור והנורא הוא הארת החסדים, וכנזכר בעץ חיים שער כ"ג פרק ו', ובשער ל"ח פרק ז' כתב וז"ל: החסדים אינם מתפשטים בז"א אלא אחר ביאת ג"ר דאבא, וכנזכר בשער הפסוקים פרשת וירא דף ט' עי"ש נב. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ז).

[ס"ז ע"ב] ד"ה ועי"כ נבקע היסוד דאימא. נ"ב, עיין בעולת תמיד בענין ר"ה דף נ"ח ע"ב שכתב שלאה אינה נגדלת חצי האחור העליון עד שיעלו הארת החסדים המגולים למעלה ביסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאה. (מסידור הרב רפאל מערבי).

[ס"ח ע"א] ד"ה להמשיך ל"מ דישסו"ת וכו'. נ"ב, מ"ש בסידור בכוונת קונה הכל להמשיך ל"מ דישסו"ת, הקשיתי להרשד"ך מהו להמשיך, כי בלאו"ה הם עומדים ע"ג הכתר שלו, כי הכתר שלו הוא נעשה מב' שלישים דת"ת דישסו"ת, והל"מ הם הכחב"ד חג"ת (דהיינו הש"ע דת"ת ולא כולו) דישסו"ת, וכן[ש]נמשך לו הכתר אז ממילא הם מחוברים עם הש"ת דת"ת דאימא. ותירץ ע"פ מ"ש בסידור הארוך. ואח"כ ראינו שם ושם כתב להמשיך הצ' דל' בתוך נה"י דחג"ת דז"א, דהיינו בתוך הצ' דל' דז"א ונה"י דמ', דהיינו הצ' דמ' בתוך הצ' דמ' דז"א, דהיינו דחב"ד דז"א. ובסידור הארוך מבין שאלו הל' מ' דישסו"ת ודז"א הם בעובי זה בתוך זה כמ"ש בשער פרקי הצלם, ולכן נופל שפיר מלת להמשיך. אבל הוא פירש שלעולם שהם זה למעלה מזה, ואפ"ה יפול לשון להמשיך, והוא על בחינת המשכת הצ' דל' בתוך הצ' כולו דז"א, דהיינו כל מה שמשכנו לז"א עד הכתר שלו בקונה הכל הוא בחינת הנה"י דישסו"ת בתוך ט"ס דז"א, וזה בערך פרצוף העיבור דגדלות, והל' הוא פרצוף היניקה שלו, וידוע מ"ש בשער עי"מ כי נה"י דפרצוף היניקה נתלבש בכל אורך הפרצוף דעיבור, וכן הנה"י דגדלות מתלבש בכל אורך פרצוף דיניקה. וכן כאן אנחנו ממשיכים הצ' דל' בתוך כל האורך הצלם דצ' דז"א, וכן הצ' דמ' בכל אורך הצלם דל'. ונמצא שהצ' דל' ודמ' הם נכנסים בפנימיות, והל"מ של כל אחד ואחד הם נשארם בסוד מקיפים. והשמ"ש בפ"ה דשער

[ס"ז ע"ב] ד"ה להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא חסד ראשון לחסד דז"א. נ"ב, עיין לקמן בקונה הכל, ועיין באיפה שלימה שער המוחין פרק ב' אות א' מה הם החסדים האלו ומה הם המתפשטים בקונה הכל נא. (מסידור הראמ"ע).

[ס"ג ע"ב] ד"ה לתקן כתר דיעקב וכו' כתר דרחל. נ"ב, ומה הוא שמתקנים אח"כ לכתר דרחל פעם שנית באטב"ח, הענין הוא דבאל עליון מתחיל תיקון כתרה, ובאטב"ח אחר שבאו החסדים וחלקנו שליש החסד דת"ת לד' חלקים ונכנסו כה ארבעת הרבעים אז נשלם הכתר שלה. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ח).

[ס"ז ע"א] ד"ה להמשיך כללות ה"ח וכו' מיסוד דאימא וכו' ולהמשיכם ליסוד דז"א. נ"ב, ומ"ש בתיבות הגדול הגבור והנורא הוא הארת החסדים, וכנזכר בעץ חיים שער כ"ג פרק ו', ובשער ל"ח פרק ז' כתב וז"ל: החסדים אינם מתפשטים בז"א אלא אחר ביאת ג"ר דאבא, וכנזכר בשער הפסוקים פרשת וירא דף ט' עי"ש נב. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ז).

[ס"ז ע"ב] ד"ה ועי"כ נבקע היסוד דאימא. נ"ב, עיין בעולת תמיד בענין ר"ה דף נ"ח ע"ב שכתב שלאה אינה נגדלת חצי האחור העליון עד שיעלו הארת החסדים המגולים למעלה ביסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאה. (מסידור הרב רפאל מערבי).

נא. א"ה ימ"ה יצ"ו: ולפי המבואר שם נראה שאין לגרוס "דרך מחיצות יסוד דאימא", דהכא איירי בהארת הענפים שכבר נתפשטו בגילוי תוך פרקי הצלם דנה"י דאימא. ובסידורי חו"ר בית אל הדווקנים שהוא מ"ב לא גריס לה, וכן עיקר.

נב. א"ה ימ"ה יצ"ו: עיין לעיל על דף ס"ב ע"א, ובהגהה שם.

שלו. ומ"ש בתחילה להמשיך ג' גבורות עליונות לחג"ת, פירוש השייך לחג"ת. והראיה מן הת"ת, שהרי בהת"ת המשיך ג' גבורות ועם החו"ב נעשה ה', ואיך קורא אותם שלשה, אלא פירוש שלשה מה ששייך להם. וכזה אזלא לה קושיית הרב עלי נהר על הגהות סידור הארוך שהקשה למה לא סידר הרש"ש ז"ל כפי שמועה ב' כי כן הסכים בשער ל"ה פ"ה, שד"ה. (מכתבי הרס"א).

[ע"ב ע"א] ד"ה להמשיך הבינות וגבורות דיסוסו"ת וכו' עם המלכיות דכתר די"ס שהם יו"ד ריבועים דהויו"ת פשוטות וכו'. נ"ב, ר"ל על ידי כניסת צלם דתבונה תוך לאה ורחל ננסרים הריבועים שנתלבשו בתוך כלי החיצון דז"א וניתנים אל הנוק'. עיין נהר שלום (דף י"ג רע"ד) [בנד"מ דף י"ז ע"ד ד"ה בעמידה], וכן מבואר בכוננת זוכרינו דראש השנה. (מסידור הראמ"ע).

[ע"ד ע"ב] ד"ה ושארית המוחין להמשיכם לנה"י דפרצוף הנזכר וכו'. נ"ב, לעולם נה"י דיסוסו"ת הם בחינה אחת, וכל המוחין דאחור ופנים שמקבלים הזו"ן הוא רק מנה"י דיסוסו"ת הנזכרים. הא כיצד, בנה"י דיסוסו"ת כל אחד יש בו ג' פרקין, וכל פרק יש לו ג' כלים חיצון אמצעי ופנימי. וכשבאים ו"ק דגדלות דאימא בק"ש מתלבשים בשני כלים חיצון ואמצעי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דתבונה הנזכרים, ומתלבשים בחב"ד חג"ת דז"א. וכשבאים ג"ר דתבונה בעמידה, מתלבשים בכלי הפנימי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דתבונה. וכשבאים ו"ק וג"ר די"ס בעמידה מתלבשים הו"ק בשני כלים חיצון ואמצעי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י די"ס, והג"ר מתלבשים בכלי הפנימי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י די"ס כסדר הנזכר בתבונה. וכשבאים מוחין דפנים

המוחין שכתב דצ' דל' תוך הצ' דצ' והצ' דמ' תוך הצ' דל' וכו' הוא מדבר על פרצופים דעובי, והוא כמו שער פרקי הצלם, שד"ה. (מכתבי הרס"א).

[ס"ט ע"א] ד"ה לחזור ולהוריד הכפל וכו' להורידם לנה"י דז"א. נ"ב, עיין שער שבירת הכלים פרק ב' בהגהת השמ"ש וז"ל: הנה הב' חסדים דנצח והוד אחר שעולים וכו' חוזרים להתפשט בנו"ה דז"א וכו' ומגלים אור המוחין [שבתוכם לחוץ] לתוך נצח והוד דז"א. (מסידור הראמ"ע).

[ע' ע"א] ד"ה לכני בניהם מס וכו'. נ"ב, מ"ש בדרוש אטב"ח בסידור בבנין הנצח שהוא מ"ס, והלא הסדר של הסידור לא כסברא א' ולא כשניה דמוהרח"ו ז"ל דסוף פ"ז דשער ל"ד ובפרק ה' דשער ל"ה, דאם כשמועה א' לא היה לו להנצח לקבל הב' גבורות שלו ושל ההוד, והיה לו לההוד לקבל גבורתו מן הת"ת, ואם כשמועה ב' היה לו לחסד לקבל מן הדעת כל הה' גבורות, וכן הגבורה ד', ולמה לא קבלו כל אחד כי אם גבורה אחת לבד בסוד י"ץ. אלא לעולם כב' השמועות. וא"נ אם כבר קבל החסד ה"ג כשמועה ב' היה לו להיות ו"ץ ולא י"ץ, זה כבר תירץ מוהרח"ו ז"ל בפ"ה דשער ל"ה, לפי שבלאו הכי היה לו נקודה שורשית בו, וכן לגבורה לא נשרשו שם הה"ג בחסד כי אין צריך לקחת בסוד שורש, לא כן הת"ת שלא היה לה נקודה, אבל הדעת שאני לפי שורשה ולכן עלו שמה בחשבון, והנצח לקח ב' ואח"כ הוא נתן להוד. ואם כשמועה ראשונה מה שקיבל הנצח ב' גבורות זה כבר נתן טעם מוהרח"ו ז"ל בשער ל"ה פ"ה, לפי שהם אחים שלא יתפרדו, וב' פלגי גופא, וזכר ונקבה וכו'. והסידור יתפרש על כל הב' שמועות, ומה שכתב גבורה א' לחסד, פירוש השייכא אליו להגדילו, וכבר יש לו נקודה א'

תשובת הרא"ם ז"ל

תשובה כל קבל דנה עת לחננה להשיב לשואלי דבר, ומקדמת דנה לא יכולתי להשיב דבר ולא חצי דבר כי קורות הזמן לא נתנוני השב רוחי, ובפרט בדברים העומדים ברומי של עולם דבעי צילותא כיומא דאיסתנא, ומכל מקום אחוי גם אני דעי והבוחר יבחר.

ואען ואומר כי מה שהקשה כת"ר לפי מ"ש הרז"ל בשער הכוונות דרוש ת"ע היה צריך להקדים עיבור ליניקה כסדר. י"ל דכוותא מצינו ראינו בליל פסח וברכת העומר, שמאחרים המוקדם ומקדימין המאוחר. מה יש לך לומר כי שם טעמו ונימוקו עמו לפי שבגלות מצרים היתה * אחיזת החיצונים בזו"ן גדולה כל כך עד שגרם לחזור הז"א לבחינת תלת כלילן בתלת והנוק' לבחינת נקודה קטנה, עד שמפני זה הוצרך המאציל להגדילו הגדלה אמיתית שלא כסדר הגדלתו, ואילו היו נכנסין בו המוחין דקטנות תחילה ואח"כ הגדלות כסדר חוששים אנו לחזור הקלי' להתאחוז במוחין דקטנות ההם שהם דינים קשים, לכן נכנסו שלא כסדרן כמ"ש שם באותו הדרוש באורך וברוחב.

ואחשבה לדעת זאת כי הטעם שכתב שם שייך קצת למ"ש בשער הקדיש, כי כבר הודיענו רז"ל בדרושי הקדיש כי הטעם שנתקן הקדיש בלשון תרגום הוא להכניע הקלי' ולבטלם ולברר מהם הי"א סימני הקטורת שהם חיותם וקיומם ולבטל אחזתם עי"ש. והנה אם היו נמשכים בתחילה מוחין דעיבור חוששים אנו פן יתאחוזו הקלי' במוחין ההם שהם דינים קשים עד מאד, מקנאתם לכך לא נמשכו רק אחר המשכת המוחין דו"ק דיניקה. ואם תאמר אם כן היה צריך בתחילה להמשיך הגדלות ואח"כ להמשיך המוחין דעיבור ויניקה כמו בליל הפסח,

ומקיף שלו, ובב' תיבות אמצעיות מנה"י דפנימי ומקיף שלו, ובב' תיבות אחרונות מחג"ת שלו דפנימי ומקיף, וכל זה פשוט. וכן על דרך זה בשאר השמות לפי סדר הערכים.

שאלה להרא"ם

על ענין הקדישין מהאג"ן מדמשק ז"ל

(ה) שאלה הנה מוהרש"ש ז"ל כתב בכוונת יתגדל להמשיך גרנח"י דמוחין דיניקה דאימא, ובתיבת ויתקדש יניקה ראבא, והם שמות אלהים. ובתיבת שמיה רבה כתב להמשיך מוחין דעיבור שהם י"ה דאלהים. והנה בעץ חיים שער כ"ד פרק ב' כתב דמוחין דעיבור שם י"ה דאלהים [הם אל"ם], וביניקה אלהים. וכן כתב במקומות רבים. ועתה קשיא לי בתרתי, חדא כיון שבקדיש עתידין ליכנס כל המוחין, מוחין הגדלות דקטנות דאו"א בב' אמנים, ובמ"ב הא' והב' מוחין הגדלות דאו"א. אם כן למה היניקה קודמת לעיבור לפי מ"ש הרז"ל בשער הכוונות בסוף דרושי תפ"ע וז"ל: והטעם הוא כי שם כיון שעתידין ליכנס, לכך נכנסין כל המוחין דאימא וכו', אבל עתה שאין נכנסין ג"ר דאימא וכו', ע"כ עי"ש. זאת ועוד דמוחין דעיבור אל"ם והיניקה אלהים, הפך מ"ש כאן בקדיש. ועוד דלפי דבריו אין הפרש בין מוחין דעיבור ובין מוחין דיניקה.

ועוד בכוונת סתם ברכה בתיבות קדשנו כמצוותיו וכו' כתב להמשיך הל"מ דצלם, ובעשית המצוה או ההנאה להמשיך הצ', והלא כיון שעתידין ליכנס כל המוחין דצלם היה צריך להמשיך הצ' תחילה ואח"כ הל"מ דמקיף.

ועוד דבלולב כיון דבברכה נכנס המקיף מה צורך להקפת התיבה, להמשיך המקיף. ובענין מוחין דקדיש ודסתם ברכה לא ידעתי אם הם דזו"ן דכללות הכ"ד שעות או אם הם לזו"ן בפרטות דאותו יום.

יש לתרץ כי שם היתה אחיזתם אחיזה גדולה כנוצר בדרושים ההם, מה שאין כן בשאר ימות השנה שאינה כל כך בתוקף, די שימשכו מוחין דעיבור אחר הו"ק דיניקה. ומפני טעם זה אפשר לומר שזהו הטעם גם כן להמשכת הג"ד דקטנות אחר הגדלות האמיתית, לפי שכבר הודיענו הרו"ל בדרוש השרים שר המשקים וכו' שעיקר ניקה ואחיזת החיצונים היא בג' מוחי הניקה, ובקדיש כונתניו לבטלם ולבטל אחיזתם ולכרר מהם חיותם, וחוששים פן בקנאתם בנו יתגברו להתאחו במוחין דקטנות ההם. לכן בתחילה אנו ממשיכין מוחין דגדלות האמיתית המוחין דאימא במ"ב הראשון דאותיות, ואח"כ באמן הראשון גדלות דקטנות דאימא, ובמ"ב השני דתיבות גדלות דאבא האמיתית, ובאמן השני גדלות דקטנות דאבא, כי בזה אין פחד מהקל"י וכנ"ל.

אלא שכזה עדיין לא נמלטנו ממה שקשה לרו"ם עוד. זאת ועוד, דעיבור הם אל"ם ומוחין דיניקה הם י"ה דאלהים, וזה הפך ממ"ש בענין הקדיש ע"כ. הן אמת כי גם בעיני יפלא כי בשער כ"ג ובספר מכוא שערים (שער ה' חלק א' פרק ט"ו וחלק ב' פרק ו') ובכמה מקומות כן נראה שטחיות לשון הזהב דרו"ל, שהעיבור הם אל"ם והיניקה הוא י"ה, הפך מ"ש כאן.

לכן נלע"ד אם אפשר בהקדים מ"ש הרו"ל בשער כ"ד שער פרקי הצלם, והיא הבקיות שהקשה ממנה רו"ם, כי המעיין באותו השער במעט השקפה יבין כי הפרצוף נקרא נה"י ונקרא עיבור דכללות הפרקין תתאין דחב"ד שבו הנקרא נה"י דחב"ד, אלו נקראים נה"י דחב"ד נקראים אל"ם מאלהים ונקראים עיבור. והפרקין האמצעיים דחב"ד שבו הנקראים חג"ת דחב"ד, אלו נקראים י"ה דאלהים ונקראים יניקה. וכן על דרך זה בפרצוף האמצעי התיכון הנקרא חג"ת דכללות, ונקרא יניקה דכללות. הנה הפרקין תתאין

שבו נקראים נה"י דחג"ת שבו נקראים אל"ם ונקראים עיבור, והפרקין האמצעיים נקראים י"ה ונקראים יניקה, עי"ש. אם כן נמצא שגם היניקה דעיבור הוא י"ה מאלהים, וכבר ביאר לנו הרו"ל באורך כאותו שער סדר המשכת המוחין והצלמים באר היטב. והמורם מכללות דבריו שם שבתחילה באין ונמשכין מוחין דעיבור לפרצוף החיצון והם אל"ם, ואח"כ ביניקה נמשך ובא פרצוף החיצון [התיכון] ובו המוחין דעיבור ויניקה שבו שהם אל"ם וי"ה מאלהים, ואז גם פרצוף החיצון דעיבור שלא היה בו כי אם מוחין דאל"ם נתגלה בו היניקה שבו שהוא י"ה מאלהים. וכן על דרך זה בבוא הגדלות האמיתית אזי יבוא בכל בחינותיו דהיינו עיבור יניקה ומוחין, וממילא נגדל גם פרצוף התיכון שהוא היניקה גם הגדלות שבו, וכן על דרך זה פרצוף החיצון עי"ש בדקדוק.

אם כן לפי האמור ענין המשכת המוחין בקדיש אתי שפיר ונכון, והדברים באו כתיקונן וכסדרן, שקודם הקדיש היה בו אל"ם מאלהים, ובב' תיבות יתגדל ויתקדש אנו ממשיכין מוחין דו"ק דיניקה, דהיינו שמות אלהים פשוטים שלמים, והם עיבור ויניקה דיניקה שהם אל"ם וי"ה, ואז פרצוף דעיבור שלא היה בו בתחילה רק אל"ם עתה נתגלה בו גם הי"ה דאלהים שהוא יניקה דעיבור בב' תיבות שמיה רבא. ואם כן בבוא הגדלות האמיתית במ"ב הראשון והשני שבשאר תיבות דקדיש בכל בחינותיו, אזי אח"כ יבואו הגדלות דיניקה בב' אמנים, והכל על סדר שנתבאר שם בשער כ"ד ממש.

ומה ששאל רו"ם בכונת סתם ברכה שכתובות קדשנו במצוותיו וציונו הוא המשכת הל"מ דצלם, ובקיום המצוה ההיא או ההנאה ההיא הוא המשכת הצ'. ולפי דברי שער הכוונות בת"ע הנ"ל היה צריך להיות המשכת הצ' קודם הל"מ ע"כ. * להתיר קושיא זאת צריך אני להעתיק לו

נמשך האור מקיף דהיינו הל"מ דצלם שהם פרצוף הפנימי והאמצעי שהם הכתב"ד והחג"ת, ובמצוה עצמה נמשך האור פנימי, דהיינו צ' דצלם שהוא פרצוף החיצון שהוא הנה", ע"כ. ומעתה לפי כל האמור הבנו הדבר על בוריו, ובא הכל מתוקן על מכוננו, דהנה באמת שכל המצוות מברך עליהן עובר לעשיתן, ובברכה שלהם נמשך האור מקיף שהוא הל"מ כמ"ש בשער חיצוניות ופנימיות. אמנם אלו הל"מ אינם הפרטיים המלוכשים ככתב"ד חג"ת דתבונה שעל גבי הנה", רק הם צלמים שלמים שהם מתלכשים בפרצוף הפנימי והאמצעי דתבונה, ובעשית המצוה עצמה נמשך צלם דצ' שלם ובפרטותו יש בו צ' ול' ומ'. ואם כן הכא בברכת הלולב עצמה נמשך האור מקיף, דהיינו צלמים שלמים צלם דמ' דאו"א וצלם דל' דאו"א לפרצוף הפנימי והאמצעי שהם הכתב"ד וחג"ת. ואח"כ בעשית המצוה דנטילת לולב נמשך ובא צלם דצ', אמנם אינו בא כולו כאחד רק בכחינת המעשה דנטילה והגענועים בא בחינת הצ', ואח"כ בהקפת המזבח או התיבה בזמנינו זה בא הל' [והמ'] דצלם דצ', ומאי דאתמר הכא שלעולם אור פנימי נכנס קודם באו"א, היינו האור פנימי דצ' ודצלם דל' ודצלם דמ' שבפרטות עצמם האור פנימי שלהם, דהיינו בחינת הצ' הוא נכנס קודם האור מקיף שהם הל"מ, יען שהתחתון שבאימא נכנס תחילה בו"א כידוע, עכ"ל ההעתק אות באות.

ומה ששאל עוד בענין המשכת המוחין דקדיש ודסתם ברכה אם הוא לזו"ן דכללות דכ"ד שעות או אם הם לזו"ן דפרטות דאותו יום אחד או דאותה ברכה וכו', ע"כ. למודעי אני צריך כי כוונת המשכת המוחין דקדיש הוא לזו"ן דפרטות דאותה תפלה דאותו יום, דהיינו לפרצוף הג' בינה דזו"ן דבי"ע, דכל התקונים והמשכות המוחין

ממ"ש אצלי זה כמה שנים בעניין זה ופירשתיו כיד ה' הטובה עלי, וממנו אולי תותר שאלה זאת, והוא במ"ש הרז"ל בדרוש חג הסוכות דרוש ג' וז"ל: כי לעולם הפנימי קודם אל המקיף והמקיף נכנס באחרונה, כי הוא עליון מן הפנימי, ע"כ. וכן כתב בדרוש ה' וז"ל: וכבר נתבאר למעלה כי לעולם אור הפנימי נכנס קודם אור המקיף ולכן וכו', עי"ש. ומזה נולד לי שאלה עמוקה, והוא דצ"ל מ"ש בשער חיצוניות ופנימיות בפרק ב' שבברכת המצוה נמשך האור מקיף ובעשית המצוה נמשך האור פנימי. והנה כבר אמרו דז"ל כל המצוות מברך עליהן עובר לעשיתן. ואם כן נמצא דבתחילה אור מקיף ואח"כ אור פנימי. ואיך יכון מ"ש כאן שקודם נכנס האור פנימי ואח"כ האור מקיף. אכן שכתתי ואראה חכמה תחת השמ"ש וגדולה היא אלי, והוא מה שסידר בסדור שלו בתיבת קונה הכל וז"ל: ועתה יכוין להמשיך ב' צלמי ל' שהם חח"ן בג"ה דת"י דפרצופי חג"ת דכינות דישסו"ת וכו', ולהמשיך הצ' הנ"ל לחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף הפנימי דחג"ת שבתוך הנה"י דפרצוף הנה"י וכו', וכ"כ שם בצלם דמלכות עי"ש. מבואר מזה שהמשכת הל"מ אינו לפי המובן שהם חב"ד על גבי חג"ת וחג"ת על גבי הנה"י, אלא שהם צלמים שלמים חב"ד חג"ת נה"י במ' דצלם לבדה [וחב"ד חג"ת נה"י בל' דצלם לבדה] וחב"ד חג"ת נה"י בצ' דצלם לבדה והם ג' צלמים בשוה, ומ"ש אומרים שהל"מ מקיפים והלבשתם בכחב"ד חג"ת דתבונה והצ' בנה"י דתבונה, הוא בכל צלם מג' צלמים הנ"ל הכוללים דחב"ד חג"ת נה"י הנקראים צלם דמ' וצלם דל' וצלם דצ'. וכן מבואר בהקדמת חנוכה ופורים, וז"ל: ולהמשיך צלמי המוחין דמ"ה ודב"ן צלמי ל"מ בברכה, והצלם דצ' במעשה, ע"כ. וכן כתב בהקדמת ברכת העומר וז"ל: ונודע כי בברכה של המצוה

פנימי קודם למקיף

ע'י שע"ר ח"ב שאלה ט"ז (מביא הרא"מ - השפת אמת - צדק ושלוה דף ט' סע"ב ד"ה ומה)
ע'י גם פא"ה ח"ב דף ש' רע"ב (בישן, חידושים וביאורים על הסידור ח"ב, דף ס"ח ע"א - קונה הכל)

צ- (נה"י) פר' היצון (כללי)	ל- (הג"ת) פר' אמצעי (כללי)	מ- (הב"ד) פר' פנימי (כללי)
מ - חב"ד מלוּבש בחב"ד דפר' היצ' דטיפ"ג הקפות	מ - חב"ד מלוּבש בחב"ד דפר' אמצעי דטיפ"ג ברכה	מ - חב"ד מלוּבש בחב"ד דפר' פנימי דטיפ"ג ברכה
ל - חג"ת מלוּבש בחג"ת דפר' היצ' דטיפ"ג הקפות	ל - חג"ת מלוּבש בחג"ת דפר' אמצעי דטיפ"ג ברכה	ל - חג"ת מלוּבש בחג"ת דפר' פנימי דטיפ"ג ברכה
צ - נה"י מלוּבש בנה"י דפר' היצ' דטיפ"ג נטילה/געגועים	צ - נה"י מלוּבש בנה"י דפר' אמצעי דטיפ"ג ברכה	צ - נה"י מלוּבש בנה"י דפר' פנימי דטיפ"ג ברכה
נכנס בז"א בעשיית המצוה	נכנס בז"א בברכה - או"מ	נכנס בז"א בברכה - או"מ

נמצא, מה שהרב כתב שאו"פ נכנס לפני המקיף, היינו בפרטי ולא בכללי, כי הפנימי הפרטי (צ' פרטי) נמצא יותר קרוב לז"א (סיום התשובה של הצדק ושלוה), שהרי התבונה (שהיא הטיפה הגופנית, שבו המ' הפרטי בכחב"ד, הל' הפרטי בחג"ת והצ' הפרטי בנה"י - באורך), עומדת ע"ג רישא דז"א, לכן חייב להיות שהפנימי הפרטי יכנס קודם המקיף הפרטי, שהוא יותר גבוה. ויש לציין שגם בתבונה (טיפ"ג) יש ג' פרצופי צ' ול"מ כללים (פנימי, אמצעי וחיצון).

לסיכום, בברכות שמביאים את הל"מ, יש להקדים את הצ' הפרטי דל"מ לפני הל"מ הפרטי דל"מ (שהם בעצם כבר במקומם). וכן במעשה, נכנסים קודם את הצ' הפרטי דצ', ורק לאחר מכן, עדיין במעשה, נשלים את הל"מ הפרטי דצ'.

וכך גם יהיה בתפילה, עד קונה הכל הכנסנו בכלים דז"א את הצ' הפרטי דצ', עד הכתר של או"א (ת"ת דטיפה הגופנית). ואז בהמשך, נביא את המקיפים, וגם שם נקדים את הצ' הפרטי דל"מ (עפ"י פא"ה הנ"ל, יש להכניס אותו בכלים דז"א), ואז נביא את הל"מ הפרטי דל"מ, וכנראה שגם הל"מ הפרטי דצ', "יכנסו לפעולה" (שהרי הם כבר במקומם). וכך תמיד הצ' הפרטי נכנס לפני הל"מ הפרטי, דהיינו דין הקדימה של הצ' הוא דווקא בפרטי ולא בכללי.

קטט

דמוכרח לומר כן כיון דיש ב' המשכות בברוך אתה וכולם הם בחג"ת דו"א, ליכא למימר דלית ביה אלא חד פרצוף אלא ודאי הם ה"פ. וא"כ לא מצינו שנעשה מב' פרקין דחג"ת כלים דכח"ב הפנימיים, ועיין בברכת אבות במלות אלהי אברהם וכו'. א"כ כוונה דג' מ"ב הם בכח"ב דנה"י וחג"ת דחג"ת, ועסמ"ב וג' אהי"ה הם בכח"ב דחג"ת, וק"ל.

ע"כ
א"כ
ע"כ

הם הנוכרים בפרק ה' משער הנוכר. וכל זה בגבול האצילות. ובי"ע התחתונים יש בהם חו"פ דחיצוניות וחו"פ דפנימיות, וחיצוניות דחו"פ כליהם כדמיון כלים בי"ע העליונים דחו"פ שבגבול האצילות, דהיינו ג' כלי בריאה העליונה דחו"פ דמיון כלי הבריאה התחתונה, וכן ביצירה ועשיה, ופנימיות דחו"פ דבי"ע התחתונים דמיון כלים דאצילות העליונה דחו"פ והם חותם מחותם.

הוא כן, דמתחלת הברכה עד מלך העולם אשר המשכנו מוחין לה' פרצופי חג"ת, והם לה' פרצופי חג"ת דאבי"ע דו"א דאצילות דחיצוניות או דפנימיות כפי בחינת הברכה, אם היא דמעשה דחיצוניות, אם היא ברכת השכח או של התפלה דפנימיות. ויבקדשנו נמשך מקיפי ל"מ מחכמות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מכחב"ד חג"ת דכח"ב דאו"א וישסו"ת דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' חכמות, לחב"ד חג"ת דכח"ב דאצילות דו"א דחיצוניות או דפנימיות, והם לכה"ב הכוללים שבו שכל אחד כלול מה' פרצופים דמיון חג"ת שכלול מה' פרצופים שכבר נמשכו לו מוחין מתחלת הברכה. ובמצותיו נמשך ל"מ מבינות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מאו"א וישסו"ת דבריאה דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' בינות, מחב"ד חג"ת

הוא כן, דמתחלת הברכה עד מלך העולם אשר המשכנו מוחין לה' פרצופי חג"ת, והם לה' פרצופי חג"ת דאבי"ע דו"א דאצילות דחיצוניות או דפנימיות כפי בחינת הברכה, אם היא דמעשה דחיצוניות, אם היא ברכת השכח או של התפלה דפנימיות. ויבקדשנו נמשך מקיפי ל"מ מחכמות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מכחב"ד חג"ת דכח"ב דאו"א וישסו"ת דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' חכמות, לחב"ד חג"ת דכח"ב דאצילות דו"א דחיצוניות או דפנימיות, והם לכה"ב הכוללים שבו שכל אחד כלול מה' פרצופים דמיון חג"ת שכלול מה' פרצופים שכבר נמשכו לו מוחין מתחלת הברכה. ובמצותיו נמשך ל"מ מבינות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מאו"א וישסו"ת דבריאה דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' בינות, מחב"ד חג"ת

ד. ובדרך פ"ד ע"כ ובקיצור [בנד"מ דף כ"א ע"ג] העמיק יותר דאי הדברים כפשטן מעולם לא מצינו שמוחין דאבא נכנסין בז"א קודם מה שנכנסין מוחין דאימא, ולעולם מוחין דאבא מלובשים בנה"י דאימא. אלא הכנת הדברים עפ"י מ"ש בנה"ש דף נ"ג ול"ה [בנד"מ דף י"ב ע"ד] וט"ז ע"ד]. והיוצא מכללות דבריו דלשם שבגבול האצילות יש אבי"ע דפנימיות מלבישים זה את זה בשוה, ועליהם אבי"ע דחיצוניות מלבישים זה את זה בשוה מראש האצילות עד סופה, וכל אחד מח' עולמות אלו יש בו ה"פ א"א ואו"א וזו"ן, וכל עולם מהם יש בו ג' כלים. ונמצא שו"א דאצילות דאבי"ע דחיצוניות ופנימיות, הוא אצילות שבו דחו"פ, וזו"א דבי"ע דחו"פ הוא בי"ע שבו דחו"פ, וג' כלים דה"ס דאצילות שבו דחו"פ הם הנוכרים בפרק ג' דשער השמות, ובי"ע דו"א דחו"פ כליהם

ולפי זה מ"ש בקדשנו מוחין דחכמות דאו"א וכו' הוא כן, דמתחלת הברכה עד מלך העולם אשר המשכנו מוחין לה' פרצופי חג"ת, והם לה' פרצופי חג"ת דאבי"ע דו"א דאצילות דחיצוניות או דפנימיות כפי בחינת הברכה, אם היא דמעשה דחיצוניות, אם היא ברכת השכח או של התפלה דפנימיות. ויבקדשנו נמשך מקיפי ל"מ מחכמות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מכחב"ד חג"ת דכח"ב דאו"א וישסו"ת דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' חכמות, לחב"ד חג"ת דכח"ב דאצילות דו"א דחיצוניות או דפנימיות, והם לכה"ב הכוללים שבו שכל אחד כלול מה' פרצופים דמיון חג"ת שכלול מה' פרצופים שכבר נמשכו לו מוחין מתחלת הברכה. ובמצותיו נמשך ל"מ מבינות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מאו"א וישסו"ת דבריאה דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' בינות, מחב"ד חג"ת

ו. שד"ה: צ"ל כן ג"כ החב"ד הוא בה"פ דאבי"ע דו"א והוא כי בקדשנו וכו' (מכת"י).

ז. שד"ה: צ"ל לחב"ד (מדפנ"י).

ח. שד"ה: מדברי הגהמ"ח ז"ל נראה שמה שאנחנו ממשיכים בתיבות במצותיו וצינו וכו' הוא לז"א דבי"ע דאצילות, והכלים הם דבי"ע הנוכרים בשער השמות פרק ה'. אמנם מריש דרוש ב' דשער חו"פ מוכח להדיא שבי"ע דו"א ששמות כליהם כמו שמות הכלים דבי"ע התחתונים הנוכרים בפרק ה' דשער השמות, הוא פרצוף הקטנות דו"א והוא בחינת חיצוניות הז"א כמבואר שם בדרוש א' עי"ש. וזה כבר נמשך להם מתחילת הברכה עד תיבות מלך העולם. ומה שאנחנו ממשיכים בתיבות קדשנו במצותיו וכו' הוא לבחינת האצילות דאבי"ע דו"א [דאצילות] וכמבואר בנהר שלום [בהקדמת ברכת התורה] שיש בגבול האצילות ט"ז פעמים אבי"ע שהם ס"ד עולמות, נמצא דכל האבי"ע דו"א שאנחנו ממשיכים להם מוחין בתיבות קדשנו במצותיו וכו' כליהם הם דפרק ג' דשער השמות, וכן בי"ע התחתונים שנמשכים להם בתיבות במצותיו וכו' הם אצילות דבי"ע אשר כליהם נעשו מחותם האצילות העליון וכולם אלהות גמור. אבל בי"ע דבי"ע נתקנים בתחילת הברכה עד תיבות מלך העולם כמ"ש בסידור (מכת"י).

הוא כן, דמתחלת הברכה עד מלך העולם אשר המשכנו מוחין לה' פרצופי חג"ת, והם לה' פרצופי חג"ת דאבי"ע דו"א דאצילות דחיצוניות או דפנימיות כפי בחינת הברכה, אם היא דמעשה דחיצוניות, אם היא ברכת השכח או של התפלה דפנימיות. ויבקדשנו נמשך מקיפי ל"מ מחכמות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מכחב"ד חג"ת דכח"ב דאו"א וישסו"ת דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' חכמות, לחב"ד חג"ת דכח"ב דאצילות דו"א דחיצוניות או דפנימיות, והם לכה"ב הכוללים שבו שכל אחד כלול מה' פרצופים דמיון חג"ת שכלול מה' פרצופים שכבר נמשכו לו מוחין מתחלת הברכה. ובמצותיו נמשך ל"מ מבינות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מאו"א וישסו"ת דבריאה דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' בינות, מחב"ד חג"ת

הוא כן, דמתחלת הברכה עד מלך העולם אשר המשכנו מוחין לה' פרצופי חג"ת, והם לה' פרצופי חג"ת דאבי"ע דו"א דאצילות דחיצוניות או דפנימיות כפי בחינת הברכה, אם היא דמעשה דחיצוניות, אם היא ברכת השכח או של התפלה דפנימיות. ויבקדשנו נמשך מקיפי ל"מ מחכמות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מכחב"ד חג"ת דכח"ב דאו"א וישסו"ת דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' חכמות, לחב"ד חג"ת דכח"ב דאצילות דו"א דחיצוניות או דפנימיות, והם לכה"ב הכוללים שבו שכל אחד כלול מה' פרצופים דמיון חג"ת שכלול מה' פרצופים שכבר נמשכו לו מוחין מתחלת הברכה. ובמצותיו נמשך ל"מ מבינות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מאו"א וישסו"ת דבריאה דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' בינות, מחב"ד חג"ת

קס"א להשלים החסרון יעו"ש והיע"א :

כ) שאלה זכר שלום [דכ"ז ע"א] זמלך העולם כתב יכוין להעלות כל מוחין דיניקה עם הרפ"ח עד ע"ז ס"ג דל"ק וכו' יעו"ש ל"ל ח"ס עתה מעלים אותם מבי"ע או מהיכל הכזה דבריאה ואת"ל מהיכל הכזה כסדר הידוע ח"כ אינתי עלו עד היכל הכזה כי זק"ש דשחרית שעולים מהיכל הכזה דבריאה כבר מקודם בקרבנות וזמירות ויולר בעליון אותם עד היכל הכזה דבריאה וסדר זה אינו בצרכי :

תשובה ע"י כונת עשיית המלוא וכברכת נוצר הרפ"ח מבי"ע ומעלה אותם עד היכל הכזה דק"ק דבריאה וזמלת ברך אתה כי אלהינו ממשיך מוחין דיניקה מזווג חילוקיות או"ח וזמלך העולם מעלה מוחין דיניקה והבירורים שביכל הכזה עד ע"ז ס"ג דל"ק ומזדווגים וכו' ונחקנים וממשיך אותם ע"י זווג פלימות או"ח לזוין מכרס"ג שד"ה יל"י :

א"ה גם נראה לומר שבאמירת ברך אתה ה' עולים ממילא כל הבירורים עד היכל ארבה דק"ק דבריאה דאליכ מה נאמר גבי ק"ש דקרבנות וק"ש שעה"ט דשם לא יש סדר עלייה היכלות כמו ק"ש דשחרית ואנחנו סכונים באחד להעלותם מהיכל אהבה ואינתי עלו דשם סוכר לומר שעולים ממילא ובק"ש דערבית לא קשה סודי כי שם נרמו עליותם בהיכלות שנוכרו בערבית יעו"ש ובברכת אשר בדברו וכן ברכה שבברוך שאמר צ"ל כמ"ש ועיין פתח עינים [ר"י ע"א] שעמד בזה וז"ל בענין ק"ש וקרבנות צ"ל דכבר כתבנו דבמלת שפע יברר רפ"ח מהיכל אהבה דבריאה וכו' בנזק אינתי עלו וגם המלכות סחי עלתה שם הלא עדיין מלכות דאצי' שירדה לברר לא עלתה דבריאה וכן עדין צ"ל כבירור רפ"ח בברכות השחר וכן בק"ש דערבית וקשעיה שאין בהם סדר עליות העולמות ובערבית דחול אפשר שעולים בהזכרת ההיכלות ואפ"ל שבברכות השחר וק"ש דקרבנות וכן כל ק"ש עולים הבירורים מבי"ע חבף ממילא בק"ש באמריך שמע ישראל ובברכות באמריך ברך אתה ה' וזה ע"י כח הנמשך תחלה מלמעלה

פניג חיצון ראויא שהוא דחיות תדירי שנעשה ממילא יעו"ש"ב והיע"א :

כא) שאלה למכ בידים דוקא חייבים נטילת כן בשינוי כן כשנכנס לבית הכסא ולא כרגלים וכלא כיו כי ראו שגם כרגלים יתחייבו נטילת שצבם אחיות החילונים יותר מכידים :

תשובה צע"ח שער כ"ז פ"ג כתב וז"ל ולכן שורש הדינין בזרועות שהם סוד מנלפ"ך כפולות זימין וצשמאל והדינים יש לכם כי מקומות כזו צלדלר ולאחד מהם הוא הזרוע וזכו כפעם שהקלי נאחזת שם תמיד וז"ס נטילת ידים ע"כ ממ"ש נאחזת בידים תמיד וז"ס נטילת ידים משמע שדוקא בידים נאחזים ולא בשאר כגוף וברגלים אך זה איך שהרי כתב והדינין יש לכם כי מקומות כזו צלדלר [דקמ"ז ע"א] ושם סדרו שעה קול שוק ידים ורגלים ח"כ גם כרגלים נאחזים ולמה אי"ל נטילת וליע כיצ"ח :

א"ה יניקת החיצוין בין מהידים בין סהר"לים וכמ"ש בשער ר"א פ"ב וז"ל דע כי הקליפה יניקתה הוא מסוף האצבעות בין בצפרני ידיו בין בצפרני רגליו וע"כ בקנה האדם מסמטתו בבקר בגילה כבר שרתה רוח רעו עליהם וצריכים נפשי שחרית ע"כ וקשה דהתחזק בתרתו ומסיים בהרא' וכמו כן כתב בש"הכ"ו [ר"ף א' ע"ר] יעו"ש אך בש"הכ"ו דרוש חיקון חצות [דנ"ח ע"ב] כתב וז"ל בענין קיטו מהמטה בח"ל אחר שיפחד וינקה גופו וירחץ פניו ידיו ורגליו וכו' ע"כ תרי טבואר שגם רגליו צריכים נטילה וכ"כ הרב אביגדור על דברי הרב בש"הכ"ו לעיל וכ"כ הרמב"ם בפ"ד מהלכות הפלה וז"ל אבל שחרית דוחץ פניו ידיו ורגליו ואח"כ מתפלל ע"כ אך הראב"ד השיגו בזה ועיין בכ"ט שם וכתב בש"סן ששון על ש"הכ"ו [ר"א אות כ"ד] כי מ"ש בדרוש חצות וגם רגליו אינו לחיובא אלא לנקיין בעלמא ואשמעינן שמתר לעשות כן וכמ"ש מדן בכ"ט לסכנת הראב"ד יעו"ש אבל כאן בדרוש שאנו בו שהוא עיקר החיוב ועיקר נפשי לא הוכר רגליו דאינו חיוב עכ"ל אך עדיין קשה כיון שעיקר הניקה היא ג"כ מכרגלים

תחתיו, וכן כעשיה שבו שהיא תחתיו, שד"ה.
(מכתבי הרס"א).

ד"ה ניצוצות דמלכים דעתיק נפלו לעתיק
דבי"ע וכו'. נ"ב, עיין לעיל (דף א' ע"ב)
[בנד"מ דף ב' ע"ב], ועיין באש"ל על אוצ"ח
שער הנקודים פרק ט' דף י"ג ע"א אות ד'
ד"ה ונחזור, ותבין. (מנה"ש הראמ"ע).

[כ"ה ע"א] ד"ה מעשה בראשית ומעשה
מרכבה. נ"ב, מעשה בראשית דהיינו קודם
התיקון, ומעשה מרכבה היינו אחר התיקון לט.
ר"ל שנזדווגו פנימיות ע"ב ס"ג דא"ק והוציאו
מן המצח שם מ"ה החדש ומן העינים הוציאו
עשר ספירות דב"ן עם תשלום חלקיהם, זה
נקרא מעשה בראשית. ומעשה מרכבה הוא
תיקון הפרצופים כולם שנכללו זה בזה
ונתלבשו זה בזה ונעשו כל הפרצופים בבחינת
קיום ונתפשטו עד סוף האצילות וכן בבי"ע
וכו'. (מנה"ש הראמ"ע).

ד"ה יום א' חסד ר"ל חסדים דכל המלכים
וכו'. נ"ב, והטעם דכתב רבינו חסדים דכל
המלכים, ולא ניחא ליה לומר חסד הא'
בכללות חג"ת נהי"ם דחסד, לפי שבכל תפלה
ועבודה אנחנו מבררים רפ"ח ניצוצין, וידוע
שמדרגות הרפ"ח הע"ב הוא חסד, והס"ג הוא
גבורה וכו', ואם היה הכירור בכל יום מלך
אחד, אם כן ביום א' לא היה צריך לברר כי
אם ע"ב, וביום ב' ס"ג וכו', אבל עתה שכתב
ביום א' חסדים דכל המלכים וכו' אתי שפיר,
שבכל יום יש כירור רפ"ח, שהע"ב דע"ב
מהחסד, והע"ב דס"ג מגבורה, והע"ב דמ"ה
מת"ת, ובכל יום אנחנו מבררים מכל המלכים,
יום א' חסדים דכולם, יום ב' גבורה דכולם

ד"ה ואלו הזו"ן הכוללים וכו'. נ"ב, תו"ח דף
ע"ה ע"ב וע"ו ע"א וב'. (משעה"כ השד"ה).

[כ"ד ע"ב] ד"ה והנה כח"י ברכות השחר חוץ
מהכוונות שנתבארו במקומם. נ"ב, (דף י"א
ע"ג ודף י"ז ע"ב) [בנד"מ דף ט"ו ע"ב ודף
כ"ב ע"ב]. (מנה"ש השד"ה).

[כ"ד ע"ג] ד"ה ברכת הנותן לשכוי וכו' דעתיק
דכורא הנקרא חכמה וכו'. נ"ב, עיין לעיל (דף
י"א ע"ד) [בנד"מ דף ט"ו סע"ב], שכתב כח"ב
חג"ת נה"י, וכן הוא בסידור. (מנה"ש השד"ה).

ד"ה והנה גודע וכו' ואין חילוק ביניהם אלא
שאלו מוחין דבינות וכו'. נ"ב, עיין לעיל (דף
י"ג ע"א) [בנד"מ דף י"ז ע"א] וכאן הלשון
מתוקן יותר. (מנה"ש הראמ"ע).

[כ"ד ע"ד] ד"ה הרי בזה וכו' דאבי"ע
דחיצוניות דחיצוניות. נ"ב, תיבת דחיצוניות
השני מוקף. (מנה"ש הראמ"ע).

ד"ה והנה ידוע וכו'. נ"ב, על ענין אבי"ע מובן
מהקדמת ברכת התורה שבאצילות יש ס"ד
עולמות. וכן ממ"א נראה שבבי"ע שתחתיהם
כל אחד יש בו ס"ד עולמות, וכל זה אבי"ע
דאצילות. וכן אבי"ע דבריאה הכוללת
המלביש אותה שוה בשוה, וכן יצירה, וכן
עשיה. והיינו ה' עולמות הם, ושא"ק ואבי"ע
דא"ק לפנים מן הכל, וחוץ ממנו מלבישו א"ק
ואבי"ע דאצילות הכוללת, ועליו מלבישים
א"ק ואבי"ע דבי"ע הכוללים. וכל אחד מאלו
הה' הכוללים, באצילות שבו יש בו ס"ד
עולמות מלבישים זה לזה בשוה, וכן בבריאה
שבו שהיא תחתיו, וכן ביצירה שבו שהיא

לט. א"ה ימ"ה יצ"ו: ראה בליקוטי ש"ס חגיגה. וכבר הארכתי בזה בספרי אהבת שלום (דף נ"ט ע"א) והובא
בספר שבחי האר"י בביאורים מלוקטים על פרק ד' אות ח' ע"ש.